MARJORIE WARBY

Medicul celibatar

ALCRIS

Capitolul 1

Linda se îndrăgosti de Honeyhaye imediat ce ajunse acolo.

– Abia așteptam să văd acest loc! rosti ea fericită, privind clădirea impozantă, acoperită de iederă și trandafiri urcători, care nu se vedea din drum, ascunsă privirilor de copacii înalți.

Era casa în care își dorise întotdeauna să trăiască. Era o casă veche, spațioasă, nu semăna deloc cu casa din suburbiile Londrei în care crescuse.

Parcă mașina la marginea gazonului, lângă poartă și rămase privind casa printre copaci, casa care părea atât de primitoare în soarele de primăvară. Spre stânga, văzu tufe de primule, apoi batalioane de clopoței.

– O, câți clopoței! rosti ea cu emoție, apoi porni din nou motorul și trecu de poarta de fier forjat a casei cu intrarea atât de impozantă.

Un câine de talie mare care trăgea după el un puști, se năpusti spre mașină.

Puțin descumpănită de această primire intempestivă, Linda nu mai făcu nici o mișcare, în timp ce creatura care i se păru uriașă în momentul acela începu să latre cumplit. Puștiul, care continua s-o privească, își pierdu echilibrul la un moment dat și căzu.

Linda exclamă speriată:

– Dragul meu! Te-ai lovit?

Câinele mârâi, arătându-și colții la ea, în timp ce ridică băiețelul.

– Oprește-te, Horatio! îi strigă copilul. Nu părea mai mare de patru ani. Horatio mârâie doar, explică puștiul, privind-o grav pe Linda. Atâta cât sunt eu aici n-o să-ți facă nimic.

Linda se abținu să zâmbească.

– Pare destul de fioros, observă ea. Haide, Horatio, fii bun, îi spuse ea întinzându-i o mână s-o miroasă. Îmi plac mult câinii și mă împrietenesc destul de repede cu ei.

– Ai venit să vinzi ceva? o iscodi puștiul.

– Nu, îi răspunse Linda hotărâtă.

– Mulți vin pe aici în mașini ca asta, ca să vândă câte ceva. Mama mi-a spus să-i alung.

– Ei bine, eu nu vând nimic, m-am apropiat doar ca să văd casa.

Se întoarse către ușa de la intrare, pe treptele căreia apăruse o tânără zveltă, înaltă, îmbrăcată în blugi verzui și pulovăr cu guler pe gât. Era o femeie foarte frumoasă, de parcă ar fi fost chiar atunci coborîtă de pe coperta unei reviste de modă. Figura ei avea un oval perfect, trăsături clasice; era o frumusețe exotică, într-un decor rural.

Horatio, care până atunci o tot mirosise pe Linda, convingându-se că nou-venita nu era o femeie rea, se îndreptă spre tânără, trăgându-l pe puşti după el de cureaua pantalonilor, nu fără a-l mai trânti la pământ câteodată.

– Nu vinde nimic, strigă puştiul către femeie, suportând cu stoicism felul în care-l trântea câinele.

– Am venit, începu Linda, în legătură cu anunţul de închiriere a jumătăţii casei unei familii de oameni perspicace şi ageri, aşa cum se spunea. Mie şi părinţilor mei ne place să credem că suntem astfel de oameni, zâmbi Linda dezarmant.

– Oh! exclamă tânăra cea frumoasă. Mă tem că nu suntem prea ordonaţi, iar astăzi, neaşteptând pe nimeni... dar te rog, pofteşte.

– Am încercat să sun, să aflu dacă pot veni, dar nu mi-a răspuns nimeni.

– Probabil am fost în grădină, zise tânăra. Nu mai contează, acum. O conduse spre casă, iar copilul şi câinele veniră după ele.

Lindei i se păru holul cam întunecat, după strălucirea soarelui de afară şi avu nevoie de câteva clipe pentru a se obişnui.

Făcu un pas înainte, se împiedică de ceva moale, se trase înapoi speriată, pentru că se împiedicase de un bebeluş aşezat pe un covoraş, cu multe jucării împrejur.

– O, ce frumuseţe de copil! Era să-l calc, nu? Este fetiţă sau băiat?

Linda se uită întrebător la femeia aceea frumoasă din faţa ei, dar aceasta nu era defel tulburată.

– Ea este Susan. Nu-ți face probleme. E foarte liniștită. El este Colin și mai sunt încă doi sus.

– Adevărat? Pari atât de tânără și frumoasă; aș mai adăuga că nu mi-am închipuit că ești mama a patru copii.

Tânăra zâmbi.

– Mulțumesc; te rog să ne scuzi pentru acest deranj. Dacă închiriezi partea asta de casă voi încerca să nu-i las aici în hol pe copii. Din păcate, îl folosesc ca loc de joacă, acum. Partea de casă pe care vreau s-o închiriez este aici, la dreapta. Există o ușă pe care au folosit-o și ceilalți chiriași. Dar ești binevenită să folosești și ușa din față, dacă dorești. În acest timp, tânăra o conducea printre leagăne și premergători de copii în ritmul unor lovituri în ușă.

Tânăra se scuză Lindei și se îndreptă spre baza scării.

– Bunty, ce este acolo? Avem vizitatori care vor să închirieze casa, spune-i lui Robin să se potolească.

Apăru chipul grav al unei fetițe de pe treapta de sus.

– Robin s-a încuiat în baie; nu-l pot scoate de acolo.

– Chiar așa? oftă mama impacientată, privind-o disperată pe Linda. I se întâmplă mereu asta. Mă scoate din minți. Bunty, coboară și condu-o pe domnișoara prin toată casa. Știi, partea pe care vrem s-o închiriem. Mă întorc imediat. Ea coborî câte două trepte, urmată de Colin și câinele Horatio.

Văzând că rămăsese singură, fetița de pe podea începu să plângă.

– O, Susan, nu începe iar, o admonestă sora ei, Bunty. Ea se întoarse și luă bebelușul în brațe. Poftiți pe aici, îi spuse Lindei.

Linda se apropie de ea.

– Te rog, lasă-mă pe mine s-o duc pe Susan, este prea grea pentru tine.

– Mulțumesc, dar mă descurc. O duc des în brațe. Aici este camera de zi.

Linda deschise ușa pentru că fetița avea mâinile ocupate.

– Oh! exclamă Linda, fericită de ce vedea. Era o încăpere foarte mare, observă asta dintr-o privire. Ferestrele dădeau în partea din față a casei, unde se afla o frumoasă grădină cu trandafiri. Încăperea avea un șemineu și o frescă interesantă.

– A venit multă lume să vadă casa, începu Bunty lăsându-și sora jos, pe podea, dar nimeni n-a închiriat-o. Mama crede că din cauza noastră. Oamenii nu suportă ideea de a vedea peste tot copii prin casă, nu?

– Pe mine nu mă deranjează copiii, zise Linda, gata să accepte orice, numai să aibă această casă frumoasă. Văd că aveți încălzire centrală, zise ea privind radiatoarele de pe pereți. Ce bine!

– Da, zise Bunty, numai că nu funcționează, este o problemă cu boilerul.

– O, Bunty, ce spui? Așa n-o să mai închiriem niciodată casa, o opri mama care apăruse la timp. Vom repara imediat boilerul, zise femeia. Dar ar fi bine să mă prezint mai întâi.

Sunt Sheila Martin. Soțul meu este în misiune tocmai în Kenya. Pe noi ne-a trimis acasă din cauza epidemiei.

– O, ce frustrant! exclamă Linda. Să fii despărțită de soțul tău, la asta mă refeream. Eu sunt Linda Mortimer, doamnă Martin. Tata s-a pensionat de curând, vrea să trăiască la țară, să se dedice grădinăritului. Aceasta este pasiunea lui.

– Ne-ar prinde bine o mână de grădinar aici, zise Sheila. În acest sat este foarte mult pământ și nu are cine să-l lucreze. Dar nu i-ar plăcea să aibă un loc doar al lui?

Linda îi explică faptul că părinților ei nu le-ar conveni să cumpere o casă până ce nu constatau că se descurcă singuri la țară.

– Eu și tata ne adaptăm oriunde, dar mama este născută la oraș și cred că aici se va simți în afara timpului.

– Nici mie nu-mi place aici, se confesă Sheila cu franchețe. Dar nu vreau să te descurajez, vino să vezi și restul casei. De la ferestrele dormitoarelor priveliștea este superbă...

Se auzi din nou un scâncet, apoi un plânset convingător.

– Nu l-ai scos pe Robin de acolo? întrebă Bunty.

Era o fetiță brunetă, frumoasă, de vreo nouă ani: Colin, care li se alătură ducându-l pe Horatio de lesă, avea părul castaniu în timp ce Susan, bebelușul de optsprezece luni, era o blondă cu bucle superbe, și ochi mari, albaștri. Fusese lăsată la o parte, dar apăruse aici în patru labe, cu agilitate neașteptată, cu mișcări care semănau cu cele ale unui crab.

Linda ar fi vrut să ia copilul în brațe, dar nu știa dacă era bine.

Zgomotele și țipetele de sus deveniră tot mai puternice.

– Este o adevărată oroare copilul ăsta! exclamă mama lui Robin. Are deja șase ani, dar îi place să se încuie în cele mai ciudate locuri, de unde nu mai poate ieși. Am încercat să-l potolesc, sperând că va face liniște măcar până pleci, dar.... trebuie să fac rost de o scară, să urc prin fereastra de acolo. Bunty, du-te la doctorul Gordon și roagă-l să ne împrumute scara.

Bunty făcu o grimasă.

– Mamă, te rog nu mă trimite din nou pe mine!

Sheila i se adresă cu o voce clară, tăioasă.

– Nu-l putem lăsa încuiat acolo. Du-te imediat, fii fată bună.

Copila părea tare nefericită. Colin dispăruse cu câinele în grădină. Bunty se muta de pe un picior pe altul.

– Doctorului Gordon nu-i place să fie deranjat, murmură ea.

– Nu contează; trebuie să-l salvăm pe Robin. Du-te la doamna Machintosh, este în grădină. Vezi cine ne poate ajuta. Grăbește-te!

Copila o privi pe Linda, lucru care o făcu pe aceasta să se ofere:

– Vrei să merg cu tine?

Fetița se însenină.

– O, desigur, vă rog!

Sheila Martin ridică bebelușul și porni pe scară.

– Regret c-ai asistat la acest incident, se scuză ea.

Linda începu să râdă.

– Poți să crezi că mi-a făcut plăcere?

***

Porni cu micuța de mână, dar le ajunse din urmă vocea Sheilei Martin.

– Bunty, roag-o pe doamna Mac să-mi dea niște carne de vită, nu am din ce să pregătesc masa. Doamna Drudge ar fi trebuit să aducă astăzi pește, dar dacă n-a venit....o, și niște țigări, dacă se poate lipsi de ele...

Bunty o privea bosumflată.

– Știi că nu-mi place să-i cer ceva doamnei Mac.

– Cine este doamna Mac?

– Menajera doctorului Gordon.

– Nu este deloc serviabilă?

Fetița lovi o piatră cu piciorul.

– Nu-i place să împrumute nimic.

– Înțeleg.

Vocea Sheilei le asaltă din nou.

– Bunty, nu mai pierde vremea, du-te mai repede!

Bunty porni sărind într-un picior, iar Linda se strădui să țină pasul cu ea.

Traversară drumul părăsit de țară și se treziră pe un drum pietruit care le duse în fața intrării Honeyhaye.

Porțile erau deschise larg, dar casa propriu-zisă nu se vedea din cauza copacilor înalți. Se ajungea la ea pe o alee străjuită de rododendroni.

Pe una din ferestre, se ivi capul unui bărbat care strigă la ele:

– Intrați aici ca la voi acasă?

Linda, cu Bunty de mână, roși stânjenită.

– Îmi pare rău, se scuză ea. Nu ne așteptam să... Linda căută ajutor la micuța Bunty.

– Ei bine, Bunty Martin, ce mai dorești de data asta?

– Domnule doctor, Robin s-a încuiat în baie și nu-l putem scoate de acolo.

– Foarte interesant, zise tânărul. Și eu ce ar trebui să fac?

Linda îi veni în ajutor lui Bunty.

– Doamna Martin vă ruga să ne împrumutați scara, ca să putem intra în baie pe peretele exterior al casei.

Doctorul Gordon le privi plictisit.

– Nu trece o zi în care să nu fiu solicitat să rezolv vreo criză domestică a familiei; este cam mult. Eu sunt medic, nu cheie universală. Vă rog să-i amintiți acest lucru doamnei Martin.

Linda îi înfruntă privirea cu calm. Nu voia să se lase intimidată de acest tânăr scoțian. Avea ochii albaștri cenușii, părul negru ondulat. Nu purta pălărie. Avea o voce frumoasă, asta desigur dacă ar fi spus ceva plăcut.

– Îmi pare rău că v-am deranjat...

El nu-i observă zâmbetul pentru că se întorsese spre Bunty.

– Du-te în casă la doamna Mac; spune-i că te-am trimis eu. Machintosh o să vă aducă scara. Trebuie să dau un telefon urgent, n-am timp să salvez copiii nesupravegheați. Mai spune-i mamei tale să ia toate cheile din broaște până când fratele tău va scăpa de obsesia de a se încuia pe dinăuntru. La revedere, zise el plecând.

– Cred că doctorul Gordon n-a dormit prea bine azi noapte, observă Linda.

Fetița începu să râdă și o prinse de braț.

– Îmi placi foarte mult, zise ea.

– Şi eu te plac mult, mititico, răspunse Linda. Este o dimineaţă frumoasă, pe care nici măcar un tip morocănos ca doctorul Gordon nu mi-o poate strica.

– Nu este întotdeauna aşa, o informă Bunty. A fost foarte bun cu mine când am avut pojar. Dar nu-i place să fie deranjat.

– Poate este o persoană foarte ocupată, zise Linda.

Linda nu văzuse toate camerele care erau de închiriat la Honeyhaye, dar îşi dorea din toată inima să locuiască aici. Numai dacă şi-ar fi putut convinge şi părinţii!

De teamă să nu piardă această casă, Linda venise singură s-o vadă; iubea viaţa la ţară, mai ales casele vechi.

Mama ei, o femeie scundă şi foarte vorbăreaţă era şi ea atrasă de o astfel de casă, dar nu şi de viaţa trăită în fiecare zi în aceste condiţii.

Linda moştenise de fapt dragostea pentru viaţa la ţară de la tatăl ei, care provenea dintr-o familie de fermieri, din tată în fiu.

Bunty, care ţinea pasul cu Linda, o examina cu coada ochiului.

Nu este atât de frumoasă ca mama, decise fetiţa, dar este foarte drăguţă. Avea părul castaniu, lung, ochii căprui şi zâmbea mereu. Părea foarte amabilă, veselă, ca o soră mai mare.

Linda, care nu purta pălărie şi-şi lăsase părul pe umeri, nu părea de cei douăzeci şi doi de ani. Avea un chip drăguţ, blând.

– Mie îmi placi mult, repetă Bunty, aș vrea să vii aici să stai cu noi.

– Și eu mi-aș dori asta, Bunty, n-ar fi grozav?

Ocoliră casa pentru a ajunge la intrarea din spatele casei, pentru a o găsi pe doamna Mac, probabil la bucătărie.

Deodată, un terier apăru dintr-un tufiș, privindu-le suspicios.

– Este Hamish, nu te speria, zise Bunty. Câteodată mușcă.

Este ciudat, ca și stăpânul său, se gândi Linda.

Avansară cu prudență.

– Hamish? Vino aici, băiete....

Câinele le privi disprețuitor, după cum li se păru, apoi începu să latre.

O femeie apăru în ușă.

– Hamish! De ce latri? A, tu erai Bunty Martin? Ce mai dorești, de data asta?

Era o femeie înaltă și slabă cu părul grizonant, o figură uscățivă. O trimise pe Bunty în grădină după soțul ei, iar pe Linda o invită în casă.

Amintindu-și ce-i spusese Sheila Martin, Linda ceru împrumut niște carne de vită și un pachet de țigări.

Cererea nu fu bine primită.

– Magazia doctorului nu este a mea, să iau de acolo tot ce vrea doamna Martin, zise menajera vădit deranjată. Poate era mai bine să-i ceară chiar doctorului. Doamna Machintosh avea un aer foarte înțepat. Problemele casnice ale doctorului sunt în răspunderea mea. Nu se supără dacă ajut un vecin care are vreodată o problemă, dar cei de aici sunt obișnuiți să trăiască din împrumuturi.

– O! exclamă Linda.

– Nu pot spune că n-o înțeleg pe tânăra doamnă, zise bătrâna; este singură în casă, cu patru copii și nu are slujbă. Dar profită de doctorul Gordon din plin. Mereu cere câte ceva. Doctorul este holtei, iar soțul doamnei este peste graniță. Nu este corect, miss, iar dânsa ar trebui să știe asta mai bine. Sunteți rude, cumva?

– Nu, am venit să văd casa; este de închiriat.

Doamna Machintosh încuviință.

– Este cel mai bun lucru pe care-l poate face doamna. Dar dacă veți închiria, trebuie să știți, miss, că veți ajunge să gătiți pentru toată familia și să aveți grijă de copii.

Linda zâmbi.

– Mulțumesc pentru avertisment, dar nu cred că sunt în primejdie. Vom găti separat.

– Nu doriți un ceai înainte de plecare, miss? o întrebă menajera, devenită dintr-o dată foarte afabilă.

– Nu, mulțumesc, trebuie să plec pentru că v-am reținut destul de la treabă. Și iată că vine Bunty!

Doamna Machintosh deschise ușa de la cămară, de unde scoase o cutie roșie; mai luă și un pachet de țigări de pe un raft.

– Fac asta împotriva voinței mele, adăugă ea întinzându-i-le Lindei.

Bunty ajunsese la ușa de la intrare ducând o scară de aluminiu; celălalt capăt al scării era purtat de un bărbat de vreo șaizeci de ani cu ochii albaștri.

Linda prinse și ea de mijlocul scării și porniră toți trei.

Aproape ajunseră la poartă când o figură mică pe tricicletă apăru în fața lor urmată de Horatio, cu Colin alergând în spatele lor.

– Nu aduce animalul aici! strigă Sandy Machintosh.

Bunty exclamă uimită:

– Cum ai scăpat de acolo, Robin? Dar înainte ca Linda să poată spune ceva, Hamish se aruncă la gâtul lui Horatio.

Toată lumea înlemni.

Colin căzu cu fața în jos. Robin, aflat încă pe tricicletă urmărea uluit lupta câinilor, Bunty țipa cât o ținea gura, iar grădinarul cel bătrân lăsă jos scara și se repezi spre cei doi câini care luptau cu disperare pentru supremație.

Băieții începură să plângă, iar Bunty cerea ajutor:

– Opriți-i, opriți-i vă rog! Hamish o să-l ucidă pe Horatio!

– Dați-vă la o parte, le strigă Linda copiilor, apoi îl prinse pe Hamish de coadă și-l ținu strâns.

– Prindeți-l pe Horatio, nu mai stați, îi spuse ea doamnei Machintosh.

– Ai grijă, miss, mușcă! o preveni bătrânul pe Linda.

În acel moment, se întoarse doctorul.

– De câte ori v-am spus să nu mai aduceți câinele aici, copii! Am știut că va izbucni un conflict între cei doi!

– N-a fost vina lui Horatio, începu Bunty, Hamish s-a aruncat asupra lui!

– Hamish nu tolerează alt animal pe teritoriul său, v-am mai spus asta. A reușit fratele tău să evadeze din baie?

În cele din urmă apăru și Sheila cu bebelușul în brațe.

– Am auzit lătratul câinilor, zise ea îngrijorată. S-a întâmplat ceva? I-am spus lui Colin să nu-l ia pe Horatio cu el,

dar acest copil face doar ce vrea. Robin a reușit să ia cheia din broască și mi-a strecurat-o pe sub ușă. O, miss Lorrimer, abia acum văd, ai fost mușcată, sângerezi!

Linda își privi mâna de parcă acum o vedea prima oară. Când văzu sângele curgând, leșină. Doctorul care era lângă ea o prinse la timp.

***

– Îmi pare rău c-am leșinat, doar n-a fost vreo mușcătură serioasă, nu?

Se strădui să se ridice, dar doctorul Gordon o forță să se rezeme din nou de spătarul canapelei.

Sheila și copiii dispăruseră, doar doamna Machintosh se mai afla acolo.

– Relaxați-vă, până vă îngrijesc rana. N-ați fost prea inspirată încercând să despărțiți doi câini care se luptau, iar dacă avem în vedere că nu-l cunoșteați pe nici unul din ei, ideea mi se pare și mai nesăbuită. Puteați fi grav rănită, zise el dezinfectându-i rana. Vă rog să mai veniți peste două zile să mai văd rana. Locuiți aproape?

Linda îi explică speranța de a deveni vecina lui, că locuia la Londra acum. El nu păru interesat de informație, ci repeta că va trebui să meargă la un doctor peste două zile.

– Sunt sigură că nu voi avea probleme, zise Linda. Vă mulțumesc pentru îngrijiri. De fapt, n-am leșinat din cauza mușcăturii, ci a sângelui. Cred că n-aș fi putut deveni asistentă medicală niciodată. Oricum, v-am produs mai multe neplăceri în dimineața asta, continuă ea.

– Face parte din munca mea, mai zise el morocănos.

– Copiii Martin cred că vă dau bătaie de cap, dar sunt o familie încântătoare, încercă ea să se apropie de ursuzul doctor.

– Nu, mie nu-mi plac și la fel veți simți și dumneavoastră dacă veți închiria casa lor. Dar asta este problema dumneavoastră.

– Cu toate acestea, nu-mi doresc decât să mă mut mai repede în acest loc.

Când ajunse acasă la familia Martin, condusă de doctor, Sheila o privi îngrijorată.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Te simți bine? Masa este gata, atâta cât este și insist să iei masa cu noi. Invitația te include și pe tine, doctore, dar știu că nu vei accepta. Am împrumutat carnea de la doamna Mac și o voi înapoia imediat ce-mi vin banii, la începutul lunii. Te rog să te uiți puțin la Horatio înainte de a pleca. A fost grav mușcat de bruta dumitale.

– Nu sunt veterinar.

– Știam că vei spune asta, dar te rog să te uiți puțin la bietul nostru câine.

– Miss Lorrimer ar fi bine să rămână aici; leșină când vede sânge, zise Ian Gordon și se duse cu Bunty și cei doi băieți la bucătărie, unde Horatio își lingea rănile.

Sheila o conduse pe Linda într-o încăpere mare unde așezase masa.

– Ian Gordon nu este chiar așa de dur cum vrea să pară, spuse ea. Dacă n-aș fi atât de prinsă cu copiii, aș încerca să-l schimb.

– Ce vrei să spui? întrebă Linda cu interes.

– L-aș face să zâmbească. Mi-ar plăcea să se îndrăgostească de mine.

– N-ar fi... periculos? o întrebă Linda.

Sheila pufni în râs.

– Incitant, poate, dar periculos, nu! Viața este destul de plictisitoare aici. N-aș fi crezut că-mi voi lăsa soțul în Kenya. Iar dacă l-aș face pe un bărbat ca Ian să se îndrăgostească de mine, m-aș amuza teribil.

– Pentru el nu cred c-ar fi la fel de amuzant.

– Ar fi o experiență. Tipul ăsta vede femeile doar ca potențiale paciente. O astfel de indiferență față de farmecele feminine mă pune pe jar. Dar nu mă lua în serios, adesea spun lucruri pe care nu le gândesc. Mă înfurii pe Ian destul de des, dar nu știu ce m-aș face fără el. Cu Horatio ca paznic, cu televizorul în serile lungi... nu-mi rămâne decât Ian... Sper că părinții tăi vor dori să închirieze casa. Nu mai suport să stau singură aici, mă deprimă. Uite, mi-a venit o idee. Grădinarul a murit iarna trecută. Am auzit pe mulți dintre cei care locuiesc prin preajmă că au nevoie de cineva să le îngrijească grădinile. Ian mi-l mai împrumută pe domnul Mac să-mi tundă gazonul. Nu știu dacă acest cineva ar face avere din asta, dar ar putea trăi din așa ceva. Am putea da un anunț în ziarul local.

Linda se ridică brusc.

– Trebuie să plec. Mă așteaptă drum lung până acasă și mai am case de văzut.

– Crezi c-o să poţi conduce cu mâna bandajată? o întrebă Sheila.

Linda o asigură că putea conduce și porni spre ieșire. Copiii se adunară să-și ia rămas-bun.

Linda simțea că-i cunoaște dintotdeauna și-i sărută pe fiecare, în timp ce Horatio dădea din coadă fericit.

– Nu vom împărți nimic cu familia Martin, cu excepția intrării, le explică părinților când ajunse acasă. Casa a fost foarte riguros divizată. O mamă, tată, aș vrea să încercăm să trăim la Honeyhaye, simt că vom fi foarte fericiți acolo.

– Este evident că te-ai îndrăgostit de locul acela, constată doamna Lorrimer. Sau cumva doctorul a avut vreo contribuție la farmecul acelui loc?

– Nici vorbă, mamă! zise Linda roșind. Stai s-o cunoști pe Sheila Martin; nici un bărbat nu s-ar uita la mine atâta vreme cât este ea prin zonă.

– În acest caz, nu crezi că intri într-o competiție fără sens? Nu te gândești la căsătorie?

– Toate la timpul lor, mamă, zise Linda râzând. M-am îndrăgostit de o casă, nu de un bărbat.

– Ce ciudată ești, Linda! Când eram de vârsta ta nu mă gândeam decât la băieți!

– Adesea m-am gândit să am propria mea seră, interveni și domnul Lorrimer.

După trei săptămâni, familia Lorrimer se mută la Honeyhaye.

Capitolul 2

Linda deveni o figură obișnuită printre locuitorii satului. Îmbrăcată sport, putea fi adesea văzută pe bicicletă mergând spre diferite case din localitate; de fapt, fu catapultată în carieră înainte de vreme; o lăsă pe mama sa să se îngrijească de treburile casei.

În ziua în care se mută familia Lorrimer, în fața casei se plantară clopoței. Soarele strălucea vesel și cucul cânta în livadă.

Nici măcar doamna Lorrimer care iubea viața la oraș, nu se putea opri să admire farmecul acelei zile de mai. Cât despre soțul ei, ce să mai spunem? Era în elementul său!

Imediat ce descărcară, William dispăru și lipsi toată ziua.

Sheila Martin manifestă prietenie și devotament de vecin.

Dar doamna Lorrimer, o femeie independentă și hotărâtă, rezolvă imediat problema gospodăriei comune cu familia Martin.

Bunty și Robin mergeau la școala locală, iar Colin la miss Dean's.

Miss Drudge făcea gospodăria în jumătatea ei de casă, le explică Sheila; putea ține și cealaltă parte de casă în timpul ei liber, dacă se dorea asta. Era încântătoare în costumul vesel de bumbac și bluza albă.

– Singurul fel în care ne-ai putea ajuta, draga mea, zise mama Lindei, este să ne lași în pace. Și ia și acel minunat bebeluș, ca să nu avem probleme. Mulțumesc pentru primire, pentru ceai. Mă voi ocupa personal de masa de prânz. La revedere.

Așa că, Sheila Martin își luă copiii.

– Mama a fost cam tranșantă cu tine, se scuză Linda, apoi se întoarse spre mama ei.

– Mamă, doamna Martin se simte singură, voia să stea de vorbă cu tine.

– Am înțeles asta, draga mea, dar trebuie să fim foarte hotărâți de la început. Nu putem lega prietenii, Linda, nu este felul meu. Cum ar putea Sheila Martin să mă ajute? Nu mi-o imaginez frecând podele...

Prima slujbă a Lindei fu oferită de doamna care se ocupa de grădiniță.

Miss Dulcie Dean sună în prima seară și o anunță pe miss Lorrimer că publicase un anunț în ziarul local pentru un grădinar, dar că aflase de sosirea ei în localitate și îi oferea slujba.

Telefonul care se afla în hol era pentru ambele familii, iar Linda realiză că va juca un rol important în viitoarea ei slujbă.

Așa că după ce termină de vorbit cu mama, Linda porni pe bicicletă spre miss Dean, nu fără a se uita în treacăt spre casa doctorului, unde nu văzu pe nimeni. I se părea ciudat că se gândea așa de mult la Ian Gordon.

Doar nu se simțea atrasă de el! Poate că fusese impresionată de personalitatea lui puternică.

Ajunse la Crumps Cottage, o casă aflată în mijlocul unei grădini, unde buruienile creșteau până la nivelul ușii.

Dar ușa se deschise imediat și Dulcie Dean, o femeie înaltă, zveltă cu părul castaniu, palidă, cu ochii albaștri îi zâmbi.

– Miss Lorrimer? Intră, te rog.

Linda fu invitată într-o cameră de zi, unde transperantele erau trase; cu toate acestea, reuși să vadă mobilă masivă în stil victorian, cu scaunele acoperite cu huse, câte un volum de poezie aruncat ici și colo, printre figurinele chinezești și multe broșuri de la agențiile de voiaj.

– Plecați într-o călătorie! Ce plăcut!

Cealaltă femeie roși brusc.

– Nu chiar. Nu știu, de fapt, dacă voi pleca vreodată, dar îmi place să fac planuri, este ca și cum s-ar transforma în realitate. Cred că ți se pare ciudat.

– Nicidecum, și mie îmi place să construiesc castele de nisip.

– Mă bucur și așa destul de mult, admise Dulcie, adunând broșurile. Și cine știe, poate într-o zi... Știi, mulți ani am fost legată de părinții mei, care erau destul de bătrâni. Bietul meu tată a murit după o boală grea, iar acum a căzut mama la pat. Așa că pot călători doar în imaginație. Am hotărât să fac o călătorie imaginară citind cărți despre locurile pe care aș fi vrut să le vizitez. Este uimitor ce bine descriu aceste cărți locurile de vis pe care mi le pot imagina astfel!

Această fată bătrână, cu aspect inocent, cu dorință de aventură, trezi simpatie Lindei. Privind-o, realiză că fusese cândva o tânără foarte frumoasă.

– Ați vrut să mă vedeți pentru problemele grădinii?

Imediat, miss Dean îi spuse ce voia; nimic complicat, doar pajiștea trebuia tunsă, iar tufișurile la fel.

– Trebuie s-o îngrijesc pe mama, să am grijă de casă, de lecțiile mele cu elevii, nu mai am timp și pentru grădinărit. Crezi că m-ai putea ajuta, miss, dacă ai veni o dată pe săptămână?

Linda promise, dar nu apucă să termine ce avea de spus că miss Dean o opri:

– Scuză-mă, miss, mă cheamă mama; are un baston pus lângă pat. Vin imediat înapoi. Dar Linda o urmă pentru că abia aștepta să scape din această casă supraaglomerată cu mobilier.

Biata miss Dean, prizonieră a acestei case! De ce nu făcuse nici o încercare să scape cu mult timp în urmă? De ce nu găsise pe cineva să aibă grijă de mama ei, pentru a-și împlini visul?

Când se întoarse la Honeyhaye o găsi pe Sheila în grădină.

Robin și Colin se jucau în nisip. Horatio era cu ei, privindu-i cu viu interes, ajutându-i chiar, săpând cu lăbuțele din față, de parcă ar fi avut acolo oase ascunse.

– O să-i duc curând la baie, zise Sheila observând că Linda îi privea amuzată. Doamna Lorrimer s-a oferit să aibă grijă de bebeluș cât timp am discutat eu cu Ian, o informă ea. Tu cum te-ai descurcat cu Dulcie?

Linda îi povesti discuția cu Dulcie și visul acesteia, iar Sheila spuse nepăsătoare:

– Îmi pare rău pentru creatura aia. Dacă aș fi fost în locul ei, le-aș fi făcut de petrecanie alor mei de mult timp. Ian o tratează pe bătrână și spune că nu are nimic, este o bolnavă închipuită. I-a recomandat doamnei Dean să renunțe la statul în pat, să facă treburile casei, pentru că astfel se va simți mai bine. Femeia l-a dat afară din casă și a adus un alt doctor de la Sittinghazlett, iar acum își exploatează fiica. Dulcie n-ar trebui să se dea bătută... Este o femeie de treabă, iubește copiii, iar mama ei se simte neglijată când fiica este la ore. Mulțumesc, doamnă Lorrimer, zise Sheila, sper că nu v-a chinuit prea mult micuța mea.

– Mi-a făcut plăcere, chiar, este un copil minunat. Dar sper că nu-ți vei face un obicei din a o lăsa cu mine, nu-i așa, doamnă Martin?

– Spuneți-mi, Sheila, vă rog. Nici nu știți ce mult mă bucur că v-ați mutat aici, cu mine! Și soțul meu a fost fericit când

i-am spus, pentru că astfel nu mai sunt singură. Nu-mi pot permite o dădacă la copii. Vreți să vedeți cum le fac baie?

– Din păcate, nu pot, iar Linda va trebui să mă însoțească, am mare nevoie de ea, zise doamna Lorrimer. Poate altădată. Vino, Linda.

Când intrară, Linda îi spuse mamei cât de fericită era că se mutaseră la Honeyhaye.

– Va trebui să fim atente cu frumoasa doamnă Martin. Ne va încredința copiii, așa cum probabil a făcut și cu doctorul Gordon al tău!

– Mamă, nu-mi vorbi așa! Nu este al meu!

– Abia aștept să-l cunosc pe acest tânăr, continuă doamna Lorrimer. Pare pe placul meu. Un om care spune ce gândește. Nici tu nu trebuie să te lași folosită de Sheila Martin. Iar acum, vino să mă ajuți cu perdelele din dormitor.

***

După câteva zile, Linda se afla în seră, unde fertiliza solul pentru ca să grăbească răsărirea florilor.

Familia Lorrimer se ocupa de porțiunea din fața casei și de grădina de trandafiri, ca și de sera din spate. Restul pământului, terenul de tenis neglijat teribil, erau în responsabilitatea Sheilei.

Doamna Lorrimer se îndoia că vor putea îngriji toată suprafața aceasta, pentru că Linda era mai mult timp plecată decât acasă, îngrijind grădinile altora.

– Nu-ți mai face probleme, draga mea, o liniști William Lorrimer. Vom aborda problemele pe rând. Voi face rost de un aparat de tuns iarba mai întâi. Asta îi va ușura și Lindei munca.

– Este plăcut aici, aerul curat, înmiresmat, liniște... dar de ce să trudești pe proprietatea altcuiva? Cred că ar fi mai bine să căutăm o bucată de pământ care este de vânzare, să ne ridicăm un bungalou acolo. Locul acesta este frumos, dar prea mare, nu ne vom simți ca acasă.

– Mary, abia ne-am mutat!

– Știu asta, dar așa simt. Nu pot uita prima noastră casă!

În timp ce Linda pregătea semințele la seră, domnul Lorrimer își duse soția la Wellbridge. Aveau multe de cumpărat apoi vor bea ceai la o terasă plăcută, poate se vor duce și la cinema. De fapt, William Lorrimer era gata să facă orice ca să-și pregătească soția pentru o ședere îndelungată aici.

După plecarea celor doi Lorrimer în micuța lor mașină, la Honeyhaye se făcu multă liniște.

Probabil Sheila ieșise undeva cu numeroasa ei familie, se gândi Linda, nemaiauzind glasuri de copii. Nici măcar pe Horatio nu-l mai văzu.

Linda continuă să muncească, așa cum făcea de obicei, cu plăcere, ascultând cântecul păsărilor, bâzâitul insectelor.

Deodată Robin apăru de-a lungul cărării care ducea spre seră. Era pe tricicletă, îmbrăcat cu un pulovăr roșu.

– Robin! Unde ai fost? Dorești ceva? îl întrebă Linda.

– Nu, spuse puștiul, dar mama mi-a spus să stau cu tine până se întoarce.

– Oh! Și unde s-a dus?

– Nu știu.

Linda era ușor exasperată; ar fi vrut să lucreze în liniște. Unde era restul familiei? Plecaseră cu mama?

– Ce-ar fi să ne jucăm de-a fermierul? sugeră Robin. Eu aș conduce tractorul, iar tu ai putea fi o vacă din cireadă, dacă ai vrea.

– O, mulțumesc, râse Linda amuzată.

– Continuă să tunzi iarba, o sfătui puștiul, iar eu o să vin în urma ta cu tractorul.

– Robin, eu am treabă acum. Nu mă pot juca. Unde este Bunty? Nu trebuia să aibă grijă de tine?

– Bunty s-a dus la Judy Nicholls.

– A, fiica celuilalt doctor din localitate? Și Colin?

– Bine, zise puștiul, haide totuși să ne jucăm; dacă nu vrei să fii vacă, poți fi găină, o lămuri Robin, sau poți să te joci în continuare cu pământul...

– Bine, zise Linda, o să fiu găină. Linda începu să cotcodăcească, fără a întrerupe fertilizarea solului, când auzi o voce bărbătească:

– Bună ziua, miss Lorrimer.

– A, nu v-am văzut venind. O căutați pe doamna Martin?

– Nu, de fapt pe tine am venit să te văd, miss Lorrimer.

– Mă jucam cu Robin și încercam să termin și fertilizarea. Dar unde a dispărut?

– Acolo, la tufele de liliac, zise Ian Gordon. Nu te rețin mult, miss, vreau doar să-ți propun o afacere.

– Oh! exclamă Linda, dorindu-și să fi spus ceva interesant nu doar banalități.

– Observ că te pasionează horticultura, miss, zise doctorul Gordon.

– Da, dar dacă vrei rezultate bune și flori tot timpul anului, trebuie să și lucrezi în permanență, natura nu trebuie grăbită. Cu ce vă pot fi de folos?

– Mi-aș dori niște jardiniere cu flori viu colorate, la cabinetul de chirurgie. Atmosfera de acolo ar trebui înveselită puțin.

– Cu plăcere, domnule doctor; sigur că niște flori vesele ar schimba locul. Vă sfătuiesc să comandați jardinierele la un tâmplar, să-i cereți să le vopsească în alb, iar eu voi contribui cu plantele. Le putem schimba în funcție de sezon, pentru ca să se mențină mereu înflorite. Ce preferați? Geranium? Lobelia? Alysum? Sau petunii? Begonii?

Doctorul Gordon o urmărea cu atenție.

– Las la alegerea dumitale, miss. Văd că ești cu adevărat pasionată de flori; eu nu am cunoștințe în acest domeniu. Deosebesc desigur trandafirul de spin, dar asta este tot.

– Linda, am închis găinile pentru că începuse să bată vântul, strigă Robin care apăruse deodată din senin, afară la intrarea în seră.

– Mulțumesc, miss, acum trebuie să plec; am o întâlnire la club la ora trei, zise doctorul Gordon.

– Robin, fii bun și descuie ușa, apoi condu-l pe domnul doctor, îl rugă Linda.

Robin, recunoscut pentru tendința sa de a se încuia în spații din care nu putea ieși decât cu ajutorul altora , scoase cheia din buzunar și încercă să descuie sera, dar din păcate fără succes.

– Nu merge, constată el.

– Este absurd! izbucni doctorul iritat. Unde este Sheila? Ceilalți? Voi întârzia la club! Robin, încearcă să descui ușa!

– Nu pot, răspunse Robin speriat, după care se urcă pe tricicletă și porni în goană.

– Sheila asta a scăpat copiii de sub control! Este ridicol! Iar Robin este de-a dreptul maniac cu încuiatul ușilor!

– Se juca doar, îl scuză Linda, n-a vrut să facă nimic rău.

– Nu știu dacă partenerul meu de golf va accepta o astfel de scuză, mormăi doctorul. Este vorba de o doamnă.

– Oh! exclamă Linda, depășită de situație. Nu-și imaginase nici un moment că doctorul Gordon putea juca golf cu o femeie!

Sheila îi spusese că este dezinteresat de sexul opus.

– Îmi pare rău, reuși ea să îngaime.

– Nu este vina dumitale, desigur, ci doar neșansa mea. Dar acești copii sunt scăpați de sub control. Ce-ți face mâna, miss? o mai întrebă el.

Linda ridică mâna mușcată la prima vizită aici și spuse:

– Destul de bine. Îmi pare rău că mă asociați cu situațiile neplăcute în care vă aflați în ultimul timp, spuse ea cu demnitate. Poate ar fi bine să vă facă altcineva acele jardiniere, ar fi mai sigur.

– Nu este cazul să ai această atitudine numai pentru că sunt nervos. Nu suport să nu mă duc la orele de golf, mai ales când joc cu o doamnă. Este normal să fiu iritat. Dar solicitarea pentru jardiniere rămâne valabilă. Dar unde a dispărut micul maimuțoi? L-am fi trimis după Machintosh!

– Nu l-aș fi trimis singur până acolo, zise Linda.

– Da, poate că ai dreptate.

Apoi se lăsă tăcere iar Linda își reluă munca de fertilizare a pământului.

Deodată se auzi un lătrat în apropiere și apăru din nou căpșorul lui Robin, urmat de Colin și Horatio, apoi Sheila cu Susan în brațe.

– Biata de tine! exclamă Sheila, descuind ușa serei. Sau... te-ai distrat?

– Sheila, nu mi-ai spus că pleci, îi reproșă Linda, și mai ales că-l lași pe Robin în seama mea.

– Draga mea, îmi cer scuze. Am crezut că vom lipsi doar zece minute, dar ne-am întâlnit cu colonelul Black; se ducea

până la terenul de golf și ne-a luat cu mașina, apoi ne-a și adus înapoi. Iar Horatio a fost foarte încântat... O, Ian, Patrice Fairbrother era la club, foarte supărată pe tine, zicea că aveați întâlnire la ora trei.

– Dacă ți-ai fi educat copilul, acum aș fi fost acolo.

– O, ca să vezi! se strâmbă Sheila, în spatele doctorului. Fugi atunci, să nu facă vreun atac de cord!

Doctorul Gordon i se adresă Lindei:

– Te rog, miss, să-mi spui cât îmi vei cere pentru jardiniere; mai vorbim mâine. La revedere.

Linda se întoarse spre Sheila.

– Cine este Patrice Fairbrother?

Capitolul 3

– Patrice Fairbrother? N-o cunoşti? Sheila o privi surprinsă. Ai ei locuiesc la Hayehurts Hall, acel conac elizabetan ridicat pe deal, care domină toată aşezarea. Este o mare sportivă. Practică golful, călăria, tenisul. Ai văzut-o pe aici călărind iapa cea roşcată. Este o tipă blondă, frumoasă.

– A, aceea! exclamă Linda. M-am întrebat adesea cine este; dar parcă spuneai că doctorul nu este interesat de femei.

– Cred că Patrice este interesată de el! Familia Fairbrother deţine cam toată aşezarea asta. Patrice nu prea are prietene. Fratele ei urmează să vină în permisie din Africa de sud, poate cu această ocazie va da o petrecere. M-a rugat să-l conving şi pe Ian să vină. Dar eu nu am cu cine lăsa copiii.

– Acum suntem şi noi aici, zise Linda, aş putea avea eu grijă de ei.

– Adevărat? Ce amabilă eşti! Abia aştept să mă duc! N-am mai fost de mult timp la o petrecere! Ce-ar fi să bem ceaiul

împreună acum? o invită Sheila. Copiilor le place să bem ceaiul în grădină; şi mie pentru că astfel nu fac mizerie.

Linda se gândi că Sheila era norocoasă fiind binecuvântată cu atâţia copii.

Apoi, gândurile ei reveniră la doctorul Gordon şi miss Patrice Fairbrother. Orice bărbat ar trebui să se simtă flatat dacă o tânără atât de frumoasă şi de bogată i-ar acorda atenţie. Nu era de mirare că Ian era atât de furios că Robin îi încuiase în seră.

– Crezi că miss Fairbrother o să-l ierte pe doctorul Gordon că a întârziat la golf?

– Sigur că da... dacă îl place, aşa cum cred eu...

După-amiază, Linda, care se gândea că doctorul nu se va întoarce curând de la golf, trecând pe lângă casa lui şi văzând-o pe menajera acestuia, acceptă invitaţia ei de a lua măsurile pentru jardiniere.

– Sper că soţul dumitale nu se va supăra că am acceptat să fac eu jardinierele! zise Linda, dar doamna Mac o linişti imediat.

– Soţul meu are oricum prea mult de lucru, miss, nu mai are timp şi pentru flori. Nu este grădinar, cu toate că a făcut şi asta.

Doamna Mac începu să-şi amintească de copilăria ei din Scoţia, de grădina pe care o aveau părinţii ei, apoi viaţa pe care o dusese cu soţul ei.

– Soţul meu spunea că sunt mai multe şanse de a face ceva la Londra, aşa că ne-am dus acolo şi ne-am stabilit lângă un

spital mare, am deschis o pensiune pentru studenții la medicină; astfel l-am cunoscut pe doctorul Gordon. Când a absolvit el facultatea, soțul meu era aproape de pensie, așa că ne-a invitat să ne mutăm în această casă, pentru că el, orfan fiind, nu avea pe nimeni.

– A avut noroc să vă întâlnească, zise Linda. Am înțeles că gătiți foarte bine.

– Nu gătesc rău, zise doamna Mac zâmbind.

După ce luă măsurile, Linda îi mulțumi menajerei și tocmai voia să plece când văzu mașina doctorului.

– Voiai să vorbești cu mine, miss?

Patrice Fairbrother era la dreapta lui.

Părea foarte calmă, era bine machiată, mirosea a parfum scump.

Linda spuse doar atât:

– Am luat măsurile pentru jardiniere; doamna Mac mi-a arătat unde vreți să le puneți.

Ian Gordon se întoarse spre Patrice:

– Ți-o prezint pe miss Lorrimer, Patrice. A venit de curând la Honeyhaye; poate vă cunoașteți...

– Nu, răspunse Patrice. O privi cu indiferență pe Linda, care era cam ciufulită, apoi își ridică privirea spre rododendronii de pe marginea drumului care i se păreau mai interesanți.

– Rododendronii tăi, Ian, sunt o splendoare acum, înfloriți.

– Este adevărat. Oricum, miss Lorrimer va înfrumuseța locurile astea, iar la ferestrele mele va pune niște jardiniere cu flori de toate culorile.

– Adevărat? Ce hobby interesant!

– Nu este un hobby, răspunse Linda, este meseria mea.

– Ce ciudat! Nu-ți strici mâinile? întrebă Patrice privind-o ciudat.

– Nu mi le face mai frumoase, este adevărat, dar îmi place ceea ce fac.

– Chiar așa? zise Patrice privind-o ca pe o ciudățenie.

– Tocmai voiam să vă invit la pahar cu sherry, zise Ian.

Linda refuză politicos, sub pretext că trebuia să ajungă repede acasă, unde era așteptată. Acceptă scuze Lindei fără a fi conștientă de disprețul din privirile Patricei:

– Poate altă dată...

Linda privi în urma mașinii spunându-și că nu avea de ce să-i pese de părerea acestei frumoase domnișoare. Chiar dacă era frumoasă, nu era o femeie plăcută. Dar poate cu bărbații se purta altfel.

Tocmai ajunse acasă și făcu duș, când Sheila bătu la ușă.

– Pot intra?

– Sigur, zise Linda, privindu-se critic în oglindă. Tocmai se gândea că trebuia să-și schimbe pieptănătura, având în fața ochilor coafura impecabilă a Patricei Fairbrother, care o făcuse conștientă de imperfecțiunile sale. Nu arăt rău, își spuse ea, dar...

– Vorbești singură? o întrebă Sheila aflată în ușă.

– Încercam să mă văd cum mă văd ceilalți, sau mai precis, încercam să fac asta. Crezi că arăt rău, Sheila?

– Nicidecum!

– O singură privire a Patricei Fairbrothers m-a făcut să mă simt foarte umilă.

– Linda, nu fi absurdă! Ai un aer foarte proaspăt, ești o fată frumoasă și foarte plăcută, dar nu ești genul de femeie sofisticată. De fapt, am venit să te rog ceva. A sunat Ian și m-a invitat să bem ceva. Vrei să ai tu grijă de copii?

– Sigur că da, Sheila.

– Ești un înger! Patrice este la el și eu voi fi un fel de ... companie pentru ea! Nu se cade să fie singuri! Ce să îmbrac? Rochia asta cum ți se pare?

– Tu arăți bine în orice rochie, Sheila!

– Mulțumesc, draga mea.

– Cred că Patrice va fi geloasă!

– Pe mine?

– De ce nu?

***

Pregătirea copiilor Martin de culcare se dovedi o sarcină care dură mult, dar fu și foarte distractivă.

Bunty, care voia să-i fie de ajutor Lindei, îi împărtăși din secretele băii lui Robin și Colin:

– Fac baie amândoi în aceeași apă. Cel mai curat se spală primul, sau fac baie împreună.

Horatio apăru și el ridicându-se pe două lăbuțe apoi punându-le pe marginea căzii. Toți începură să râdă, iar băieții să se stropească.

După ce reuși să-i culce pe cei mai mici, Linda se simțea foarte obosită. Se așeză pe un scaun în baie.

– Am obosit teribil, se văicări ea.

– Spui adevărul, mătușico? o întrebă Bunty.

Linda o sărută pe năsuc.

– O să vă pregătesc imediat masa de seară, promise ea. De altfel, trebuie să sosească și părinții mei.

– Te voi ajuta să pregătești cina, promise Bunty, strângându-și halatul în jurul trupului mic. Mama mă lasă să stau și până la nouă seara câteodată, să mă uit la televizor. Pot să stau până se întoarce mami?

Linda îi spuse că asta rămânea de văzut.

Linda și Bunty porniră spre partea de casă care aparținea familiei Lorrimer, lăsând deschis pasajul.

– Îți plac copiii? o întrebă Bunty fără altă introducere, cu candoarea și naivitatea vârstei. O să te măriți și tu să ai copiii tăi?

– Mi-ar plăcea.

– Și atunci, ce mai aștepți?

– N-am întâlnit încă bărbatul potrivit.

– Ar trebui să fie unul foarte drăguț, zise Bunty cu multă seriozitate. Ce-ai zice de doctorul Gordon? Nu este căsătorit. Nu ți-ar plăcea?

– Nu cred că mă place.

– Vrei să-l întreb?

– Dumnezeule, nu!

– Câteodată poate fi foarte drăguț, dacă vrea, continuă fetița. Numai că nu încearcă să fie drăguț. Ar fi bine să cunoști un bărbat ca tata. El râde tot timpul și ne face și pe noi să râdem. Ce mult aș vrea să vină tata acasă!

– Va veni, sunt sigură că va veni, o încurajă Linda.

– Nu va veni prea curând; el a rămas în Kenya, dar noi a trebuit să ne întoarcem acasă cu mami. O, ce salată mare! exclamă Bunty; aș vrea să pot cina cu tine.

– Poți, dacă vrei.

Când Sheila se întoarse, îmbujorată și prea veselă, domnul și doamna Lorrimer se întorseseră deja din mica lor escapadă, iar Bunty stătea în capul mesei, foarte mulțumită de ce vedea.

– Cei mici s-au culcat deja, îi spuse Linda.

– De când există televizorul, nu mai vor să se culce devreme, se plânse Sheila.

Curând, începu să le povestească despre plăcuta seară petrecută în compania lui Gordon, a Patricei și a altor invitați.

Domnul Lorrimer le spuse că s-a înscris în clubul de golf, cu ajutorul colonelului Feller, un invidiv decent, după cum se exprima el.

– Mi-a spus că doctorul Gordon i-a vorbit despre mine, așa că m-a înscris în club. Păcat că mama ta nu joacă golf; mi-ar fi plăcut s-o văd și pe ea acolo.

– Tată, să nu ne facem deocamdată probleme pentru mama. O să încerc s-o prezint unor doamne de aici; uite, miss Dean de exemplu, pare o persoană drăguță.

– Mama își face probleme și în ceea ce te privește, Linda, zise domnul Lorrimer.

– De ce? Ador viața de aici!

– Nu-i place că trebuie să lucrezi pentru cei care au nevoie de serviciile tale.

– O, dragii mei, exclamă Linda exasperată, parcă vă convinsesem că nu vreau altceva decât să mă ocup de grădinărit! Și-mi face plăcere să muncesc pentru cine mă solicită, deși m-aș putea confrunta cu oarecare reținere pentru că sunt femeie; pe aici mai mult bărbații se ocupă de grădină.

– Ei bine, fă așa cum dorești, numai să nu muncești prea mult; vorbeam despre asta și cu doctorul Gordon cu care ne-am întâlnit dimineață în sat; și el spunea că nu ești prea puternică, munca fizică nu este pentru tine.

– În ceea ce-l privește pe doctorul Gordon, când o să am nevoie de serviciile lui, o să trec pe la clinică; până atunci, să-și păstreze opiniile.

Linda plecă la culcare pe jumătate deranjată de comentariile lui Ian, dar și amuzată.

***

În dimineața în care urma să aibă loc petrecerea de întoarcere a fratelui Patricei, sună telefonul la Honeyhaye; răspunse doamna Lorrimer. Vocea care sunase o ceru pe Sheila.

– Așteptați o clipă, spuse doamna Lorrimer și se grăbi s-o caute pe Sheila.

O găsi în bucătărie.

– Sheila, ești căutată la telefon.

Copiii Martin erau pe punctul de a pleca la școală.

– Dumnezeule! exclamă Sheila, suntem contra cronometru. Bunty, fugi și roagă-l pe șoferul autobuzului să mai aștepte puțin! Robin a căzut în noroi!

– Du-te să răspunzi la telefon, mă descurc eu, zise doamna Lorrimer.

– Sheila? auzi vocea Patricei Fairbrother. Draga mea, s-a petrecut o catastrofă! Ți-am vorbit de petrecerea din seara asta, nu? Ei află că acea îngrozitoare femeie de la Sittinghazlett a sunat să-mi spună că nu poate veni. Are oreion! La vârsta ei! Mama este înnebunită pentru că a invitat-o și pe lady Flavel și știi ce pretențioasă este!

– Nu te mai poate ajuta nimeni altcineva? întrebă Sheila. De fapt, eu știu pe cineva care te-ar putea ajuta dacă ai ruga-o.

– Cine, Sheila? Mama și-a pierdut mințile!

– Linda Lorrimer, zise Sheila.

– Cine? Tipa care se ocupă de grădinărit, care l-a făcut pe Ian să întârzie la golf? Patrice nu părea de loc fericită de propunere.

– Patrice, a fost doar un accident... Robin i-a încuiat în seră.

– Nu cred că ar vrea să mă ajute, răspunse Patrice cu aceeași răceală. De fapt, nici n-am invitat-o pentru că am realizat că familia ei nu face parte din categoria noastră socială.

– Este o femeie foarte amabilă, accentuă Sheila, furioasă pe snobismul celeilalte.

– Ei bine, poate o să-i invităm. Numai să îmbrace ceva decent, dacă au!

– În acest caz, vrei să le transmit eu invitația?

– Da, draga mea, formulează-o cum crezi că este mai bine. O cunoști pe tânăra aceea și știi cum s-o iei. Aștept telefonul tău!

Sheila se repezi spre bucătărie, dar acolo nu mai era nimeni; văzu autobuzul școlii care oprise pentru băieții ei.

– Linda, ai primit o invitație la o petrecere, îi spuse ea; este la Hayehurst Hall, în seara asta. Patrice te-a invitat.

Linda o privi uimită.

– De ce te uiți așa? Nu mă crezi?

– I-am fost prezentată ieri Patricei, dar n-a părut prea interesată... nu cred că i-am făcut impresie bună. Oricum, frumos din partea lor să mă invite! Sigur că merg bucuroasă, dacă tu chiar crezi că mă vor printre invitați.

– Patrice și-a cerut scuze că nu te-a invitat cu două zile în urmă. S-a gândit că fiind recent sosită pe meleagurile astea te simți cam singură și ți-a oferit ocazia să cunoști lumea din Hayehurst.

– Repet, îmi face mare plăcere, dar nu știu nimic despre petrecerile de aici. Va fi lume multă? Ce-ar trebui să port?

– Va fi o cină urmată de dans.

– O rochie de organdi ar merge?

– Sigur că da!

Doamna Lorrimer a fost la fel de încântată ca fiica ei.

– Sigur că trebuie să mergi, Linda. Ce drăguț din partea lor că te-au invitat! Este o șansă pe care nu trebuie s-o ratezi!

Linda începu imediat pregătirile pentru petrecere, printr-o foarte minuțioasă curățire a mâinilor pe care le muie întâi în apă și săpun, apoi le făcu manichiura.

Tocmai făcea ultimele retușuri când Sheila dădu buzna în camera ei.

– Am agățat singura pereche de ciorapi....

– Ce măsură?

– Nouă și jumătate.

– Îți dau eu o pereche, se oferi Linda. Ce culoare preferi?

– Ce m-aș face fără tine, draga mea? I-am culcat pe cei mici, iar Bunty se uită la televizor cu părinții tăi.

Doamna Lorrimer veni să-și vadă fiica pregătită de petrecere. Linda îmbrăcase o rochie albă, cu decolteu decent, pusese un buchet de flori proaspete la cordon și părea mai tânără decât cei douăzeci și doi de ani ai ei. Rochia albă contrasta cu pielea ei bronzată. Doamna Lorrimer își spuse că fiica ei era foarte frumoasă.

Sheila apăru după câtva timp într-o rochie de seară alb cu negru, o rochie foarte sofisticată.

Plecară în mașina familiei Lorrimer.

Capitolul 4

Hayehurts Hall era o construcție impozantă, spațioasă, cu o grădină stil Tudor și o altă grădină de trandafiri, care dădea spre lac.

– Au o mulțime de grădinari aici tot timpul, spuse Sheila, observând cum privea Linda florile. Se organizează în anumite perioade ale anului expoziții florale, lumea vine să cumpere, iar banii sunt donați caselor de copii.

– Minunat! exclamă Linda. Ca grădinar, pot aprecia munca depusă aici. Iar casa este un vis....este un adevărat conac englezesc vechi. N-aș fi crezut că a fost atât de bine întreținută. De obicei, simt o durere în suflet când văd casele vechi cum se depreciază.

– Dar costă o avere să le întreții, zise Sheila.

Linda parcă modesta ei mașină în spatele unui Rolls Royce.

Au fost imediat preluate de o menajeră îmbrăcată cochet. Domnul și doamna Fairbrother își primeau oaspeții într-un salon albastru, care se întindea din fața până în spatele casei.

Linda nu se lăsă intimidată de comportamentul aristocratic al doamnei care semăna mult cu Patrice.

Patrice, îmbrăcată într-o superbă rochie albastră, înclină din cap văzând-o pe Linda și trecu imediat la lady Flavel.

Linda observă imediat că fratele Patricei Mostyn era îndrăgostit de Sheila.

Rămase retrasă într-un colț, dar nu trecu mult și auzi o voce puternică spunându-i:

– Bună seara, miss. De ce nu te-ai așezat undeva?

Era colonelul Black și Linda îl primi cu bucurie, fiind singurul cunoscut de la petrecere.

Doar când colonelul o lăsă câteva minute singură pentru a-și lua ceva de băut, auzi vocea Patricei de undeva de pe terasă.

– Este exasperant! Ian a sunat să-mi spună să nu-l așteptăm cu masa. Lady Flavel va fi îngrozită. Dacă știam că nu vine Ian, n-am fi invitat-o nici pe grădinăreasă.

Linda roși, simțindu-se mizerabil că nu fusese invitată dintr-un gest simplu prietenesc.

Vru să se ridice să plece, dar în clipa aceea se petrecu ceva în salon și auzi vocea pe care o cunoștea foarte bine:

– Am reușit să ajung! Sper că nu m-ați așteptat prea mult.

– Ian, cum ai îndrăznit să te faci așteptat? se auzi vocea Patricei.

– Îmi pare rău, dar am crezut că este bine să vă previn. În profesia mea nu se știe niciodată....

– Te rog să servești o băutură, sper că n-a fost nimic serios.

Ian se așeză lângă Patrice, Sheila la dreapta lui Mostyn.

Linda îl avea ca partener pe colonelul Black și un alt tânăr cu o figură de cal.

– Călărești, miss? o întrebă acesta.

– Nu merg decât cu bicicleta, îi răspunse ea și tânărul își pierdu orice interes.

De câteva ori surprinse privirea doctorului asupra ei, iar ea îi zâmbi încântată. Patrice fu nevoită să repete întrebarea adresată doctorului.

– Îmi cer scuze... ce spuneai?

Patrice nu era sigură în ce direcție se îndreptaseră privirile doctorului și la cine se uita atât de vrăjit.

Între timp, doamnele se retrăseseră să-și refacă machiajul. Linda se trezi acaparată de lady Flavel.

– Draga mea! exclamă aceasta foarte afectată. Doctorul Gordon mi-a vorbit despre dumneata; am observat imediat că ești stingheră, iar horoscopul mi-a spus că voi cunoaște o tânără interesantă. Aș vrea să te întreb; citești în stele? Dacă nu, ar trebui s-o faci. Eu am urmat horoscopul de când mă știu și am obținut rezultate uluitoare.

Linda îi zâmbi politicos, conștientă că doamna Fairbrother o privea dezaprobator.

Patrice, care-și ruja buzele, o privi chiar cu ostilitate.

Lady Flavel era o doamnă micuță de statură și corpolentă, jovială, cu bucle scurte, grizonante, îmbrăcată într-o rochie fără un stil anume, cu ochi albaștri foarte intenși.

Îi plăcu imediat pentru că nu era rece și distantă ca doamnele Fairbrother.

– Te rog să mă vizitezi, draga mea; este scris în stele că ne vom cunoaște bine. Te aștept la reședința mea Grey Towers de lângă Sittinghazlett. Nu că aș mai locui acolo, a trebuit să vând casa la moartea soțului meu; aveam multe datorii, iar acum trăiesc la sora mea, Emily, care mă îngrijește și unde mă simt foarte bine. Numai că este foarte mult curent în casa asta, mâncăm doar mâncare rece, pentru că bucătăria este departe de casă. Trebuie să vii să bem ceaiul împreună, draga mea.

Linda acceptă cu multă încântare.

– Ne întoarcem la oaspeți? o invită doamna Fairbrother.

Patrice se apropie și ea.

– Miss Lorrimer, o clipă te rog...

Linda se opri.

– Am vrut să-ți spun că vom înțelege dacă nu rămâi și la dans. Am auzit de la Sheila că mama dumitale stă cu copiii și cred că vrei să te întorci repede s-o eliberezi. Nu te mai osteni să-ți iei rămas-bun...

Linda realiză că Patrice era cât putea de politicoasă. Familia Fairbrother n-o voia la petrecerea ei!

– Mulțumesc pentru invitație și pentru ce mi-ați spus acum, miss Fairbrother.

Patrice își continuă drumul, răsuflând ușurată. Scăpase de această grădinăreasă; la început, Ian nu-și mai lua ochii de la ea, apoi lady Flavel.

Tocmai voia să plece când Ian apăru de pe terasă.

– Te căutam , miss. Unde am putea sta de vorbă fără să fim deranjați? De mult voiam să-ți vorbesc, Linda.

***

Linda primise prea multe șocuri în seara aceea pentru ca să mai observe că doctorul i se adresase familiar.

Îi spuse grăbită:

– Tocmai plecam.

– Acasă? Distracția abia începe. Pot avea onoarea primului dans?

– Mi-ar face mare plăcere, îi spuse ea, numai că... nu cred că este cazul să mai stau.

– Nu gândi așa. Sigur că trebuie să rămâi, doar ai fost invitată!

Linda era vădit descumpănită.

– Nu înțelegi, domnule doctor. Am fost invitată doar la masă, pentru ca să se completeze numărul de persoane. Cineva a anunțat în ultimul moment că nu poate veni și ... iată-mă invitată.

Ian o prinse de braț.

– Nu te las să pleci, așa că... am nevoie de ajutorul tău. Să mergem în grădină, te rog. Este acolo o seră superbă.

Linda auzi acordurile muzicii, râsete.

– Nu te voi reține prea mult. Este vorba de Sheila.

Linda păru interesată.

– Cumnata ei, Fiona, și soțul acesteia, mi-au fost buni prieteni cât au locuit la Honeyhaye, începu Gordon. Mi-a părut rău când au părăsit districtul, deși Simon a fost avansat.

Fiona i-a promis fratelui ei să aibă grijă de Sheila și de copii. Sheia este cam frivolă, iar Robert gelos. Când a plecat Fiona, mi-a lăsat mie această responsabilitate. Trebuie să veghez asupra Sheilei, dar n-am obținut prea bune rezultate. Nu este ușor pentru un holtei să aibă grijă de o femeie frumoasă și mă tem că mi-am cam pierdut răbdarea. Cred că realizezi că am răsuflat ușurat auzind că tu și părinții vă mutați la Honeyhaye.

Linda încuviință.

– Cred că nu ți-a fost prea ușor.

– Dar n-am terminat încă ce aveam de spus. Sheila este o femeie frumoasă, dar fără minte. Este teribil de plictisită și caută orice prilej să se distreze. Aș vrea să te rog să-mi iei această povară de pe umeri și să veghezi asupra ei în locul meu. Ești de acord, Linda?

– Știu că este o situație foarte dificilă dar dacă vrei, m-aș putea considera o soră a ei, s-o previn când depășește măsura. Sheila nu are intenții rele, dar are o situație vulnerabilă, este singură și plictisită.

– Dar Mostyn Fairbrother este o amenințare?

– Are și el defecte omenești.

Linda îl privea cu multă seriozitate.

– Promit să fac tot ce o să pot. Dar nu cred că Sheila este cu capul în nori, așa cum susții. Își adoră soțul și copiii.

– Mă bucur să aud asta. Mie mi-a cam făcut probleme. Cu cât se întoarce soțul ei mai repede, cu atât mai bine. Iar acum, te rog, fă-mi plăcerea de a dansa cu mine!

Linda îi zâmbi.

– Cu mare plăcere.

Între timp, apăru Patrice ca din pământ.

– Iată-te, Ian! Ne-ai promis c-o să ne cânţi, sau ai uitat?

– Nu, n-am uitat.

– În acest caz, te aşteptăm.

– După acest dans, Patrice, am invitat-o pe Linda.

– Dar miss Lorrimer trebuia parcă să plece devreme acasă, să-şi ajute mama...

Linda roşi.

– Tocmai mă pregăteam de plecare...

Ian o prinse de braţ.

– Nici vorbă, uite, şi Patrice insistă să rămâi!

– Miss Lorrimer poate să facă ce vrea, dacă nu consideră că mama ei...

– Doamna Lorrimer este o femeie foarte înţelegătoare, zise Ian şi o luă pe Linda la dans.

Linda se simţi mai bine, protejată în braţele lui Ian Gordon.

– Foarte bine, zise ea. Pot rămâne să mă bucur de seara asta.

Îşi dorea să-l audă pe Ian Gordon cântând.

Acesta începu să cânte fără acompaniament.

Era întuneric, iar Sheila şi Mostyn nu se vedeau pe nicăieri, observă Linda şi porni în căutarea lor. Dar Sheila apăru brusc din grădină şi se aşeză lângă ea.

– Te distrezi bine?

– Foarte bine, dar tu?

Sheila începu să râdă.

– Mai trebuie să pui întrebări? Mi-am găsit sufletul pereche, cineva care vorbește aceeași limbă cu mine. Trebuie să-l cunoști, Linda, o să-ți placă. L-am invitat mâine la ceai. Nu-mi place Patrice, pe mama ei o urăsc, dar Mostyn este un scump.

***

Mostyn Fairbrother deveni un obișnuit al casei Honeyhaye; Sheila era foarte încântată, spunându-i doamnei Lorrimer că era sigură de farmecul Lindei, care îl atrăgea pe Mostyn.

Dar doamna Lorrimer se cam îndoia de afirmațiile Sheilei, observând că acesta nu-și lua ochii de la ea.

– Nu-l lăsa să se îndrăgostească de tine, Sheila, o atenționă Linda.

Sheila începuse să râdă.

– Nu este vorba de dragoste, ci de faptul că ne înțelegem foarte bine. Mostyn știe că Robert este singurul bărbat din viața mea. Dar mie îmi face plăcere compania lui.

Într-o dimineață, Sheila o opri chiar când se pregătea să plece la lucru.

– Linda, te-aș putea ruga să treci pe la doamna Mac să-i înapoiezi carnea și țigările împrumutate? Cred că m-a trecut pe caietul cu datornici.

Linda luă pachetul.

– Merg chiar acum, apoi mă duc la lucru; vreau să termin mai devreme pentru că lady Flavel m-a invitat la ceai.

– Trebuie să te simți onorată, lady Flavel nu invită pe oricine. Desigur, nu trebuie luată în serios dar e o doamnă iubită de toată lumea.

Când ajunse după-amiază la lady Flavel, Linda observă cu surprindere că acolo se afla și doctorul Gordon, a cărui mașină era parcată chiar în fața frumoasei case a bătrânei doamne.

– Intră, te rog, spuse aceasta, vizita doctorului nu este una de lucru, ci o verificare de rutină.

Linda fu condusă într-o încăpere octogonală, de unde începea o scară care ducea probabil la dormitoare.

Era ca o casă de păpuși, își spuse Linda. Mobila era nouă, modernă, elegantă, tablourile originale.

Lady Flavel se arăta mulțumită și fericită ca un copil de tot ce avea.

Ian stătea în fața unei ferestre când intră Linda. Întorcându-se, o privi cu admirație; părea foarte proaspătă în rochia ei verde, ca o driadă, o compară el.

Lady Flavel exclamă:

– O, draga mea, ce verde superb! Dar oare este înțelept să-l porți? Eu n-aș îndrăzni să port verde, nu aduce noroc. Parcă ai căuta necazul cu lumânarea!

Ian o privi lung pe Linda.

– Nu crede în superstiții, draga mea. Deși i-am spus asta și ladyei Flavel, n-am putut s-o conving niciodată.

– Ceea ce spui dovedește ignoranță, dragul meu; viața mea și a acestei copile erau menite să se intersecteze. Este scris în stele...

– Greșeală, dragă doamnă, destinul nu stă în stele, ci în noi, cită Ian din Shakespeare.

– Gata, doctore, vizita dumitale s-a terminat, vreau să discut doar cu Linda. Vino să stai aici lângă mine, draga mea. Emily, te rog să aduci ceaiul, zise ea când apăru menajera. Nu, doctorul nostru nu rămâne.

Ian, care se pregătea de plecare, vârî capul pe ușă întrebând-o pe Linda în șoaptă:

– Cum ai venit? Nu-ți văd mașina afară.

Linda îi explică de ce venise cu autobuzul.

– La ce oră pleci? Trec eu să te iau.

– Ești foarte amabil, domnule doctor.

– Să vin la șase?

Lady Flavel zise:

– Sunt foarte apropiată de tânărul doctor deși nu ia în serios convingerile mele. A, uite un semn bun! Ea este Jet pisica mea neagră. Nu se apropie de oricine. O, uite că ți-a sărit în poală! Ce zici? Asta anulează puterea culorii verzi...

Linda îl mângâie pe Jet, care bineînțeles că-i rupse ciorapii; ascultă cu atenție ce-i spunea lady Flavel.

– Cunoști familia Dean, nu? Biata Dulcie! Mai trece pe la mine uneori pentru că nu-și poate lăsa singură acel dragon care-i este mamă. Atâta devotament! Știi că Dulcie trebuia să fie nora mea?

Linda nu știa asta.

Lady Flavel continuă:

– Dulcie Dean trebuia să se căsătorească, dar l-a refuzat pe fiul meu cel mare sub pretext că trebuie să-și facă datoria față de părinți. El a plecat de aici și s-a căsătorit cu altă femeie. Dulcie cred că n-a depășit niciodată acest moment, biata de ea. Fiul meu n-a avut o căsnicie prea fericită, iar soția lui a murit de curând. Cred că i-ar fi mers mai bine cu Dulcie.

La ora șase se întoarse Ian Gordon.

Capitolul 5

– Nu mai fac nici o vizită în seara asta, anunță Ian. Te grăbești spre casă?

– Nu în mod special.

– În acest caz, vom face un ocol ca să-ți arăt locurile mele preferate pe dealul Hayeshott.

– Abia aștept!

Pe când mergeau în tăcere, Linda arunca priviri spre profilul tânărului doctor:

– Am ceva să-ți reproșez!

– Mie, Linda? Ce anume?

– De ce i-ai spus tatălui meu că nu am fizicul necesar pentru a munci din greu?

– Acesta este adevărul, Linda, chiar dacă nu-ți convine. Dar asta nu înseamnă că nu te poți ocupa de lucrări mai ușoare, cum ar fi jardinierele. Ale mele sunt superbe! Ai făcut un lucru grozav!

– Mi se pare, sau detectez condescendență în tonul tău?De parcă munca mea n-ar trebui luată în serios.

– Și nu este așa? Te ocupi de grădinărit până apare bărbatul potrivit cu care să te măriți.

– Nici vorbă! Grădinăritul va fi meseria mea!

Ian începu să râdă.

– Bunty nu este de aceeași părere. Zicea că vrei să te măriți, să ai copii, ba chiar spunea că aș fi un candidat eligibil.

Linda roși până în vârful urechilor.

– Asta înseamnă că trebuie să fiu foarte atentă când discut cu copiii; de fapt, a fost o discuție la baie când m-a întrebat dacă-mi plac copii și de ce nu am deja copii mei.

– Și numele meu cum a ajuns în discuție?

– A fost ideea lui Bunty!

– Sunt convins că ai fi o soție grozavă, Linda!

– Ești foarte amabil să-mi spui asta!

– Nu înțeleg de ce nu m-a văzut în altă postură. De exemplu candidat la inima și la mâna ta!

– Bunty a mai spus că ești foarte drăguț când vrei, dar problema este că nu prea vrei să fii!

El râse din nou.

– Sună a observațiile Sheilei! Sau poate copila are dreptate. Uite, am ajuns la priveliștea de care îți vorbeam.

Linda era impresionată de imaginile oferite de dealul Kent, dar gândurile îi zburau la recenta discuție cu Ian. Hotărî ca în viitor să fie mai atentă.

Priveau amândoi peisajul în tăcere când se auzi zgomotul făcut de copitele unui cal. Pe pajiște apărură Patrice și Mostyn. Opriră caii lângă mașina doctorului.

Patrice îi aruncă Lindei o privire rece, apoi se orientă spre Ian. Mostyn descălecă și veni spre Linda. După ce discutară despre peisaj, el o întrebă brusc:

– Am auzit că a venit o companie nouă de teatru la Wellbridge; te-ar tenta să mergem? I-am putea lua pe Patrice și pe doctor cu noi.

– Ar fi plăcut, răspunse Linda.

Mostyn Fairborther era blond ca sora lui, dar pielea bronzată îi dădea un aer foarte masculin.

– Patrice, i se adresă surorii sale, tocmai am invitat-o pe Linda la Wellbridge într-o seară. Ce zici, doctore, te consideri invitat?

Patrice îi curmă entuziasmul.

– Eu și Ian nu putem veni. Știi că este foarte ocupat. Nu are tot timpul din lume ca tine, Mostyn. Dar invit-o pe miss Lorrimer, sunt sigură că-i va plăcea.

– Foarte bine, voi lua bilete doar pentru noi, i se adresă el Lindei.

Linda se trezi că acceptase o invitație pe care nu mai simțea nici o bucurie s-o onoreze.

După plecarea lui Mostyn și a Patricei, Ian o conduse spre mașină.

– N-am știut că tu și Mostyn sunteți atât de buni prieteni.

– Nici nu suntem! N-am fost atentă să-l refuz la timp!

– Nu trebuie să-ți găsești scuze în fața mea, Linda.

– Voiam doar să-ți explic. De fapt, invitația a fost lansată pentru patru persoane.

– Iar Mostyn este un tip decent. Te-ar putea duce în Africa de sud, ai duce-o bine.

– Nu fi oribil, doctore! Faci asta numai pentru că ai aflat de la Bunty că aș vrea să mă mărit. Chiar crezi că fiecare bărbat de aici mi se potrivește?

– Mostyn ți s-ar potrivi, provine dintr-o familie foarte bogată, este o partidă mai bună ca un doctoraș de țară.

– Vrei să oprești mașina, să pot coborî? Refuz să aud cum sunt insultată!

Ian începu să râdă.

– N-aș fi crezut că micuța Linda este atât de temperamentală! Dacă am atins un punct sensibil, îmi cer scuze. Este firesc să-ți dorești un soț, o familie. Dar să lăsăm discuția asta, mă simt atât de bine mergând prin zona asta splendidă cu o fată frumoasă!

Ea îl privi ciudat.

– Bunty a avut dreptate. Ești ca fetița din versurile acelea spuse adesea de dădace:“ când ești bun ești mult prea bun dar când vrei să fii rău ești oribil!“ Te rog, oprește să cobor! Vreau să mă opresc la Dulcie Dean. Ai știut c-a fost logodită cu fiul ladyei Flavel? M-a rugat să mai vin în vizită. Cred că mă consideră un fel de mascotă din cauza celor văzute de ea în stele…

Ian opri mașina și Linda coborî în fața casei Dean.

După ce mașina se îndepărtă, începu să se întrebe de ce-l lăsase s-o necăjească în privința lui Mostyn, fără ca ea să-i reproșeze nimic despre Patrice?

***

Ușa casei familiei Dean era deschisă întotdeauna vara. Linda bătu încet, apoi începu să privească în jur pajiștea îngrijită, așteptând să fie invitată să intre.

Văzând că nu răspunde nimeni, intră în holul în care se mai aflau pălăriile, haina și bastonul defunctului domn Dean.

Salonul pe care Dulcie îl transformase în sală de clasă arăta bine, dar camera de zi era plină cu mobilele scoase din salon. Dulcie nu aruncase nimic pentru că mama ei refuza să se despartă de vechile mobile.

Linda nu înțelegea cum putea Dulcie să trăiască într-o casă supraaglomerată, cu atâtea vechituri, ca să nu mai vorbim de volumul uriaș de muncă necesar pentru curățenie. După ce intră, Linda încercă să vadă dacă Dulcie se afla cumva acolo printre seturile descompletate de chinezării, de ceainice, tacâmuri și vaze.

Camera era goală; de pe hol se auzi zgomotul făcut de bastonul doamnei Dean.

– Cine este acolo? întrebă bătrâna.

– Miss Dean este acasă, vă rog? Sunt Linda Lorrimer de la Honeyhaye.

– A, acea tânără care se ocupă de grădinărit! Vino aici, vreau să vorbesc cu tine. Uite, ia-o pe acolo. Știu că te sufoci în casa asta înghesuită, dar încearcă să te strecori. Uite, dacă țin deschisă ușa de la camera mea pot să văd ce se întâmplă în grădina din față și pe drum printr-o serie de oglinzi pe care mi le-a fixat Dulcie. Inteligentă idee, nu? Văd astfel mai mult decât îți poți imagina. Am știut că tu ești, pentru că te-am văzut cu doctorul la poartă. Da, poți roși în voie, miss.

– Am fost invitată la ceai și doctorul a avut amabilitatea să mă aducă până aici. Ce faceți, doamnă Dean?

– Prost, zise bătrâna. Știi ce, fetițo? Să nu-l mai aduci pe doctor aici! Nu-l suport! Este un inutil care nu-și cunoaște munca. A încercat să mă facă să mă ridic, să mă apuc de treabă prin casă! Auzi! pufni bătrâna. Doctorul Nicholls nu este nici el mai bun, dar cel puțin își dă silința. Oricum știu că nimeni nu mă poate vindeca.

Privind-o, Linda își spuse că arăta destul de bine pentru o bolnavă. Era o femeie masivă, cu privirea vioaie.

– Ce vă doare, de fapt? încercă Linda.

– Totul, zise doamna Dean cu satisfacție. Reumatismul, indigestia, insomnia... dar unde este Dulcie? Nu are dreptul să plece fără să-mi spună!

Bătrâna luă bastonul și începu să bată cu el în podea.

Dulcie apăru imediat pe scări, cu un aer vinovat.

– Ce este, mamă, nu te simți bine? O, Linda, mă bucur că ai venit!

– Eu nu mă bucur deloc, l-a adus și pe acel doctor imposibil cu ea! Dar tu, Dulcie, cum ai îndrăznit să pleci de lângă mine?

– N-am plecat, mamă, eram în grădina din spate, vorbeam peste gard cu soția pastorului, despre târgul de sâmbăta viitoare; i-am promis câteva lucruri...

– Din lucrurile mele nu dai nimic! sări bătrâna. Toate sunt bune.

Linda încercă să-și explice vizita.

– Am fost invitată la ceai de lady Flavel. M-a întrebat de tine, Dulcie.

Dulcie roși.

– Adevărat? Draga lady Flavel! Am fost prietene bune cândva, dar viața ne-a despărțit.

– Ce să faci! exclamă doamna Dean, ai o mamă bolnavă și trebuie să o îngrijești! Și dacă tot ai ajuns fată bătrână ar trebui să te mulțumești cu o viață liniștită. Ce altceva ți-ai mai dori?

– O, destul de multe, mamă! Și dacă sunt fată bătrână, din vina cui am ajuns așa?

Doamna Dean o privea uluită.

– Dulcie, ți-ai pierdut mințile? Mai ales în fața unei străine? O să discutăm mai târziu. Dă-mi acum cartea să mai citesc puțin, deși ochii mă lasă cu fiecare zi ce trece, am nevoie de ochelari mai puternici.

Linda se gândi că bătrâna părea să aibă vederea destul de bună, mai ales dacă supraveghea grădina cu ajutorul acelor oglinzi instalate de fiica sa.

Ian Gordon avusese dreptate spunându-i că era mai bine să se ridice din pat și să-și ajute fiica la gospodărie! Bătrâna devenise un fel de tiran.

Dulcie se scuză din priviri.

– Ai vrut să mă vezi, Linda? Vino să discutăm jos în salon.

Când ajunseră jos, Dulcie se prăbuși într-un fotoliu, izbucnind în plâns.

– Te rog să ne scuzi, zise ea ștergându-și lacrimile. Ne certăm des, dar nu în fața lumii. Nu vreau să fiu crudă cu mama, dar sunt cu nervii întinși la maximum, simt că nu mai pot. Tot satul mă consideră o fiică model, crede că eu și mama suntem foarte apropiate, dar îmi este tot mai greu să continuu acest mit.

– Biata de tine! Îmi pare rău!

– De multe ori îmi pierd controlul și-i spun lucruri dure mamei. Nu este chiar bolnavă, este de fapt mai mult închipuită. Câteodată, cum este acum mă urăsc pe mine, o urăsc și pe mama.

– Ar trebui să faci acea călătorie pe care ai visat-o atâta. Orice doctor dacă te-ar vedea în starea asta ți-ar recomanda o plecare.

– Cred că o să plec într-o zi, dar la un azil de nebuni, zise Dulcie cu o grimasă. Dacă n-aș avea aceste ore cu copiii, cred că mi-aș pierde mințile. M-aș fi putut căsători, știi acum, și viața mi-ar fi fost diferită.

– Ți-ai sacrificat fericirea de dragul părinților, mi-a spus lady Flavel. Mi-a mai spus și că soția fiului său a murit...

– Bietul Piers! Nu știu de ce am ales atunci să rămân aici; cred că n-am avut curajul necesar, dar pe atunci și tata era bolnav și am simți că datoria mea de fiică este să le fiu de ajutor. Și acum consider că este datoria mea să suport strigătele și insultele mamei. Întotdeauna a fost o femeie autoritară, dar nu și dificilă. După moartea tatei, mama a capotat. Am crezut că va reuși să depășească momentul, dar s-a așezat în pat și n-a mai vrut să se ridice, iar relația noastră bazată pe dragoste s-a transformat într-un calvar.

Nu suportă nici școala de care mă ocup, nici prietenele; numai pastorul și soția lui ne mai suportă.

– O s-o rog pe mama s-o sune. Mama nu se împrietenește prea ușor, dar este o femeie bună și sensibilă. Cred că te va putea ajuta cumva.

– Ce-ar putea face, Linda?

– Nu se știe. Poate cu acea călătorie pe care ți-o dorești.

– Mama nu va fi niciodată de acord!

– Nici dacă ar avea grijă altcineva de ea cât lipsești?

– Nici o femeie din zona asta n-ar fi de acord să aibă grijă de mama, pentru că o cunosc toate. Niciodată servitorii n-au stat prea mult în casa noastră din cauză că mama nu știa să se poarte cu ei. Dar mai bine să schimbăm subiectul: ai venit să-mi spui ceva anume?

Linda îi explică motivul vizitei: voia s-o invite pe doamna Dean la ceai în numele mamei sale.

Dulcie roși din nou.

– Linda, te rog înțelege, noi nu avem o viață socială, am renunțat cu mulți ani în urmă. Mama este împotrivă să ies, să am prietene, cu banii n-o ducem prea bine, eu am doar ce primesc pentru mica mea școală. Am economisit ceva pentru călătoria visurilor mele. Am curățat toată chinezăria și aș vrea s-o duc la târgul de sâmbătă, să mai câștig niște bani, dar mama nu este de acord. Și am ajuns la patruzeci și doi de ani și fiind obișnuită să ascult toată viața de mama nu mă mai pot schimba.

– Ai putea începe să te revolți de acum, niciodată nu este prea târziu.

– Numai dacă aș putea! oftă Dulcie.

În clipa aceea, se auzi un zgomot din tavan:

– Dulcie! strigă bătrâna. Dulcie!

– Vin, mamă, răspunse Dulcie supusă ca întotdeauna.

***

Când Linda ajunse acasă de la Dulcie Dean, o găsi pe Sheila pe pajiștea din fața casei, cu copiii în jur.

Stabiliseră prin contractul de închiriere că familia Martin nu avea voie să folosească această pajiște decât pentru a intra în casă. Dar terenul din spatele casei era într-o stare deplorabilă, așa că familia Lorrimer n-a avut inima să refuze cererea Sheilei.

Dintr-o privire, Linda observă că Horatio săpa furios o gaură în pământul cultivat, că Robin trecea cu tricicleta peste

straturile de flori, iar Bunty făcea un lanț de margarete pentru Susan. În cele din urmă, ridică și mama lor capul din revista pe care o citea.

– Bine ai venit, Linda! Mă uitam la reclamele pentru rochii de vară. Ce mult mi-aș dori să-mi pot comanda ceva! Colin! strigă deodată Sheila. Ce faci acolo?

– Strivesc buruienile pentru unchiul Lorrimer, zise puștiul venind mândru cu plăntuțele abia cultivate în mână.

– Sunt răsadurile de ieri, zise Linda disperată.

Sheila sări în sus.

– Adevărat? Ce rău îmi pare! Colin, astâmpără-te! strigă ea.

– Robin, dacă treci cu tricicleta peste răsaduri nu vor mai crește niciodată, i se adresă Linda copilului, încercând să nu lase să se vadă că este supărată. Apoi exclamă: dar aici ce mai este?

Sheila ridică alene capul.

– O, cred că pe acolo au trecut caii.

– Caii?

– Da, Mostyn și Patrice au fost aici, să mă vadă. N-au știut că ai plantat ceva.

Linda nu mai răspunse. Muncise în zadar două după-amieze.

Sheila o privi lung, apoi îndrăzni:

– Ai început să furi inimile bărbaților, draga mea.

– Ce vrei să spui?

– Patrice mi-a spus că te-a surprins admirând peisajul din mașina lui Ian.

– Și? Ian a trecut s-o vadă pe lady Flavel și s-a oferit să mă ducă până la Dulcie Dean, asta a fost tot.

– Patricei nu i-a convenit, crede că vrei să i-l iei pe Ian.

– Este ceva între ea și doctorul Gordon?

– Ea așa crede. Și el pare să manifeste interes în ultima vreme. Dar astăzi arăți foarte bine, draga mea, ai rochie foarte drăguță. Nu numai că i-ai suflat iubitul Patricei, dar ți-ai fixat și o întâlnire cu Mostyn!

– Mă faci să mă simt prost ca și cum aș fi o amenințare pentru femeile de aici! protestă Linda.

– Din partea mea nu-ți face probleme! Cu Mostyn poți să ieși când vrei. Dacă el se îndrăgostește, nu este nici o problemă. I-am scris lui Robert că nu mai suport să stau singură aici, să facă ce știe, să se întoarcă. Dacă-l iei pe Mostyn din calea mea îmi faci un serviciu.

– Tu crezi ceea ce spui, Sheila?

– Sigur că da! Este mai ușor să fii corect dacă nu există tentații!

Linda ridică din sprâncene, nedumerită.

– Situația este cel puțin ciudată: Mostyn nu mă va considera o persoană interesantă pentru că nu am o personalitate puternică.

Sheila își luă bebelușul în brațe.

– Nu-ți face probleme, draga mea. Mostyn este cel mai curtat holtei din zonă, Ian al doilea. Pentru o fată care declară că nu are personalitate puternică, te descurci destul de bine.

Capitolul 6

Întâlnirea cu Mostyn, la care nu se dusese din toată inima, se dovedi în cele din urmă un succes. Mostyn apăru la timp în mașina sa sport și după ce schimbă câteva cuvinte cu părinții ei, plecară.

Doamna Lorrimer o încurajase să se ducă, după ce ascultase motivele Lindei.

– Aste sunt prostii, draga mea! Te poți întâlni cu cine dorești! Nu are rost să te lamentezi din cauza doctorului Gordon, Linda. Când eram de vârsta ta aveam câțiva pretendenți simultan, îi țineam pe toți în șah.

Linda sări ca arsă:

– Mamă, cum poți să spui că mă lamentez din cauza doctorului Gordon?

– Adevărat? Atunci poate mi s-a părut! pufni doamna Lorrimer. Îmi place doctorul, dar cred că era deja „rezervat“.

După această discuție, Linda pornise destul de tristă la întâlnirea cu Mostyn. Mama spusese lucrurile foarte direct și de ce nu... avusese dreptate!

Și tocmai pentru a nega că visează la doctorul Gordon, Linda făcu totul pentru a fi o companie cât mai plăcută pentru fratele Patricei.

Piesa a fost reușită, le-a plăcut amândurora.

Dar pe drumul de întoarcere Mostyn simți nevoia să se confeseze. Vorbi despre Sheila pe care o admira mult, și se conformase dorinței ei de a se vedea cât mai puțin pe viitor.

– Mi-a spus foarte deschis că bârfitoarele satului nu mai discută decât despre noi. Soțul ei este cam gelos și are și de ce să fie, așa că a trebuit să consimt la dorința ei. Îmi pare rău pentru ea, pentru viața pe care o duce aici, merită mai mult. Soțul ei n-ar trebui să neglijeze o femeie atât de frumoasă. Singur caută necazul, dacă vrei părerea mea.

Linda începu să ia apărarea soțului care lipsea. Acesta nu avusese intenția de a sta departe de soția și copiii săi; trebuie să fi teribil pentru el să trăiască izolat în zona Mau Mau. Și-a trimis familia acasă pentru a n-o expune pericolelor.

– Știu că nu este bine ce simt, continuă Mostyn, sunt conștient de asta. Dar mă voi simți foarte singur fără prietenia Sheilei; este o femeie plăcută și foarte frumoasă.

Când ajunseră aproape de Honeyhaye, el opri mașina în fața casei lui Ian.

Linda avu impresia că voia chiar s-o sărute.

– Hai să fumăm o țigară, ca să-mi dovedești că nu te-am plictisit cu văicărelile mele.

– Nu m-ai plictisit, Mostyn.

– Dacă stăm să ne gândim că jumătate de seară am vorbit despre altă femeie, cred că m-ai suportat destul de greu...

– Nu este așa; acum trebuie să mă duc acasă, este târziu, spuse ea.

– Bine, nu te mai rețin. Îți mulțumesc că m-ai suportat. Trebuie să ne mai întâlnim și atunci voi fi o companie mai plăcută. Promit, Linda!

Pe când Mostyn își lua rămas-bun, se văzură luminile unei mașini: era doctorul Gordon, care nu avea cum să nu-i vadă. Mașina lui Mostyn nu putea fi confundată. Astfel, Ian știu că Linda avusese întâlnire cu fratele Patricei.

De aceea, repetă mult mai hotărâtă că trebuia să plece.

– Te rog să nu mă conduci, îi spuse ea, nu vreau să deranjezi toată casa.

Dar Mostyn lăsă mașina în fața casei lui Gordon și luând-o de braț o însoți până acasă.

– Ești o fată drăguță, Linda, trebuie să ne cunoaștem mai bine.

– Astfel voi deveni un fel de substitut al Sheilei, zise Linda, atâta timp cât îți va conveni. Oricum, dă-mi de știre când o să apară o fată care te interesează. Voi înțelege. Sunt prietenul care la nevoie se cunoaște.

– Sunt sigur că între noi va fi ceva foarte serios, zise el, privind în ochii ei frumoși.

– Îți ofer o dragoste de soră, Mostyn.

– Mulțumesc am deja una. Tu vei fi prietena la nevoie se cunoaște, o vreme. Noapte bună, Linda, și-ți mulțumesc încă o dată. Brusc, el o sărută pe obraz, apoi se întoarse și plecă.

Linda se strecură în casă, într-o stare destul de confuză.

Auzi imediat vocea mamei când trecu prin fața ușii părinților.

– Tu ești, Linda?

– Nu, draga mea, hoțul.

– E cam târziu pentru glume, draga mea. Te-ai distrat bine?

– Da, mamă.

– Mă bucur. Acum, culcă-te mai repede!

Linda intră în camera ei cu un zâmbet pe buze.

Draga ei mamă! Niciodată nu adormea când nu-i era fiica acasă. Întotdeauna purtau același dialog: „tu ești Linda? Te-ai distrat bine?“ Apoi comentariul cu culcatul devreme și trezirea de dimineață.

Gândurile Lindei zburau foarte departe, în timp ce se pregătea de culcare. Se întrebă chiar ce făcea biata Dulcie Dean, dacă va găsi curajul să-și înfrunte mama.

Apoi se strecură între cearșafurile reci, apretate și gândurile îi reveniră inevitabil la bărbatul de care abia se despărțise.

„Nu-mi place că tânjești după doctorul Gordon“, îi spusese mama.

Și iat-o că nu se mai gândea la Mostyn, căruia îi oferise prietenia, ci la bărbatul care urma să se logodească, dar nu cu ea.

Nu mai trebuia să se gândească la Ian, dar nu avea ce face; acesta îi era prezent în toate gândurile, în inimă. Era o situație umilitoare. Își fixă din nou gândurile asupra lui Mostyn.

Dacă prietenia ei îl putea ajuta pe Mostyn s-o uite pe Sheila, poate o ajuta și pe ea să scape de obsesia pentru doctorul Gordon.

Adormi deprimată; nu era ceva normal pentru ea.

***

Dulcie Dean nu veni la ceai la Honeyhaye, ci îi trimise doamnei Lorrimer un bilet. Îi părea rău că nu poate participa, nu-și putea lăsa singură mama. Înainte de a recurge la acest bilet, avusese discuții interminabile cu doamna Dean.

– Sigur că m-aș putea duce, mamă! N-aș lipsi mai mult de o oră! Și când mă duc la cumpărături nu te deranjează că ești singură!

– Asta este cu totul altceva; dacă accepți ospitalitatea cuiva, trebuie să-l inviți la rândul tău, iar noi nu ne putem permite.

– N-ar fi chiar așa o problemă să invit o prietenă la ceai, când și când. M-aș descurca din banii pe care mi-i dai pentru casă.

– Dacă așa este, înseamnă că-ți dau prea mulți bani și voi mai reduce suma, i-o tăie doamna Dean.

– Le-aș putea invita la ceai pe Linda și pe mama ei, chiar dacă asta nu-ți convine, începu Dulcie.

– Nu este nici o problemă dar o să bat tot timpul în tavan cu bastonul și nu veți putea schimba două vorbe!

– Cum poți fi atât de crudă, mamă?

– Crudă? Cred că tu ești crudă, încercând să mă faci să consimt la ceva ce nu ne putem permite.

Dulcie fu prima care capitulă ca de obicei și-i trimise doamnei Lorrimer biletul. Dar doamna Lorrimer, care cunoștea realitatea de la fiica ei, lăsă totul deoparte și porni spre familia Dean.

Linda abia se întorsese de la muncă și oprise mașina în fața garajului, când o văzu pe Dulcie chiar în fața ei.

– Mama ta m-a făcut să vin, începu ea apologetic. Stă de vorbă cu mama. Sper că nu te deranjez?

– Nici vorbă! Te rog, poftește! Mă schimb imediat și vin să stăm de vorbă.

După ce o conduse pe Dulcie, Linda îi aduse niște reviste cu care să-și treacă timpul.

Când se întoarse, Dulcie era fermecată de salonul în care se afla:

– Ce frumos ai aranjat camera și toată casa, de altfel! Cum să fac s-o conving pe mama să mă lase să descongestionez casa? Dar nu are rost să mai vorbesc despre asta...

– Cum ai reușit să scapi?

Dulcie o privi cu recunoștință.

– Mama ta a fost minunată. A intrat în casa noastră cu un buchet mare de flori și mi-a spus că pot veni la tine pentru că ea va sta cu mama. Le-am pregătit ceaiul și am plecat.

Mama m-a văzut în oglinzi când am plecat și m-a strigat, dar eu nu m-am întors.

Sper că n-am făcut nimic rău, a trebuit să mă conformez spuselor mamei tale. Mă simt grozav că sunt liberă o oră. Mama ta mi-a spus să nu mă grăbesc cu întoarcerea.

Era evident că Dulcie Dean se simțea grozav.

După ce băură ceaiul, Linda o conduse în grădină unde apăru și Sheila, care le invită la un pahar de sherry.

Sheila era însoțită de Colin, care începu să-i recite Dulciei ultima poezie învățată, timp în care, Susan, bebelușul familiei făcu primii pași, spre deliciul celor trei femei.

Sheila notă data la care se întâmplase acest lucru, pentru a-i aminti soțului ei.

– Te duc eu acasă, se oferi Linda, o iau pe mama și apoi pe tata de la club.

Pe măsură ce se apropiau de casa familiei Dean, Dulcie devenea tot mai tăcută. Se întreba cum se descurcase mama ei, sperând că nu devenise violentă.

Dar imediat ce ajunseră în fața casei apăru doamna Lorrimer cu aerul ei calm și controlat dintotdeauna.

– Sper că n-am obosit-o pe mama dumitale, miss Dean, zise ea, am stat de vorbă și i-am promit că voi reveni.

Dulcie o privi îngrijorată.

– per că mama a fost ... politicoasă... nu mai ține cont de ce spune...

Doamna Lorrimer, care-și aranja pălăria, spuse:

– A fost mult prea surprinsă la început. Mi-a cerut să plec chiar din primele clipe, dar eu am ignorat-o, i-am oferit florile și i-am spus că te-am trimis să iei ceaiul cu fiica mea. I-am spus

că sunt vecina voastră, că nu mă simt prea bine aici pentru că toate prietenele mele au rămas la Londra și mă simt singură. După câteva clipe, mama dumitale a devenit chiar prietenoasă, miss Dean.

– Cred că farmecul dumneavoastră a făcut-o să cedeze, zâmbi Dulcie. Am petrecut o după-amiază minunată la Honeyhaye; vă mulțumesc din inimă și vă rog să-mi spuneți pe nume.

– Așa voi face, Dulcie. Ar fi bine să începi să-ți faci planuri de vacanță, pentru că am reușit s-o fac pe mama ta să se gândească la această posibilitate, zise doamna Lorrimer cu mult calm.

Dulcie Dean o privea cu ochi mari.

– I-ați spus mamei c-aș vrea să fac o călătorie în străinătate?

În clipa aceea, doamna Dean începu să bată cu bastonul în podea.

– Dulcie! Dulcie!

– Nu te teme de ea, draga mea, încearcă s-o faci să te înțeleagă. Blând, dar ferm. Să nu-ți mai fie teamă de ea.

– Ce minune s-a petrecut, repeta Dulcie.

Doamna Dean stătea în pat fixându-și fiica indignată.

– Doamna Lorrimer este o femeie foarte de treabă, începu ea. De ce n-ai invitat-o până acum la noi? Am stat aici atâta timp singură...

– Dar mamă, tu refuzai pe toată lumea...

– Prostii! Femeia asta m-a înțeles, i-a fost milă de mine. A înțeles că am nevoie de o schimbare pentru ca să mă vindec.

Are mai mult discernământ ca oricare din doctorii care m-au văzut. M-a invitat să stau la Honeyhaye un timp. Nu mă va costa nimic...

– Dar mamă, nu poți...

– Nu pot? Cine spune că nu pot? Pot și chiar mă voi duce. Tu n-ai fost invitată, Dulcie, va trebui să te descurci singură. Cred că mare parte din tratamentul meu constă în a fi departe de tine. Doamnei Lorrimer îi este milă de mine. Înțelegi? Tu îți plângi singură de milă și te lamentezi la toată lumea că ești chinuită; ei bine, acum am găsit pe cineva căreia îi este milă de mine!

Dulcie se așeză.

– Nu mi se pare posibil...

– Nu înțelegi cum cineva poate să aibă milă de mama ta, nu? Știu ce simți pentru mine; sunt o piatră de gâtul tău, dar asta nu se poate schimba.

– Mamă, cred că fiecare din noi are partea ei de vină; dar te poți duce la Honeyhaye. Dar poate când ne vom revedea ne vom înțelege mai bine. Eram bune prietene, mamă, pe vremea când trăia tata...

– Doamna Lorrimer mă va lua de aici cu mașina lor, adăugă bătrâna cu satisfacție. Ce bârfe se vor ivi în tot satul! Dar mai întâi va discuta cu doctorul Nicholls despre mine. Iar acum, du-te să-mi aduci un pahar de limonadă.

– O, mamă ! exclamă Dulcie cu lacrimi în ochi.

***

Era o zi înnorată când Linda se îndreptă spre casa lui Ian pentru a îngriji florile din jardiniere, așa cum prevedea contractul dintre ei. Nu-l mai întâlnise pe Ian de când trecuse pe lângă ea și Mostyn. Se mai gândise la ea, oare ?

Dar gândurile ei se mai înveseliră când văzu florile vesele din jardiniere, care, pentru casa sobră a lui Ian erau ca rujul pe figura unei femei. Erau puncte de lumină.

Când ajunse la intrare apăru și Ian care se îndrepta spre ușa garajului. Când o văzu, se opri de parcă ar fi vrut să se întoarcă, apoi îi spuse „bună dimineața" și trecu mai departe.

Linda îl strigă.

– Ian!

El se întoarse.

– Poftim?

– Voiam să-ți vorbesc. Despre Sheila.

– Ce vrei să-mi spui?

– Îți amintești ce mi-ai cerut să fac? S-o ajut să nu greșească? Ei bine, cred c-am reușit.

– Judecând după ce am văzut alaltăieri, sunt sigur c-ai reușit!

– Nu era ce ți-ai imaginat...

Ian se uită la ceas.

– Îmi pare rău, Linda, trebuie să plec. Am întârziat deja; mă bucur că te-ai distrat bine alaltăieri seara.

Linda rămase în drum, simțindu-se frustrată. Era ceva greșit înțeles între ei și ar fi vrut să-l lămurească, dar nu găsise momentul potrivit. Ian era într-o dispoziție sumbră, așa că se îndreptă spre jardinierele ei și începu să le ude.

Terierul familiei, Hamish, apăru imediat să semnaleze prezența ei, începu s-o latre, dar recunoscând-o dădu bucuros din coadă.

Linda nu riscă să-l mângâie.

Doamna Mac apăru când Linda făcea câteva retușuri florilor de la fereastra cabinetului.

Geraniumul, cea cu florile frumos mirositoare se dezvolta bine; lobelia, care curgea în cascadă completa imaginea.

– Dorești o ceașcă de ceai, miss Lorrimer? o întrebă menajera.

Linda se uită la ceas.

– Aș putea sta câteva minute, doamnă Mac.

– În acest caz, te aștept în casă. Apa fierbe deja; abia aștept și eu să beau un ceai.

Când începură să bea ceaiul, doamna Mac o privea speculativ.

– Cum se numește tânăra de la Honeyhurst Hall?

– Patrice Fairbrother? N-o cunosc prea bine. Este o tânără de familie bună, călărește, face sport, dar nu avem nimic în comun.

– E cam snoabă, după părerea mea. Nu știu ce găsește doctorul la ea.

Linda simți un cuțit în inimă.

– Adică este îndrăgostit de ea?

– Așa se pare, zise doamna Mac. Se duc împreună la golf, ea îi telefonează tot timpul... de fapt, întotdeauna doctorul a fost curtat. Mi-a părut bine când v-ați mutat la Honeyhaye,

crezând că asta o va împiedica pe doamna Martin să tragă o fugă pe aici sau să trimită după domnul doctor, sub un pretext sau altul. Dar acum a apărut această miss Fairbrother; nu este genul de femeie care ar putea fi o bună soție de doctor și mă surprinde că el nu înțelege.

– Cred că nu este problema noastră să stabilim cine este sau nu bună de soție, se aventură Linda.

Doamna Mac se simți ofensată.

– Problemele doctorului sunt și ale mele, miss, iar dacă o aduce pe această femeie aici, eu trebuie să plec. Mă gândeam că ai aflat mai mult, miss.

– Cum puteam să aflu, doamnă Mac?

– Am văzut că ieși cu fratele lui miss Patrice și m-am gândit că...

Linda se ridică. Așadar, numele ei era rostit acum împreună cu cel al lui Mostyn Fairbrother; bârfele locale circulau exasperant de repede!

– Îmi pare rău că nu vă pot fi cu nimic de folos, doamnă Mac, încheie ea. Sunt prietenă cu Mostyn, dar asta este tot. Mulțumesc pentru ceai. La revedere, doamnă Mac.

– Stai puțin, miss. Este adevărat ce se spune că mama dumitale o va aduce pe doamna Dean la Honeyhaye?

Linda se opri în prag.

– Da, doamnă Mac, este adevărat.

Menajera trase aer în piept.

– Mama dumitale este o femeie foarte curajoasă, draga mea. Femeia aia, doamna Dean, este dezagreabilă dar și

periculoasă. Mama dumitale nu știe la ce se angajează. Este datoria mea să te previn, miss. Dacă luați femeia aia în casă veți regreta.

Linda începu să râdă.

– O, doamnă Mac! Doamna Dean nu este chiar atât de rea! Aș putea crede că este vreo vrăjitoare după prezentarea pe care i-o faceți!

– Unii din sat chiar cred că este vrăjitoare! zise doamna Mac.

Linda plecă amuzată de la doamna Mac, dar acasă avea loc o discuție pe aceeași temă. Familia Lorrimer era conștientă că vizita bătrânei doamne Dean nu putea fi o plăcere.

– De ce s-o aduci aici pe acea doamnă, Mary? Ți-ai pierdut mințile? exclamase domnul Lorrimer.

Doamna Lorrimer avea răspuns pentru orice.

– Nu, dragă. Nu vreau decât ca biata Dulcie să scape puțin de ea, să mai răsufle. Pentru noi, va fi un inconvenient, dar va trece.

Domnul Lorrimer își privi soția gânditor, dar cedă. Dacă Mary se simțea împlinită aducând-o pe acea doamnă, foarte bine. Asta însemna că se integra în societatea din Honeyhaye.

Mary decise să-i ofere doamnei Dean o cameră pe care o foloseau pentru studiu, aflată la parter, pentru ca să nu fie nevoie s-o urce pe scări.

Linda se duse spre atelierul în care-și păstra bicicleta; trebuia să ajungă la Sittinghazlett, să aibă grijă de grădina colonelului Black. Acesta, un văduv de șaizeci și trei de ani,

locuia singur și în jurul casei avea destul pământ pe care nu-l cultivase până la sosirea Lindei, lăsându-l în părăsire. Acum se ducea acolo de trei ori pe săptămână și începuse să obțină rezultate.

Muncise mult de când venise la Honeyhaye pentru că majoritatea grădinilor fuseseră lăsate în paragină.

După ce termină la colonelul Black se întoarse acasă pe bicicletă, când, la o curbă, din neatenție, se trezi intrând direct în spatele mașinii doctorului Gordon, oprită în fața unui bungalou.

Era prea târziu să mai pună frână și căzu. Se ridică destul de repede și se scutură bucuroasă că nu fusese nimeni prin preajmă s-o vadă. Îndreptă ghidonul bicicletei, apoi o sprijini de un gard.

Tocmai se pregătea să urce din nou pe bicicletă, când doctorul Ian apăru cu un aer destul de distrat.

– Am sperat că ești moașa pe care o așteptam, zise el. N-ai văzut-o cumva?

– Nu. S-a întâmplat ceva?

– În casa asta naște o femeie. Totul decurge normal, dar femeia este foarte speriată. M-a sunat un vecin al ei apoi a plecat să caute o moașă. I se pare că nu pot reuși singur. O vrea pe moașa Colins, nu suportă să fie asistată de un bărbat.

– Ce pot să fac, până vine moașa, desigur?

– Tu? Ce să faci? Ai leșina, oricum! Îți amintești?

– A fost o situație diferită.

Ian ezită.

– Bine, zise el, poți să fierbi apa, s-o liniștești pe femeie.

Tânăra femie zâmbi la vederea Lindei.

– Vă țin eu companie până vine moașa Colins.

– Bine c-ai venit, miss! Mă bucur c-a venit și doctorul Gordon, dar vreau o moașă. Am crezut c-a ajuns, dar...o, dragă, cred c-ar trebuie să-l chemi pe doctor repede...

Când veni moașa, treaba era terminată.

Linda rămase în bucătărie ținând în brațe copilul pe care doctorul Gordon abia îl adusese pe lume.

Când sosi tatăl, un bărbat foarte înalt care intră în vârful picioarelor să vadă dacă nevasta lui era bine, dacă avea băiat sau fată, Linda se strecură din casă, știind că se terminase o experiență pe care nu avea s-o uite. Asistase la aducerea unei noi făpturi pe lume.

Ca să nu mai vorbim că fusese o revelație să-l vadă pe Ian la lucru, un bărbat capabil, care știa ce are de făcut.

Se urcă pe bicicletă să urce dealul dar la un moment dat simți o durere puternică în umăr că era să cadă din nou de pe bicicletă. Se așeză pe marginea drumului să-și revină. Acolo o găsi Ian.

Capitolul 7

El opri mașina, coborî, apoi i se adresă pe un ton foarte rece:

– Nu-mi spune că vrei să te faci de râs!

Văzând că ridică spre el chipul palid, tonul lui se schimbă:

– Ce este, Linda? Te-ai rănit cumva?

Linda încercă un zâmbet.

– Mă doare umărul foarte tare. Sper să-mi revin, a fost o durere puternică, dar nu persistentă. Am căzut de pe bicicletă în fața casei.

– Nu mi-ai spus ce ți s-a întâmplat.

– Erau probleme mai importante atunci... și nici nu mă durea așa de tare.

– Te rog, lasă-mă să-ți văd umărul, spuse el cu autoritatea medicului. Te doare, acum? Dar aici? Așa, rotește mâna încet. În timpul acesta, Ian o sprijinea cu cealaltă mână de mijloc. Nu cred că este ceva grav, dar aș fi mai liniștit dacă ți-ai face o radiografie. Te duc cu mașina mea; vom pune bicicleta în portbagaj.

– Radiografie? repetă Linda. Crezi că este necesar?

– Ca medic, insist, așa că nu mai șovăi. Apropo, nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru ajutorul dat acasă, ai fost minunată!

Linda îl privi, dar întâlnindu-i ochii șovăi și lăsă privirea în jos.

– Am făcut ce mi s-a spus să fac. Nimic mai mult. Tu ai fost minunat.

Deodată atmosfera deveni foarte încărcată. El o strânse de mijloc și-și apropie capul de al ei. Dar în clipa aceea se auzi motorul unei mașini și vraja se risipi.

Ian o ridică în brațe și o duse spre mașina sa ca pe un copil, așezând-o încet pe bancheta din spate.

– Relaxează-te, îi spuse el. Eu o să pun bicicleta în portbagaj.

Mașina care se apropia le era foarte cunoscută amândurora. Mostyn oprise și venea spre ei.

– Ce s-a întâmplat? Pot fi cu ceva de ajutor?

– Linda a căzut de pe bicicletă și o doare umărul destul de tare. O duc la spital pentru o radiografie. Nu ne poți ajuta cu nimic. Îți mulțumesc, oricum.

Mostyn se apropie de mașină și o privi pe Linda:

– Biata de tine! Ce ghinion! Te doare tare?

– Nu este o durere permanentă.

– Vin cu voi la spital.

– Nu trebuie să te deranjezi, Mostyn, se va rezolva.

– Iar eu voiam să te invit la o partidă de tenis după-amiază!

– Linda nu va mai putea practica nici un sport o vreme, interveni Ian.

– Vin cu voi la spital ca s-o pot aduce acasă după aceea, insistă Mostyn.

– Dar nu este nevoie, o aduc eu.

– Dacă am spus că vreau să merg, nu mă poți opri! Mostyn ridică glasul.

Cei doi tineri se înfruntară o clipă, apoi Ian zise:

– Faci cum dorești.

Ian porni mașina.

– Sper că nu voi fi imobilizată prea mult timp, începu Linda, jenată de situația creată între cei doi bărbați. Buruienile cresc destul de repede și voi avea mult de lucru.

– Va trebui să faci pauză cel puțin o săptămână. Dar nu știu de ce-ți faci probleme. Ai un tovarăș minunat, care te poate înlocui.

– Ai vreo obiecție, Ian?

– Nu, de ce aș avea?

Linda se gândi că poate interpretase greșit momentul apropierii și Ian nu avusese de gând s-o sărute. Poate își imaginase ea.

Dar așa cum a estimat Ian, Linda a fost imobilizată două săptămâni. În acest timp, Mostyn a vizitat-o frecvent, aducându-i flori, reviste, dulciuri.

A sunat-o și Dulcie Dean, ca și alte persoane pentru care lucrase. Iar lady Flavel a venit în vizită.

– Draga mea, mi-a părut atât de rău să aud de accidentul tău! Dar nu mă surprinde. Acea rochie albă... sub ce semn te-ai născut, draga mea? Aș vrea să-ți fac horoscopul. Este întotdeauna bine să știi ce te așteaptă. Dar observ că este o atmosferă foarte plăcută în casa asta...

Domnul și doamna Lorrimer au fost foarte impresionați de lady Flavel.

Numai Patrice nu veni, nici nu-i trimise vreun mesaj și Linda știu că nu-i trecuse supărarea că rămăsese la petrecere. Mostyn o invitase adesea la reședința lor, dar ea refuzase. Nu voia să vină decât dacă primea o invitație specială de la Patrice sau doamna Fairbrother.

– Sora ta nu mă place deloc, i se confesă lui Mostyn.

– Și ce importanță are?

– Aș prefera să nu vin în aceste condiții.

– Bine, în acest caz, te voi vizita eu mai des.

– Abia aștept să-mi reiau lucrul, îi spuse Sheilei într-o dimineață. M-am plicisit să stau aici imobilizată.

– Iar pentru mine ideal este să nu fac nimic, răspunse Sheila care, îmbrăcată într-un frumos costum de baie sta întinsă la soare. Uite, faci ca mine, încerci să nu te gândești la nimic. Relaxează-te și o să vezi ce bine te vei simți.

– Aș vrea să pot să nu mă gândesc la nimic, dar n-am reușit până acum, zise Linda. Gândurile îmi zboară precum albinele în stup.

– Eu nu am prea multe gânduri, se confesă Sheila. De aceea nu-mi este greu să mă relaxez. Știu că sunt un eșec ca gospodină dar asta este, nu mă pot concentra.

– Cred că te subestimezi, draga mea.

– Nici vorbă; niciodată n-am avut prea multă minte. Iar Robert îmi confirmă asta. Dar apropo acela este poștașul?

După ce luă scrisoarea Sheila începu să citească bucuroasă, dar pe măsură ce citea trăsăturile i se lăsau și în curând începu să plângă.

– Robert nu vine... i-am spus că m-am săturat de copii, de viața pe care o duc aici, că nu mai pot, dar el nu vine...

– Poate că are un motiv...

– Nu poate pleca de acolo din cauza banilor... dar asta nu este un motiv pentru mine...O, Linda sunt atât de dezamăgită! Robert nu vede lucrurile ca mine. Consideră că ar trebui să fiu mulțumită că sunt în siguranță aici cu copiii, că ei sunt sănătoși și-mi cere să mai am puțină răbdare, să nu-i fac situația mai grea decât este. Dacă pentru el este grea, pentru mine cum este? Sheila începu să plângă.

Linda o privea deznădăjduită, pentru că nu avea nici o soluție. Oare Sheila va mai rezista, sau va profita de situație și va începe să se distreze, indiferent de consecințe? Mostyn venea la Honeyhaye, pasămite, s-o viziteze pe Linda, dar și Sheila era întotdeauna prin preajmă.

Realiză că peste puțin timp sosea și autobuzul cu care Colin venea de la grădinița doamnei Dean. În felul acesta Sheila era scutită de a-l duce și aduce pe copil, ceea ce era destul de mult.

Imediat ce apăru Colin în cămășuță bleu cu pantalonii albi, Horatio alergă în întâmpinarea lui, ajunse la el și aproape îl trânti la pământ în entuziasmul lui, apoi se întoarse și veni în fugă spre Linda.

– În fiecare zi face la fel când mă vede venind, zise puștiul. Dar mama unde este?

Sheila, care reușise într-o oarecare măsură să treacă peste dezamăgirea produsă de scrisoarea lui Robert, apăru în ușă.

– Cum a fost Colin, dragul meu?

– Facem o pauză săptămâna viitoare, nu știu din ce motiv, apoi intrăm în vacanță.

– Spală-te pe mâini, să fii gata de masă, îi spuse Sheila. Apoi i se adresă Lindei, disperată: intră în vacanță! Asta înseamnă că vor fi toți patru aici pe capul meu!

– Nu-i vei duce la mare?

– Nu-mi pot permite și dacă i-aș duce, ce fel de vacanță ar mai fi pentru mine?

– M-am gândit că o schimbare ți-ar prinde bine. Nu ai niște prieteni la care să te duci măcar câteva zile? Vom avea noi grijă de copii.

Sheila o privi cu recunoștință.

– Sunteți atât de buni cu mine! M-aș putea duce la Fiona și Simon, presupun. Este vorba despre sora lui Robert și soțul acesteia. Dar dacă aș face asta, Fiona ar considera că-mi neglijez copiii. De fapt, știu ce mi-ar plăcea mai mult…

– Ce, Sheila?

– O zi întreagă la Londra. Voi pleca de dimineață cu primul tren să mă uit pe la vitrine, să iau masa la un restaurant, apoi mă voi duce la un spectacol.

– De ce nu? Dar fă asta cât mai sunt acasă!

– Poate Patrice ar veni cu mine. Ar fi mai bine decât să fiu singură.

Patrice a acceptat invitația, așa că Sheila n-a mai pomenit de dezamăgirea provocată de vestea lui Robert.

În ziua în care Sheila plecă la Londra, Linda se duse la control; promisese tuturor că se va întoarce la muncă peste trei zile, așa că trebuia să se țină de cuvânt.

Cu Ian nu mai vorbise de când acesta, aducându-i rezultatul radiografiei, îi spusese că nu avea nici o fractură sau dislocare. Simți o strângere de inimă când ajunse la chirurgie; abia aștepta să-l vadă pe Ian!

Doamna Mac o conduse în sala de așteptare, apoi plecă.

Ian apăru imediat.

– Bună dimineața, cum te simți?

– Nu mă doare deloc umărul. Cred că de luni mă pot apuca din nou de grădinărit.

– Da, nu văd de ce nu. Îți voi elibera certificatul medical.

Când el se așeză să-i scrie certificatul, Linda îi spuse:

– Observ că plantele din jardiniere au fost bine îngrijite. M-am gândit la ele; mi-ar fi părut rău să aflu că s-au uscat.

– Le-am îngrijit cu cea mai mare dragoste, îi spuse Ian. Le-am dorit și era firesc să le și îngrijesc. Dar spune-mi, Linda, ești mulțumită aici? Apoi schimbă subiectul: ieri am văzut-o pe doamna Bolton.

– Tocmai voiam să întreb cum se simte copilul?

– Foarte bine. Doamna ar vrea să-i dea numele tău. Ai vreo obiecție?

– Nu, sunt chiar flatată.

Linda începu să-i vorbească apoi despre greutățile cu care se confrunta Sheila și mai ales de faptul că Robert nu putea veni acasă.

– De aceea, i-am propus Sheilei să petreacă o zi la Londra, să se destindă. Se duce cu Patrice.

– Și cu Mostyn, completă Ian.

– N-am știut asta... rosti Linda, brusc îngrijorată la gândul că Sheila, dezamăgită de refuzul soțului, putea să ia o hotărâre pe care apoi s-o regrete.

Dar în clipa aceea sună telefonul și îl auzi pe Ian spunând:

– Bună dimineața, lady Flavel!

Linda îi făcu semne că trebuia să plece și o dată ajunsă afară porni repede spre casă, unde doamna Lorrimer plimba căruciorul în care se afla Susan.

– Eu o să-i duc pe ceilalți trei la picnic, dacă tu te vei ocupa de Susan, mamă. Am putea-o convinge pe Dulcie Dean să vină la noi. Tata nu are nevoie de mașină astăzi, nu?

Dulcie acceptă imediat invitația. Avea cu cine să-și lase mama.

Imediat ce sosi Dulcie, plecară, luând cei trei copiii, și pe Horatio.

– În sfârșit, i se confesă Dulcie, am reușit să fac rezervare pentru turul Italiei. Sper doar ca mama să nu-mi creeze probleme până atunci.

– Dulcie, sper că mama ta nu va avea nimic împotrivă să stea la noi cât lipsești tu.

– Nu pot decât să sper că nu vă va crea probleme. Știi, obișnuiește să spună exact ce gândește...

– O să fim foarte înțelegători cu ea, nu-ți face probleme.

Dulcie, care așteptase toată viața această excursie, nu putea crede că i se ivea această posibilitate. Dintotdeauna își dorise să facă turul Romei și al Veneției.

Ajunseră într-un loc cu livezi și grădini unde copiii se puteau juca în liniște, așa că opriră și întinseră păturile pe care să-i așeze.

Deodată, Horatio începu să latre și să alerge.

Bunty strigă:

– Vine doctorul Gordon!

Acesta le salută din mersul mașinii, iar Dulcie îi spuse Lindei:

– Mă întreb dacă este adevărat că doctorul se logodește cu Patrice Fairbrother. Se văd destul de des, după cum spune lumea. Iar doctorul, fiind celibatar...

– Doctorul nu s-ar căsători pentru bani, spuse Linda.

– Nici prea romantic nu mi-l imaginez, observă Dulcie. Am mai avut unele discuții cu el când o mai îngrijea pe mama și mi s-a părut că pentru el cariera este pe primul loc.

– L-ai auzit vreodată cântând?

– Pe doctorul Gordon? se miră Dulcie. Nu! Nu mi-aș fi închipuit!

– Patrice l-a făcut să cânte la petrecerea fratelui ei. Nu mi s-a părut că n-ar avea pic de romantism mai ales că interpreta niște balade, pe care o persoană lipsită de emoții, de trăiri nu le-ar putea interpreta. Poate că se controlează bine.

– Poate că tu îl înțelegi mai bine ca mine, zise Dulcie în cele din urmă. Se poate să am resentimente în privința lui pentru faptul că a fost foarte dur cu mama și cu mine spunându-mi că-mi distrug viața, lăsând-o să mă domine.

– Ian poate fi și foarte bun.

Dulcie zâmbi.

– Văd că-i ești un apărător foarte loial; n-aș fi crezut că sunteți prieteni, altfel n-aș fi spus toate astea.

Linda schimbă subiectul, trimițând-o pe Bunty să vadă unde este Horatio.

***

Începură să-l strige. Bunty chiar îl fluieră. Dulcie părea tot mai îngrijorată și Linda o observă privind de câteva ori la ceas.

– Vrei să ne întoarcem?

– Soția pastorului a promis că stă cu mama până mă întorc dar la șase știu că avea o întâlnire.

– Și mama ne așteaptă. Mi-a promis că-i face baie între timp Susanei. Dar unde s-o fi ascuns câinele?

După o oră de căutare plecară, sperând că acesta le va aştepta acasă.

– Să nu fie prins în vreo capcană, zise Bunty, uitându-se cu teamă spre pădure.

Colin începu să plângă.

– Nu plec de aici fără Horatio!

Dulcie încercă să-l liniştească, dar copilul se eliberă din mâna ei şi fugi spre pădure.

– Aşteptaţi aici, le spuse Linda celorlalţi şi porni după el.

Se auzi o împuşcătură din altă parte a pădurii şi inima Lindei începu să bată mai tare. Dacă fusese împuşcat Horatio? Colin era în primejdie. Începu să-l strige. Deodată auzi lătrat şi vocea lui Colin care striga:

– Dă-mi drumul! Este câinele meu!

Linda se trezi în faţa unui bărbat care-l prinsese pe Colin de guler cu o mână şi cu cealaltă pe Horatio.

– Cred că ştii că ai trecut pe o proprietate privată, zise matahala. Copilul şi câinele sunt ai dumitale?

– Da, răspunse Linda. Am pierdut câinele şi copilul a fugit după el.

– Am avut destule probleme cu câinii rătăciţi pe aici aşa că va trebui să mă însoţiţi, zise omul.

– Dar Horatio n-a făcut nimic; este un animal de casă paşnic, nu face nici un rău.

Dar chiar în clipa aceea, Horatio începu să mârâie, să-şi arate colţii.

– Zici că este pașnic? începu acesta. Dovedește contrariul.

– Vă rog, începu Linda, lăsați-mă să-mi iau copilul și câinele și nu vom mai călca pe aici. Am fost de fapt la picnic...

– Veți pleca atunci când veți avea voie, zise omul. Stăpânul meu vânează acolo pe deal. O să-i explicați ce s-a întâmplat, veniți cu mine. S-a furat cam mult în zona asta, este timpul să se ia măsuri. Veniți cu toții, le mai spuse el pentru că între timp apăruse și Bunty.

– Cred că se vede cu ochiul liber că nu suntem hoți... începu Linda.

Deodată se auziră pași și din pădure apărură Ian și tatăl Patricei.

– O, domnule Fairbrother, strigă Linda îmi pare rău că s-a întâmplat așa...

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fairborther.

– Am organizat un picnic aici, iar câinele a fugit în pădure. Linda începu să se scuze.

Fairbrother o ascultă tolerant apoi îl concedie pe paznic cu un gest al mâinii și i se adresă Lindei:

– Ne-am confruntat cu foarte multe daune în ultimul timp din cauza celor care vin să fure, să pună capcane, să dărâme împrejmuiririle. De fapt, noi urmărim să nu se apropie țiganii, nu oamenii care vin la picnic.

– A fost un accident, întări Linda. A dispărut câinele când ne pregăteam de plecare și am trecut hotarul pentru a-l căuta.

Apăru și miss Dean cu Robin de mână.

– Am auzit împușcături, explică ea speriată și Robin a insistat să vedem ce s-a întâmplat. Sunteți bine cu toții?

– Desigur, o liniști Linda. Iar acum, să luăm acest câine indisciplinat și să plecăm pentru că domnul Gordon, care a văzut toată scena, nu ne-a luat apărarea, mai zise ea.

Ian o luă deoparte.

– Linda, știu că ești cam iritată astăzi, dar când se vor întoarce cei doi să ai o discuție cu Sheila. Nu vreau să te mai văd cu inima frântă.

– Nu înțeleg ce vrei să spui!

– Ești furioasă că Mostyn a plecat cu Sheila la Londra fără să-ți spună, nu?

– Da, sunt puțin îngrijorată, admise ea.

– N-ar trebui să fii!

Linda porni după Dulcie, care se grăbea spre mașină.

Capitolul 8

Sheila se întoarse noaptea târziu, după ce copiii fuseseră culcați; era atât de veselă încât nu se întrebă nimeni dacă ziua fusese un succes.

– Cum au fost copiii?

Linda începu să-i povestească aventurile zilei la o cafea.

– Linda, apreciez că te-ai ocupat de copii ca o adevărată mamă, și că m-ai așteptat cu cafeaua caldă, dar acum chiar trebuie să te culci.

– Mă bucur că ai savurat ziua petrecută la Londra.

Sheila își descălță pantofii cu tocuri foarte înalte și-și scoase pălăria.

– Acum este mai bine...ce dur este pavajul Londrei! Dar magazinele, Linda....ce haine frumoase....numai dacă aș fi avut bani să-mi cumpăr ceva! Oricum, mi-am luat o rochie nouă și un neglijeu, iar Mostyn ne-a dus la un restaurant unde mâncarea a fost grozavă!

– Am auzit c-a mers și el cu tine…

Sheila o privi mirată.

– De unde? Oricum, nu lua figura asta solemnă. Eram supărată pe Robert, așa că, atunci când Patrice mi-a spus că trebuie să ne întoarcem devreme pentru că vine Ian la cină, l-am rugat pe Mostyn să mă ducă la un spectacol, apoi a insistat să bem ceva și când ne-am întors l-am găsit pe Ian acolo. El m-a adus acasă și mi-a ținut o prelegere pe drum; mi-a vorbit tot timpul despre tine.

– Despre mine?

– Ian este convins că ai probleme de inimă. Nu, nu este nimic organic, ci romantic. Nu mai ești dezinvoltă ca atunci când ai venit aici. După observațiile lui, se pare că te-ai îndrăgostit…

– De cine? întrebă Linda.

– De escorta mea din seara asta. Îmi pare rău, Linda, dacă te-am supărat luându-l pe Mostyn cu mine. Dar dorința mea a fost să mă răzbun pe Robert, de fapt, nimic altceva. Nu mă mai uit la el de acum, promit.

– Sheila, Ian se înșală. Nu sunt îndrăgostită de Mostyn.

– Dacă nu ești, ar trebui să fii, pentru că el te place mult. Mi-a spus în seara asta. Ar trebui să-l încurajezi, Linda. Pentru mine nu trebuie să-ți faci probleme.

– Aș fi dorit să nu se fi discutat pe seama mea, conchise Linda. Observ că lumea de aici știe prea multe, chiar înainte ca lucrurile să se petreacă…

– Oricum, draga mea trebuie să râzi și să fii veselă. Patrice era foarte fericită. Am impresia că în sfârșit a pus mâna pe Ian.

– Nu înțeleg cum se pot lăsa unii oameni atrași în căsătorie ca într-o cursă! izbucni Linda. Căsătoria trebuie să se bazeze pe dragoste, pe încredere, nicidecum nu este o asociere în care unul din parteneri să dicteze condițiile!

Sheila o privi gânditoare.

– Poate că ai dreptate. În cazul meu și al lui Robert a fost o iubire care a evoluat până la stadiul în care nu mai puteam trăi unul fără celălalt. Poate într-o zi o să-ți spun povestea noastră, dar nu acum este prea târziu. Iar acum, du-te la culcare și-ți mulțumesc că ai avut grijă de copii.

Linda urcă în camera ei, dar îngândurată, cu inima grea.

Ce frumos din partea lui Ian să observe că nu mai era la fel ca atunci când venise, ce frumos că-i pusese un diagnostic dar din păcate, nu realizase că nu de Mostyn era îndrăgostită!

***

Cu o zi înainte ca Dulcie să plece pe continent, doamna Lorrimer organiză o mică petrecere. A invitat familia Fairbrother, pe lady Flavel, pastorul și soția sa, colonelul Black, Ian Gordon și alții de la club. Iar doamna Dean aflând că petrecerea fusese organizată pentru fiica sa, ținu morțiș să participe.

Deși se deplasa foarte greu, se lăsă ajutată și îmbrăcată cu cele mai bune haine, apoi dusă acasă la familia Lorrimer. Cu

toate acestea, găsi imediat ce să-i reproșeze fiicei sale și o puse pe Dulcie într-o postură dificilă. Doamna Lorrimer încercă să aplaneze lucrurile și-i spuse Dulciei:

– Dulcie, aveți nevoie de o pauză, ați stat prea mult timp împreună. Ai fost deosebit de înțelegătoare cu ea, dar se vede că a profitat prea mult de tine. Iar acum sper doar că se va bucura de această petrecere. Nu te mai simți datoare să stai lângă ea; mama ta este în grija mea de acum înainte. Tu încearcă să te bucuri de acest eveniment, de invitați, să te simți bine.

– Cred că niciodată nu voi putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru ce ai făcut, zise Dulcie cu lacrimi în ochi.

Bătrâna doamnă Dean era așezată pe o canapea, cu perne la spate și un pled pe genunchi; acceptase chiar și un pahar de vin și urmărea invitații cu mult interes. Imediat observă care erau cuplurile de îndrăgostiți, află bârfele din sat legate de Sheila, Mostyn, Linda, Ian și Patrice.

Când auzi că se punea la cale nunta Patricei cu Ian, doamna Dean, care nu-i plăcea defel, spuse că se meritau unul pe altul și le ură să se bucure de o căsnicie lungă și fericită. Cât despre Mostyn, bătrâna află că deși părea îndrăgostit de Linda, frumoasa doamnă Martin era cea care îi furase liniștea.

Doamna Dean, care cunoștea bine familia Martin și-l văzuse crescând pe Robert, nu acceptă că acesta își risca viața pe meleaguri străine, în timp ce frivola lui soție își făcea de cap în sat! Tot doamna Dean observă imediat ce Sheila și Mostyn ieșiră singuri în grădină.

Doamna Dean nu se gândise de mult la Robert Martin, dar dintr-o dată se trezi compătimindu-l, devenind aliata lui.

Iar Dulcie își privea mama, neputând să creadă că bătrâna zâmbea, se simțea bine cu ceilalți invitați și nu mai bodogănea tot timpul, ca acasă.

La un moment dat, Mostyn care revenise în salon, o rugă pe Linda să-l însoțească în grădină.

– Spune-mi, când ne vom mai vedea? o întrebă el imediat.

– Anul acesta, anul viitor, cândva... glumi ea.

– Tocmai asta este problema, draga mea, timpul trece. Anul viitor nu voi mai fi aici, mă întorc în Africa de Sud.

– Nu-ți pare rău să pleci tocmai acolo?

– Depinde, dacă plec singur!

– Îmi pare rău, Mostyn... începu Linda, dar trebuie să-mi ajut mama...

– Acordă-mi o clipă și te voi lăsa să pleci, Linda. Vreau să știi că între mine și Sheila nu mai este nimic. Mă crezi?

– Da, Mostyn, te cred și-mi pare bine c-ai luat hotărârea asta.

– Ar trebui să fii pentru că voi trece la probleme mai serioase. De când te-am cunoscut, am realizat că mi-am pierdut vremea cu prostii! M-am pierdut în fleacuri și n-am văzut ceea ce era important. Mă înțelegi, Linda?

– Nu... nu cred.

– Linda, te cer în căsătorie.

Ea îl privi foarte uimită.

– Mostyn... totul este atât de neașteptat... sunt onorată, dar...

– Linda, nu-mi răspunde acum. Mai gândește-te. Dar te rog să ai gânduri bune pentru mine.

Mostyn o trase spre el și o sărută. Deodată, o exclamație îl făcu să se oprească. Patrice și Ian se apropiau.

– Am întrerupt ceva? începu Patrice. Regret, adăugă ea continuându-și drumul, urmată de Ian, care nici măcar n-o privi pe Linda.

Mostyn scăpă câteva cuvinte nu prea ortodoxe.

– Dacă ai nevoie vreodată de cineva care să-ți strice cheful poți s-o chemi pe sora mea...

– N-a fost vina ei! De unde era să știe?

– Tu încerci mereu să aplanezi lucrurile, să le găsești scuze tuturor, Linda. Voi face totul pentru ca să fii fericită, dacă mă vei accepta.

– Mostyn nu cred că tu cu mine vrei să te căsătorești. Bănuiesc că atitudinea Sheilei are un mare rol. Noi suntem prieteni iar tu vei pleca în curând. Nu lăsa această cerere să strice prietenia care ne leagă.

– Nu-ți place deloc?

– Îmi ești drag ca prieten, nimic de zis.

– În acest caz, mă voi mulțumi cu aceste sentimente deocamdată, dar voi face totul pentru ca să crezi că sunt îndrăgostit de tine. Cât despre Africa de sud, nu există loc mai minunat...Poți vedea acolo atâtea feluri de flori pe care la noi nu le găsești. Ți-aș face cea mai frumoasă grădină, Linda. Ți-ai

trăi viața în aer liber, așa cum îți dorești. Am face surf, plajă, tenis... părinții tăi ar putea veni să te viziteze oricând...

– O, Mostyn, ești atât de bun... Mi-aș dori să accept.

Doamna Lorrimer, care apăru pe neașteptate, întrerupse aceste vise cu ochii deschiși.

– Ce faci aici, draga mea? De când te aștept să te întorci cu tava! Doamna Lorrimer privi ciudat la chipul îmbujorat al fiicei sale apoi la cel al interlocutorului acesteia, după care se întoarse și plecă, simțind că întrerupsese ceva important. Nu-i nimic, o să-l rog pe tatăl tău să mă ajute...

– Lăsați-mă pe mine să vă ajut, doamnă Lorrimer, zise Mostyn luând din brațele viitoarei sale soacre tava. Este vina mea. Eu am atras-o pe Linda în această discuție; tocmai am cerut-o de soție.

Doamna Lorrimer se întoarse spre fiica sa.

– O, draga mea!

– Răspunsul este" nu“! Mostyn nu mă cere serios în căsătorie, mamă.

– Așa crede ea! Primim binecuvântarea dumneavoastră, doamnă Lorrimer? Nu voi accepta refuzul Lindei.

Doamna Lorrimer nu știa ce să creadă.

– Nici nu trebuie, dragul meu. Eu și soțul meu te placem foarte mult, dar desigur decizia este a ei.

Apăru și domnul Lorrimer.

– Mary, doamna Dean te cheamă; cred că a avut parte de prea multă distracție pentru o singură zi. După atâția ani de însingurare, a simțit din plin diferența.

– Desigur, vin imediat.

Linda simți privirile Patricei asupra ei. Pe Ian nu-l vedea, dar deodată se auzi din casă vocea puternică a bătrânei.

– Ia mâinile de pe mine, tinere! Nimic, nici un tratament pe care mi l-ai dat până acum nu mi-a făcut nici un bine.

Dulcie, roșie de rușine încercă s-o scuze:

– Cred că este din cauza vinului, a agitației... nu este obișnuită cu nici una și cred că a amețit...

– Nu vorbi prostii, Dulcie, o apostrofă bătrâna, apoi ieși din încăpere, sprijinită de colonelul Black și de domnul Lorrimer.

Toată scena i se păru foarte amuzantă Lindei, care, pufnind în râs, ieși în grădină.

***

La scurt timp după această petrecere, se organiză Spectacolul Florilor în Hayehurst, o manifestare de interes pentru Linda, pentru că participau mulți dintre cei cărora le îngrijea grădinile. Manifestarea avu loc la scurt timp după plecarea Dulciei Dean pe continent.

Lady Flavel fusese desemnată să facă deschiderea festivalului.

Domnul Machintosh câștigă câteva premii la secțiunea legume, dar la castraveți cei ai domnului Lorrimer primiră toate aprecierile. Desigur, la secțiunea flori câștigară trandafirii de la Hayehurst Hall. Urmă un spectacol muzical, dans.

Sheila veni însoțită de cei patru copii, iar doamna Dean, spre uimirea tuturor, își manifestă dorința de a participa. O aduseră cu căruciorul în mașina familiei Dean, apoi o purtară printre rândurile cu flori de toate felurile unde bătrâna doamnă respira adânc aerul înmiresmat. Linda tocmai voia s-o conducă spre cortul în care se servea ceaiul când Ian îi spuse:

– Lasă-mă pe mine, este prea grea pentru tine.

-Să nu pui mâna pe mine, începu bătrâna.

– Mă bucur să constat că sănătatea vi s-a îmbunătățit, doamnă Dean, începu Ian. Ați primit vești de la fiica dumneavoastră? o întrebă el cu toate protestele bătrânei.

Doamna Dean pufni.

– Se pare că o duce foarte bine, după vederile pe care mi le-a trimis; se comportă copilărește, la vârsta ei. Oricum, ei nu-i convine să mă fac bine, vrea să mă știe prizoniera patului.

– Doamnă Dean, nu este adevărat! sări Linda în apărarea Dulciei.

– A, uite-l și pe tânărul Fairbrother, zise bătrâna, dansează acolo în colțul acela mai retras. Bineînțeles, cu Sheila Martin. A venit s-o ia de acasă cu mașina.

– Doamnă Dean, nu este adevărat! sări Linda. A venit să ia copiii, pentru că mașina lui este mai mare. M-a adus și pe mine, de fapt.

– Știu, draga mea, că te pricepi să arunci praf în ochii spectatorilor. Dar eu văd și ceea ce nu este de văzut!

– Doamnă Dean, nu trebuie să mai vorbiți așa, nu este adevărat și nici frumos din partea dumneavoastră.

Ian dispăruse să aducă ceaiul, iar când se întoarse o eliberă pe Linda de corvoada de a avea grijă de doamna Dean. Linda o zări pe Sheila care își ducea copiii de mâini cu un aer disperat.

– Dacă vrei să te relaxezi un pic, pot avea eu grijă de copii, se oferi Linda.

– Îți mulțumesc din inimă, draga mea. Mai am puțin și-mi dau sufletul. M-am săturat de petrecerile astea locale, care pentru mine sunt un test al nervilor! Sper că voi impresiona comunitatea locală cu eforturile mele disperate de a fi o mamă convingătoare. Acum, sunt la capătul răbdării. Îți las copiii în grijă cu toată bucuria.

Capitolul 9

Zărind-o pe Linda, Mostyn veni spre ea.

– Am observat că nu ți-au rezervat un loc la masă lângă noi, începu el. O căutam pe Patrice, ea s-a ocupat de asta.

– Mostyn, pentru mine nu are nici o importanță!

– Cum să nu aibă? Este o insultă la adresa ta și a mea! Chiar dacă mama nu realizează, Patrice ar fi trebuit să știe asta!

– Nu-ți face probleme din cauza mea, Mostyn, prefer să mă pierd în mulțime. Suntem nou veniți pe aceste meleaguri, iar masa principală este rezervată oficialilor, părinților tăi și ladyei Flavel. M-aș simți privită, dacă aș sta acolo.

– Linda, tu ești iubita mea, repeta Mostyn. Patrice și l-a adus pe doctor, care nu este nici el o persoană oficială. Voi avea o discuție cu ea pe tema asta.

– Te rog să nu produci discuții din cauza mea, îl sfătui Linda. Asta n-o să le facă pe mama ta sau pe Patrice să mă placă.

– Ce te face să crezi că ele nu te plac? o întrebă Mostyn, privind-o lung.

– Așa simt.

Mostyn clătină lung din cap.

– Cine vă mai înțelege pe voi, femeile? Câteodată îmi pare bine că mă întorc în Africa de Sud; mama și Patrice n-ar fi plăcut nici o fată pe care aș fi vrut-o eu!

Cu aceste vorbe, Mostyn porni în căutarea surorii sale, mai nervos ca oricând. Când o găsi și-i spuse despre ce era vorba, aceasta îl potoli numaidecât:

– Mostyn, nu fi absurd! Știu că umbli după tipa aceea, Lorrimer parcă, dar ce contează? Te-ai îndrăgostit de fiecare fată care ți-a ieșit în cale de la șasiprezece ani, dar iubirile tale n-au fost de durată. Niciodată nu ne-ai spus că-ți aduci acasă mireasa...

Mostyn deveni livid.

– Nu-mi mai aminti! Iubirea aceea s-a destrămat imediat ce ți-am vorbit de ea!

– Vezi? Iar noi n-am fost surprinse. Te cunoaștem prea bine. Așa că, nu ne învinui că nu ți-am luat în serios ultima pasiune. Cu trei săptămâni în urmă, erai vrăjit de Sheila Martin. Cu asta cât va dura?

– O veșnicie, dacă mă vrea.

– Doar nu ai de gând să te însori cu ea?

– De ce nu?

Patrice schimbă tactica. Dacă fratele ei era serios în privința Lindei Lorrimer, nu era mai bine să încerce s-o îndepărteze decât s-o defăimeze?

De când observase cum o privise Ian la seră, când ea tăia garoafe, fusese foarte geloasă.

Refuzând să se împrietenească, Patrice sperase să-i țină pe cei doi departe unul de celălalt. Oricum nu va mai lăsa vreodată ca ei să se mai întâlnească la Honeyhurst Hall, în privința asta era hotărâtă. Dar dacă fratele ei se logodea cu ea...

I se adresă pe un ton cu totul diferit:

-Îmi pare rău, Mostyn. Dacă o iubești cu adevărat, este cu totul altceva. Eu și mama am considerat că nu vrei decât să te amuzi, ca de obicei, de aceea nu i-am acordat importanță. Dar dacă astfel stau lucrurile, trebuie s-o inviți la Hayehurst, s-o cunoaștem mai bine.

Mânia lui Mostyn se risipi.

– Bine că ai realizat c-ai greșit! Ori de câte ori am încercat s-o invit, ai găsit alte pretexte; nu puteam risca s-o aduc fără consimțământul vostru. Cu toate că tu ai invitat-o la petrecerea mea de bun-venit.

– Uite ce este, Mostyn, nu am acum timp să discut subiectul ăsta. Mama ne așteaptă, mai ales pe mine. Dar dacă promiți să nu mai faci alte probleme, o să vă ce pot face pentru tine și Linda.

– Voi continua să mă întâlnesc cu ea, chiar dacă familia este împotrivă, răspunse Mostyn. Dar ar fi mai bine să știu că sunteți gata s-o primiți acasă.

Patrice se grăbi spre masa la care se servea ceaiul, cu mintea plină de gânduri.

Ian urma să plece în concediu, în scurt timp. Dacă în acest timp Linda se logodea cu Mostyn, nu mai avea de ce s-o considere rivală.

Patrice își dorea cu disperare să se căsătorească. Avea deja douăzeci și șapte de ani și ideea de a rămâne singură o cam speria.

Nu că ar fi fost considerată bătrână la această vârstă, dar prietenele ei erau deja căsătorite, aveau și copii, așa că posibilitatea ca ea să întâlnească un holtei care s-o merite, era destul de limitată. Toți bărbații demni de luat în seamă din zonă erau însurați, doar Ian mai rămăsese.

Dorința de a se căsători devenise aproape o obsesie.

Patrice știa că fiind foarte stăpână pe sine speria orice soț posibil.

Faptul că era frumoasă, că avea bani, nu era de-ajuns.

Dorința ei de a domina totul se manifesta mult prea devreme și o împiedica să-și îndeplinească dorința.

Adesea, se întreba:

– Ce-mi lipsește mie din tot ce are această insipidă Linda?

Se simțea umilită că nu i se acorda atenția cuvenită.

Neștiind de planurile Patricei legate de viitorul ei, Linda o duse pe Sheila și copiii la Honyehaye apoi se întoarse să-și ia părinții. Toți se simțeau epuizați după o zi lungă, se așezară la umbra unui copac să discute problemele zilei.

– Ian pleacă în vacanță săptămâna viitoare, zise Sheila, cred că ți-a spus.

– Nu, nu mi-a spus, zise Linda, simțindu-se direct afectată de faptul că el n-o socotise demnă să-i spună acest lucru.

– De cabinetul lui se va ocupa doctorul Nicholls.

– Unde pleacă?

– În Scoția, din câte știu.

Linda continua să primească informația de la Sheila ca pe o lovitură. Chiar dacă nu-l vedea zilnic pe Ian, se obișnuise cu gândul că era acolo, peste drum. Îi vedea mașina venind sau plecând. Satul nu va mai fi la fel fără el.

Sheila oftă și se ridică.

– Trebuie să culc copiii. Horatio trebuie să-și facă rondul. Stă cam de mult în casă, bietul de el.

– Dacă vrei, îl duc eu la plimbare, se oferi Linda.

– Nu ești obosită? zise Sheila și-l trimise pe Colin să-l aducă pe Horatio.

Copiii ar fi vrut s-o însoțească, dar ea se ținu ferm pe poziție și-i trimise la culcare.

Linda porni cu Horatio care alerga înaintea ei, dar nu ajunsese prea departe când inima i se opri. După un colț apăru Hamish la plimbare cu stăpânul său și observându-l pe Horatio se opri o clipă. Ian îl strânse mai bine în lesă.

Linda îl ținu și ea pe Horatio.

– Se pare că aici nu sunt probleme; Hamish devine agresiv doar pentru a-și apăra teritoriul.

Linda începu să râdă destinsă acum.

– Am tras o sperietură! Vedeam deja repetându-se ultima luptă.

Doctorul o privi lung.

– Cum se face că nu ești la Hayehurst Hall?

– De ce a fi?

– M-am gândit că ai rămas acolo, cu toate că nu ești dorită.

– Dar cum se face că nici tu nu ești acolo? îndrăzni ea. În privința acceptării tale nu sunt probleme.

El o ignoră, apoi spuse:

– Ai de gând să te măriți cu Fairbrother?

– De ce întrebi??

– Răspunde-mi, te măriți cu el? Da sau nu?

– Nu m-am hotărât încă.

Figura lui se schimbă.

– Vrei să spui că te folosești de acest nefericit doar pentru a te amuza?

– Nu, nici vorbă, suntem doar prieteni!

El începu să râdă.

– O foarte caldă prietenie, văd. M-ai dezamăgit, Linda, n-am crezut că ești o astfel de persoană.

– Dacă nu ești de acord, ce să fac, ești vinovat!

– Ce vrei să spui?

– M-ai rugat s-o protejez pe Sheila, să nu se mai facă de râs. Asta am și încercat și se vede că am reușit.

– Dar nu ți-am sugerat să-l oprești pe Mostyn pentru tine! sări Ian. Eu nu ți-am cerut decât să vorbești ca o soră cu... el, dar nu mai contează!

– Asta mă gândem și eu. De fapt, nu știu de ce te interesează dacă mă mărit sau nu cu Mostyn.

– Nu mă interesează.

– Și atunci, de ce discutăm în contradictoriu?

– Nu discutăm în contradictoriu, sunt doar intrigat. Eram sigur că pot evalua cu corectitudine caracterul unei persoane. În cazul tău, m-am înșelat.

Hamish, aflat în brațele stăpânului său începu să dea semne de nerăbdare.

Ian continuă furios:

– Linda, de ce te ascunzi de mine? Patrice mi-a spus că fratele ei te-a cerut de soție. Pot să te felicit? Asta ai vrut, nu? Eram sigur că nu te vei ocupa mult timp de grădinărit. Dar nu știu ce ai avut în minte. Ai vrut să ne faci pe amândoi să jucăm așa cum ne cânți? Dacă unul nu este de-ajuns, trebuie să treci imediat la al doilea? Nu mă privi așa! Am văzut dincolo de farmecul tău afișat. Am crezut că te-ai îndrăgostit de Mostyn, am vrut să te știu fericită, dar văd că succesul ți s-a urcat la cap. Nu ești mulțumită; ți-ai pus în gând să mă pui pe același plan cu el. Ei, află, că nu-ți va merge!

Când se opri din perorație, Linda tremura de indignare.

– N-am fost așa de insultată în viața mea! Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel! Te crezi foarte deștept, crezi că știi totul despre mine, dar vreau să-ți spun că nici măcar nu ai idee! Cât despre faptul că vreau să te fac să te îndrăgostești de mine...este incalificabil! Abia acum văd cum ești în realitate. Îți mulțumesc că mi-ai deschis ochii. Dar acum mă consider liberă. Mulțumesc, Ian, mulțumesc încă o dată.

Linda se întoarse să cheme câinele, dar el o opri.

– Așteaptă! strigă el. Ce-ai vrut să spui?

– Te rog să pleci! Nu vreau să-ți mai vorbesc vreodată!

***

Dulcie Dean se întoarse din călătoria mult visată frumos bronzată și întinerită, iar doamna Dean fu nevoită să admită că fusese mai bine departe de casă și că de acum va ieși o oră sau două în fiecare după-amiază, indiferent de părerea fiicei sale.

Dulcie a fost, desigur, prea fericită să observe o astfel de schimbare la mama ei și chiar îi spuse ce gândea.

– Chiar vorbești serios, Dulcie?

– Mamă, cum poți pune o astfel de întrebare?

– N-am fost niciodată prea amabilă, dar ai răbdare cu mine, s-ar putea să n-o mai duc mult.

– Mamă, te rog nu vorbi așa!

– Ți-am simțit lipsa, Dulcie, în timp ce tu cutreierai Europa. Familia Lorrimer a fost bună cu mine, dar tot mai bine e acasă.

– O, mamă, ce bine că te aud vorbind așa! Și eu mă bucur că m-am întors. A fost minunat, dar tot mai bine e acasă.

Doamna Dean, care se instalase într-un fotoliu din prea încărcatul lor salon, privi în jur și exclamă:

– E prea multă mobilă aici! Nu mi-am dat seama că salonul arată ca un depozit!

– A trebuit să degajez celălalt salon pentru a-l transforma în sală de clasă, îi explică Dulcie.

– De ce n-ai aruncat vechiturile astea? Sunt ridicol de multe!

– Doar știi că nu m-ai lăsat să arunc nimic!

– Nu ai metodă, Dulcie, acesta este defectul tău. O să fac mâine o listă, să vedem ce trebuie aruncat.

Dulcie era mult prea fericită la gândul că va scăpa de acele piese de mobilier ridicol de vechi. Se simțea acum reconfortată fizic și psihic și putea rezista observațiilor mamei sale.

Se duse la Honeyhaye cu un set de vederi care să-i amintească de voiajul făcut și care să exprime familiei Lorrimer mulțumirea pentru efortul depus.

– Închipuiți-vă că mama vrea să meargă la expoziția de flori!

Dulcie îi oferi doamnei Lorrimer o față de masă brodată, iar Lindei o colecție de animale mici din sticlă.

– Am vizitat fabrica la care se lucrau aceste ornamente de sticlă, le spuse ea.

– Dar cu gondola te-ai plimbat, sub clar de lună? o întrebă Linda.

– Am făcut această plimbare, numai că nu era lună, iar apa mirosea cam urât.

După câteva zile, doctorul Gordon plecă în vacanță.

Veni cu o seară înainte la Honeyhaye să-și ia rămas-bun.

Linda după acea întâlnire își spuse că-l apreciase greșit că acum nu mai tânjea după el. Era un tip insuportabil.

Doamna Fairbrother îi trimise Lindei invitația de a lua ceaiul cu ea; atâta ea cât și Patrice o tratară cu multă atenție și bunăvoință, încât se simți foarte bine și le răspunse cu grație la complimente.

Doamna Lorrimer se arătă încântată de aprecierea arătată fiicei sale.

– Mă bucur că s-au purtat frumos cu tine, draga mea. Nu este prea plăcut pentru o tânără dacă restul familiei se împotrivește.

– Ce vrei să spui, mamă?

Doamna Lorrimer zâmbi complice.

– Copila mea, dacă tu nu vezi spre ce te îndrepți, restul lumii vede.

Linda o privi cu multă seriozitate.

– Cum v-ați descurca tu și tata dacă m-aș mărita și aș pleca în străinătate?

Doamnei Lorrimer îi căzu în poală pulovărul la care lucra.

– Eu nu m-aș gândi la asta prea mult, draga mea. Îți amintești bungaloul familiei Radcliff, cu acea grădină frumoasă care ajunge în spate până la pista de golf? Întotdeauna m-am gândit că este locul ideal pentru un cuplu de vârstă medie, dar pe atunci, ei nu erau dispuși să vândă. Acum ne-au sunat, pentru că se mută pe coastă.

– Și vreți să cumpărați?

Doamna Lorrimer încuviință.

– Este foarte potrivită pentru noi. Vara a fost bine aici, dar nu știu cum ne vom descurca la iarnă. Chiar și tatăl tău a

realizat că locul acesta este prea mare pentru noi. Știu că îi vom provoca durere Sheilei, dar nici ea nu este gazda ideală! Încălzirea centrală nu mai funcționează de mult timp, iar ea a început să abuzeze aducându-și copiii aici în funcție de interese. Copiii și câinele strică mereu răsadurile tatălui tău.

– O, mamă, am știut că vor fi probleme, dar am crezut că vom fi în avantaj. Iar bungaloul Radcliff știu că este potrivit pentru voi.

– Este și mai aproape de Londra, draga mea, lângă frații tăi și familiile lor. Îmi lipsesc foarte mult.

– Biata mama! Mă tem că am fost egoistă! Îmi pare rău, dar mi-a plăcut foarte mult Honeyhaye.

– Nu-ți face probleme, draga mea. A fost o experiență. Sper că am făcut totul pentru ca biata Dulcie să aibă o viață mai bună. Tu ai șansa de a face o căsătorie excelentă. Acum, tatăl tău a înțeles că nu mai are puterea de a face ceva de amploare. Iar dacă nu vrei să te măriți cu Mostyn Fairbrother, poți veni cu noi la bungalou. Vom avea întotdeauna o încăpere pentru tine. Ai putea găsi ceva de lucru la vreo firmă floricolă. Dar oricum trebuie să fii pregătită să-ți iei rămas bun de la Honeyhaye în toamnă. Nu-i vom spune Sheilei nimic până ce nu aranjăm dincolo totul.

Linda rătăci prin grădina conacului, apoi se refugie în seră. Trebuia să aibă liniștea necesară pentru a se gândi la bomba

pe care i-o făcuse cunoscută mama. Totul devenise posibil aici: la început, făcuse acea pasiune copilărească pentru Ian, apoi pierdea și casa de care se îndrăgostise.

Deodată, ușa se deschise și apăru Colin.

– De ce plânge toată lumea în casa asta?

***

Linda se apropie de el.

– Cine plânge?

– Mama, zise Colin.

– Mama? repetă Linda, care nu putea să creadă asta despre Sheila. Sheila, care era atât de nepăsătoare, să plângă în fața copiilor? Ce criză domestică îi provocase această descărcare nervoasă?

– Este legat de tata, continuă Colin. A primit o scrisoare de la el, de asta plânge.

Linda nu mai așteptă. Cu teama în suflet, știind la ce se putea aștepta și mai ales știind că Sheila nu făcuse nimic pentru a preîntâmpina un dezastru, alergă la Sheila. Pe drum dădu peste Bunty și ea cu lacrimi în ochi.

Sheila apăru brusc din salon.

– Pentru Dumnezeu, Bunty, ia copiii, lăsați plânsul și ieșiți în grădină!

– Tata n-o să se mai întoarcă la noi suspina Bunty, n-o să se mai întoarcă niciodată!

– Ba o să se întoarcă și asta foarte curând! zise Sheila.

– Vine aici? repetă Bunty care nu putea să creadă. Aici, în Anglia?

– Da.

– Și atunci de ce plângi, mamă?

– De fericire, răspunse Sheila, care arăta oricum, dar nu fericită. Și acum, duceți-vă afară, am multe de pregătit pentru venirea lui, dar mai ales vreau să stau de vorbă cu mătușa Linda.

Copiii schimbară lacrimile cu zâmbete și plecară fericiți. Începură să cânte în cor o melodie inventată pe loc“ tata vine acasă“.

Linda se întoarse spre Sheila, cu privirea plină de speranță.

– Draga mea, mă bucur pentru tine! Mi-a fost teamă când v-am văzut pe toți plângând. Mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva rău.

– Așa este, zise Sheila. Robert a primit o lovitură teribilă; nu de la vreun terorist, ci de la o scrisoare.

– O scrisoare? repetă Linda cu inima strânsă. Vrei să spui că i-a transmis cineva ceva anume? Ceva ce nu trebuia să afle?

– Exact.

Sheila avea o figură posomorâtă acum, gura i se schimonosise, avea buzele strânse și parcă nu mai părea atât de frumoasă.

– Poate că merit tot ce mi se întâmplă. Poate eu am atras acest rău. Dar asta nu mă face să-l suport mai ușor. Poate că am făcut fapte prostești dar nu sunt o femeie rea și n-am făcut

nimic de care să-mi pară rău, continuă ea, îndreptându-se spre ușă, să vadă dacă este închisă, apoi spre fereastră.

– Nu vreau să asculte Bunty cumva, are acest obicei. Cu atâția copii prin preajmă, nici măcar nu poți să plângi liniștită! Dar nu mai vreau să plâng, simt că-mi pierd mințile! Robert mi-a scris lucruri pe care n-aș fi vrut să le aud vreodată...

– Nu cumva... zise Linda, soțul tău a primit o scrisoare anonimă?

– O, n-a fost deloc anonimă! replică Sheila cu năduf.

– Nu anonimă? Sheila, ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– Doamna Dean a fost autoarea.

Linda sări ca arsă.

– Cum a putut să facă asta, Sheila? Cred c-a scris-o când stătea la noi.

– Probabil i-a trimis chiar pe copii s-o pună la poștă, zise Sheila cu amărăciune. Duceau scrisorile lui Dulcie la oficiul poștal.

– Nu-mi vine să cred! repeta Linda. De ce ar încerca o femeie ca ea să strice căsnicia asta? Mai ales când sunt implicați patru copii!

Sheila ridică din umeri.

– Nu știu! Poate că îi place să se bucure de necazul altuia; sunt unii cărora le place să semene nefericire pe unde trec. Uită-te ce-a făcut din propria ei fiică! O epavă!

– Spuneai că se întoarce Robert? întrebă Linda după o pauză.

Sheila o privea de parcă i-ar fi trebuit un timp să revină de pe alte tărâmuri.

– Tocmai asta este tragedia! Aș fi fost foarte fericită acum dacă aș fi fost mai atentă. Singurătatea mi-a luat mințile! Robert este nebun de gelozie. Și-a dat demisia și vine acasă. În sfârșit este și el de acord cu mine că nu putem trăi la distanță și s-a decis să se întoarcă aici. Tocmai făcuse toate aranjamentele să se întoarcă și urma să-mi telegrafieze data sosirii, când a venit acea scrisoare blestemată și a stricat totul. Femeia aia oribilă i-a spus că neglijez copiii din cauza iubitului meu, Mostyn. Robert, care este un bărbat foarte gelos, spune că nu iese fum fără foc; am dat prilej de bârfă și acum iată rezultatul! Când va veni acasă, voi avea mari probleme.

– Sheila! Îi poți explica!

– Crezi că poți să aduci la rațiune o minte de bărbat plină de suspiciune?

Linda rămase privind-o, neștiind ce să spună în timp ce Sheila străbătea încăperea cu pași mari.

Zgomotele din grădină le distraseră atenția.

De pe drumul plin de praf se ivi mașina lui Mostyn și opri în fața intrării principale.

Copiii se repeziră spre ea, urcându-se pe capotă, strigând:

– Tata! Se întoarce tata!

Mostyn coborî din mașină și-și puse mâinile la urechi. Bunty îl trase de mână.

– Ai auzit? Tata se întoarce acasă!

– Vești bune, nu? zise Mostyn. Ce-o să fie! Unde e mătușa Linda?

– În casă, cu mami.

Sheila deschise fereastra.

Mostyn sări gardul peste răsadurile cu flori. Bunty alerga după el.

– Vrem să sărim și noi, unchiule Mostyn. Începură să escaladeze cu toții gardul, călcând peste florile Lindei.

– Uite ce exemplu le-ai dat! strigă Sheila. Apoi se întoarse spre copii: acum duceți-vă la joacă, vreau să am liniște, altfel îmi pierd mințile. Trebuie să mă gândesc.

Văzându-i chipul desfigurat, Bunty îi luă pe ceilalți și se duseră la joacă. Supunerea lor era ceva neobișnuit.

– În sfârșit, ai început să ai puțin control asupra familiei tale, Sheila, zise Mostyn. Felicitări.

– Ar fi mai bine să nu mai zâmbești cu gura până la urechi, i-o reteză Sheila. S-a întâmplat ceva foarte rău. Sheila îi explică de scrisoarea doamnei Dean.

– Cred că unul din voi ar trebui să se ducă la Crump Cottage s-o lămurească pe doamna Dean, interveni și Linda.

Dar Mostyn era de altă părere.

– Stai puțin! Nu trebuie acționat sub impuls în cazuri ca acesta. Mia bine să ne întrebăm ce vor să obțină oamenii de acest fel, care vor să facă rău cu orice chip? Satisfacția că au făcut rău! De aceea nu vreau să-i oferim această satisfacție doamnei Dean. Nu trebuie să afle nimic. S-o lăsăm să aștepte, să vadă ce se întâmplă...

Linda încuviință.

– Cred că ai dreptate; așa vom face. Dacă am vorbi cu ea, ar începe să circule tot felul de povești prin sat, faptele ar fi și mai distorsionate...tu ce părere ai, Sheila?

– Nu știu ce să spun, ce să fac. Nu mă gândesc decât cum să-l liniștesc pe Robert.

– Scrie-i și spune-i adevărul, o sfătui Mostyn. Spune-i că sunt ca și alții admiratorul tău, dar asta nu trebuie să-l îngrijoreze. Spune-i cum ne-am împrietenit. Patrice, doctorul, Linda și eu. Mai scrie-i că sper să mă însor cu Linda și să plecăm împreună în Africa de sud, înainte de sfârșitul anului.

Sheila se mai însenină.

– Te măriți cu el, Linda? Minunat! Cred că Robert nu va continua să se frământe cu toate îndoielile sădite de doamna Dean, dacă va afla vestea asta. Spuneți-mi repede, vă veți căsători?

Capitolul 10

Mostyn se apropie de Linda, prinzând-o după umeri.

– Spune-mi, iubita mea, te vei mărita cu mine?

Deodată, Linda începu să vadă lucrurile foarte clar.

Dacă se mărita cu Mostyn, se aranjau foarte bine lucrurile pentru familia Martin. Mostyn era astfel fericit, Robert răsufla ușurat că nu se întâmplase nimic. Ea nu voia să plece de la Honeyhaye, dar părinții ei plănuiau să se mute, lucru care trebuia făcut oricum. Se pare că acesta era lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă.

– Linda, te rog… o imploră Sheila, scoate-ne pe toți din necaz! Dă-i răspunsul lui Mostyn!

Linda își strecură palma mică în mâna lui Mostyn.

– Dacă mă vrei cu adevărat, Mostyn, mă voi mărita cu tine, zise ea.

El o prinse în brațe.

– Am știut c-o vei face, în cele din urmă!

Sheila îi lăsă singuri.

Se grăbi să-i scrie un răspuns lui Robert, care să anihileze tot răul făcut de acea scrisoare veninoasă a doamnei Dean, care adusese atâtea lacrimi.

Robert se va întoarce acasă, vor începe o nouă viață, se gândi plină de speranță. Teama lui Bunty că nu-și va mai vedea vreodată tatăl se va risipi și vor fi din nou o familie fericită.

Când doamna Dean află de logodna Lindei cu Mostyn, fu cam tulburată. Dăduse uitării scrisoarea pe care i-o trimisese lui Robert, dar acum această veste i-o reamintise.

De când se întorsese de la Crumps Cottage și nu mai stătea la pat, coborând zilnic în salon, mama lui Dulcie se simțea mai bine și parcă nu mai era atât de cârcotașă și de arțăgoasă.

Începuseră vecinii să vină în vizită la ea, mai ales de când făcuse efortul să-și mai potolească limba atât de ascuțită și începuse să vadă viața dintr-o perspectivă mai bună.

Auzise și ea ca tot satul de altfel că Robert Martin urma să se întoarcă și de aceea îi scrisese sperând să-l mai prindă acolo.

Îi ceruse Dulciei să pună scrisoarea la poștă, iar fiica ei văzând cui îi era adresată începu să-i pună întrebări stânjenitoare.

De ce-i scria lui Robert Martin?

– Îl cunosc de copil, de ce nu i-aș scrie? răspunse doamna Dean.

– Robert Martin n-a mai fost în Anglia dinainte de căsătorie. Spune-mi, mamă, ce i-ai scris? Mi se pare ciudat, totuși. Ce aveți în comun?

– Ție poate să ți se pară ciudat, Dulcie, dar nu și mie. Dacă cineva a făcut o nedreptate, trebuie să îndrepte lucrurile.

– Tot nu înțeleg.

– Nici n-ai putea, replică doamna Dean.

Dulcie își pregătea sala de clasă pentru redeschiderea de săptămâna care urma.

Doamna Dean îi luă ceașca de cafea din mână și mai adăugă niște zahăr, iritată.

– Presupun că trebuie să afli, începu ea. Când stăteam la Honeyhaye am făcut ceva ce regret acum; la vremea aceea am considerat că este de datoria mea s-o fac. Am crezut că Sheila Martin umblă cu Fairbrother, că-și înșeală bărbatul. I-am scris și i-am spus totul.

Dulcie își privi uimită mama.

– I-ai scris lui Robert despre asta? Și ai fost musafir în casa Sheilei Martin... mamă, cum ai putut?

– Am fost invitată de familia Lorrimer, nu de Sheila! Și oricum ar fi fost, am simțit că era datoria mea să-i scriu. Îl cunosc de copil, dar frivola aia de nevastă a lui nu mi-a plăcut niciodată. Nu merită un bărbat ca Robert.

– Mamă, știai că nu ai dreptul să te amesteci în viețile oamenilor, să le faci necazuri! Nici nu-ți închipui ce probleme le-ai creat! sări Dulcie indignată. Este un lucru îngrozitor ce ai făcut, mamă. Sunt șocată.

– A primit scrisoarea mea cu câtva timp în urmă și n-am văzut să fi întreprins ceva. Ce rău am făcut? Dulcie, gândește înainte de a vorbi, pentru numele lui Dumnezeu! I-am scris din nou retractând cele spuse despre soția lui, scuzându-mă pentru acuzele aduse. Am făcut tot posibilul să repar greșeala și dacă o să pui scrisoarea la poștă o să dau uitării totul.Trebuie să admit că și eu am început să-mi fac probleme.

Dulcie care-și privea mama cu dispreț nedisimulat, realiză că sub aerul ei autoritar dintotdeauna, aceasta se temea. Îi tremurau mâinile.

– Asta să fie o lecție pentru tine, mamă, zise ea cu severitate, apoi luă bicicleta și se grăbi spre oficiul poștal din sat să ducă scrisoarea.

Astfel că înainte de porni spre Anglia, Robert îi mai scrise odată nevestei sale despre confesiunea doamnei Dean, care-și ceruse scuze. O rugă pe Sheila să-l scuze c-o acuzase și semnase : „ca întotdeauna soțul tău care te adoră“...

Sheila se simțise din nou în al nouălea cer.

Când află că familia Lorrimer se va muta de la Honeyhaye, Sheila a fost un pic dezamăgită, dar nu disperată.

Acum dacă se întorcea Robert nu mai era singură și probabil că o așteptau lucruri destul de bune și mai ales schimbări.

Robert voia să vândă Honeyhaye, să cumpere altceva spre nord unde să poată crește vite.

Reușise să vândă tot ce avea în Kenya cu preț destul de bun după cum îi scrisese. Față de vechea casă din Honeyhaye nu era decât atașat sentimental, nu-l interesau livezile nici floricultura.

Pământul pe care-l moștenise de la părinți îl vânduse pe parcele, iar acum practic nu mai avea decât casa și terenul pe care se afla aceasta.

Între timp, Mostyn începu să-i vorbească Lindei despre plecarea în Africa de sud și sugeră ca voiajul la Cape Town să fie voiajul lor de nuntă.

Linda era de acord cu tot ce spunea el. Cu toate acestea, parcă se simțea smulsă din atmosfera prea plăcută a grădinăritului de un torent care o lăsa fără suflare.

Câteodată, i se părea că această logodnă este un vis fantastic din care se va trezi totuși, stând pe canapeaua din salon cu acele chinezării de care era atât de mândră.

Se duse la ferma alăturată, deși doctorul era plecat, să discute despre bulbii de gladiole pe care îi comandase.

Asta fusese înainte de cearta lor, dar munca era muncă și trebuia să-și respecte înțelegerea, cu toate că-i spusese că nu vrea să-i mai vorbească vreodată.

Familia Machintosh era acasă.

Hamish se apropie cu prietenie pentru prima dată dând din coadă, bucuros c-o vede.

– Hamish, chiar te bucuri că mă vezi, îi spuse ea. Bietul de tine, simți lipsa stăpânului...Linda se aplecă să-l mângâie, iar Hamish acceptă cu bucurie.

– Văd că te-a acceptat, în sfârşit, zise doamna Mac. Asta este o onoare, miss Lorrimer. Tânjeşte după stăpânul lui.

-Sper că doctorul Gordon are o vacanţă frumoasă, zise Linda cu politeţe, ca de obicei.

– N-ai aflat, miss? Nu s-a prea distrat, pentru că din cauza ploilor n-a putut face drumeţii. Doreşti un ceai, miss?

– Nu mai pot sta, doamnă Mac, spuse Linda, mulţumindu-i pentru ospitalitate. Prietenia arătată de Hamish, de menajeră, îi amintiră de alte vremuri în care se simţea atât de bine aici, provocându-i emoţii pe care nu voia să le analizeze.

– Am auzit că vă veţi căsători cu Mostyn Fairbrother, începu doamna Mac. Vi se pare corect, miss?

Linda ridică din umeri apoi spuse că logodna lor nu fusese anunţată oficial; acest lucru urma să se petreacă la întoarcerea familiei Fairbrother din străinătate.

– Vedeţi, Mostyn aranjase cu părinţii să facă această excursie în Spania înainte ca logodna noastră să aibă loc. Mama lui ar fi fost foarte dezamăgită dacă nu s-ar fi dus. Vor sta o lună, iar la întoarcere va avea loc o petrecere la Honeyhurst pentru a anunţa logodna noaastră.

– A, bănuiesc că şi doctorul Gordon va fi invitat!

Linda îşi dori să nu-l mai vadă pe Ian, dar spuse doar atât cu voce tare:

– Şi el îşi va anunţa curând logodna cu miss Fairbrother.

Doamna Mac o întrerupse:

– O, nu! Doctorul Gordon nu se gândeşte la căsătorie!

– Adevărat? Am crezut că...

– Întotdeauna au alergat domnișoarele după doctorul Gordon. El a fost logodit cu mulți ani în urmă cu o asistentă, dar biata de ea a murit într-un accident. Recunosc că m-am gândit la miss Fairbrother cu o strângere de inimă pentru că nu-mi place deloc. Într-o seară, l-am întrebat direct pe doctor, spunându-i că nu mai pot sta aici dacă acea femeie va fi soția lui... doctorul Gordon mi-a spus să fiu liniștită, că asta nu se va întâmpla. Cred că a ieșit mai mult cu miss Fairbrother pentru ca lumea să nu mai vorbească despre el și Sheila Martin, care venea tot timpul la el cu diferite solicitări.

Sunt convinsă că miss Fairbrother îl place pe doctor, dar el este un bărbat foarte circumspect și în ultimul timp și-a rărit întâlnirile cu ea.

Linda acceptă informația, simțind că i se ridică o greutate de pe inimă.

Se înșelase în privința lui Ian, așa cum și el se înșelase în privința ei.

Ea se împrietenise cu Mostyn mai mult pentru a-i fi de ajutor Sheilei, iar Ian cu Patrice, poate din același motiv. Amândoi încercaseră s-o țină pe Sheila departe de bârfe și de încurcături. Dar în cazul ei lucrurile se complicaseră pentru că se îndrăgostise de Mostyn, în timp ce prietenia dintre Ian și Patrice începuse să pălească.

– Miss, decât să stăm de vorbă aici, am putea face un ceai! exclamă doamna Mac. Acum chiar trebuie să-l bem împreună!

Dar Linda se menținu ferm pe poziții, trebuia să plece.

Când vru să deschidă ușa zări însă jardiniera cu geranium parfumat. Jardiniera căzuse, florile erau rupte. Se duse repede o ridică, atinse pământul cu degetul.

– Este mult prea uscat! Ce s-a întâmplat, doamnă Mac? Cum a ajuns planta aici? Este cea din fereastra cabinetului, nu? Mă întrebam unde a dispărut!

Femeia roși.

– Doctorul a aruncat-o, miss, cu o seară înainte de plecare.

– Ian a aruncat-o? repetă Linda indignată. De ce?

– Nu știu, miss. Spunea că parfumul prea tare îl deranjează. Soțul meu a vrut s-o arunce dar nu l-am lăsat.

Linda strânse planta la piept protector.

– Doamnă Mac, dacă nu-i place nimănui de aici geraniumul o voi lua acasă. Nu suport să văd că o plantă este neglijată. Mă doare, ca și cruzimea față de animale.

Nici dacă ar fi vrut s-o rănească mai tare Ian n-ar fi putut s-o facă decât aruncându-i planta preferată. Probabil o aruncase pentru că-i amintea de ea.

***

Familia Lorrimer a fost invitată să cineze la Hayehurst Hall, înainte de plecarea familiei Fairbrother în străinătate. Desigur, doamna Fairborther se scuză că-l lua pe Mostyn de lângă Linda, tocmai acum când relația lor începea să se contureze.

– Te rog să mă ierți, draga mea, dar îmi văd atât de rar fiul de când s-a mutat în Africa de sud, că am vrut să-l am lângă

mine patru săptămâni; după aceea, va fi doar al tău toată viața. Îmi pare foarte bine că fiul meu a decis să se însoare. A avut multe prietene și eram cam disperată că nu se va însura vreodată. Dar oricum, este mai bine să fii ultima dragoste a unui bărbat, nu prima!

Mostyn mormăise câteva cuvinte despre despărțire, dar se consolase destul de repede, îi spusese Lindei că-i va scrie des, dar prevenind-o să nu aștepte același lucru din partea lui.

– Nu suport corespondența, dar să nu crezi astfel că te-am uitat. Îți voi simți lipsa, iubito. Aș fi vrut să vii cu mine. Ce rost mai are un decor romantic dacă iubita nu este cu tine? Te rog să porți acest inel, care să-ți amintească de mine.

Mostyn îi dărui un inel moștenire de familie, cu perlă.

– Dacă dorești un diamant, îl vei avea la oficializarea logodnei, zise el în final.

Lady Flavel, care văzu inelul, aproape că leșină.

– Draga mea! Un opal și perle! Ce gândește acest tânăr?

Linda o liniști.

– Nu sunt superstițioasă.

Linda fusese invitată la ceai de lady Flavel.

– Perlele aduc lacrimi, îi spuse aceasta. Opalul aduce ghinion. Știu că Mostyn va spune că opalul aduce ghinion pentru că nu rezistă prea mult în montură și se poate pierde foarte ușor. Dar eu n-aș purta unul, draga mea.

– Mi se pare foarte frumos, zise Linda, întinzând mâna în așa fel încât pietrele să capteze lumina. Nu vreau să-l schimb pe diamant.

Lady Flavel începu să toarne ceaiul în ceștile mici de porțelan. Părea îngrijorată.

– Nu sunt prea încântată de logodna ta, draga mea. Nu ți se potrivește. Horoscopul tău personal nu spune nimic de drumuri peste hotare și există o avertizare în special împotriva voiajului pe mare. Nu vreau să te necăjesc, dar sunt influențată de stele. De multe ori s-a dovedit că au dreptate. Tot mai vrei să părăsești Anglia pentru Africa de sud?

Linda încuviință. Voia să vadă lumea.

– N-aș vrea să-mi părăsesc părinții.

– Am crezut că ești devotată grădinăritului și Honeyaye-ului. Îmi pare rău că pleci. Stelele mi-au spus că viețile noastre se vor întâlni, dar n-am intuit că ne vom despărți atât de curând. Linda, draga mea, ești sigură că vrei să te măriți cu acest bărbat? Îl iubești cu adevărat? Nu știu de ce am impresia că nu este o căsătorie potrivită.

– O, lady Flavel, nu spune asta!

– Nu am nici un drept să spun asta, dar așa simt…

– Te rog, lady Flavel…

– Este un tânăr prea superficial. Este fermecător, dar nu este un bărbat profund.

– Te rog, lady Flavel, nu spune asta despre Mostyn, este un scump…

– Și un superficial, repetă lady Flavel, de parcă i-ar fi făcut horoscopul: este influențabil, iubește femeia în general, acum ești fericită cu el, dar nu va dura.

Linda îi luă desigur apărarea lui Mostyn, deși nu putea spune că n-o îngrijorau vorbele ladyei Flavel. Bătrâna doamnă nu-i spunea astea cu răutate, ci pentru că era îngrijorată de viitorul ei.

– Căsătoria este o loterie, după cum prea bine știți, lady; închidem ochii și alegem.

– Tocmai asta este problema, draga mea, nu trebuie să închizi ochii. Află-ți viitorul, profită de sfatul stelelor. Te interesează semnele zodiacului? După mine și zodiac, Ian Gordon este bărbatul ideal pentru tine.

Linda roși.

– Ian Gordon este ultimul cu care m-aș mărita. Este egoist, imposibil, autoritar... Linda se întrerupse, uimită de reacția ladyei Flavel.

– A, Ian! exclamă aceasta, te rog, intră! Când te-ai întors? Aseară? Emily! strigă ea, mai adu o ceașcă pentru doctorul Gordon.

Linda, aflată cu spatele spre ușă, nu-l auzise venind; își dori să fi existat posibilitatea să dispară printr-o trapă din podea.

– Discutam cu Linda care s-a logodit și se va mărita cu un bărbat nepotrivit, îi spuse lady Flavel. Horoscopul este împotriva hotărârii ei, dar ea nu vrea să creadă. Tinerii vor să fie lăsați să facă propriile lor greșeli. Dar acum vorbește-mi de Scoția, ce mai era pe acolo? Pe vremuri, mă duceam acolo în fiecare an. Aveam un castel și duceam copiii acolo în vacanță. Se spunea că este bântuit, dar n-am văzut stafii niciodată...

***

Deodată, lady Flavel se ridică să le aducă niște fotografii, lăsându-i singuri pe cei doi.

El îi spuse foarte înțepat:

– N-aș fi venit dacă aș fi știut că te voi găsi aici. Nu ți-am văzut mașina sau bicicleta afară.

– Dacă tot ne-am întâlnit, află că voi renunța la serviciile pe care trebuie să le fac legat de jardinierele cu flori.

– Nu mă surprinde. Te rog, oricum, să nu te mai deranjezi cu nimic în ceea ce mă privește.

– Nu mă deranjez, am făcut deja aceste lucruri. Vreau să-ți spun totuși că ai avut un comportament de persoană imatură, aruncând ghiveciul cu geranium. Chiar dacă ne-am certat, nu înțeleg de ce a trebuit să ucizi o floare. Am recuperat-o și i-am dăruit-o doamnei Bolton, care știe s-o aprecieze.

– Ai dreptate zise el. M-am comportat prostește. Spune-mi, Linda, ce mai pui la cale?

– Nu consider că trebuie să mă explic. Mă voi mărita cu Mostyn, zise ea arătându-i mâna cu inelul.

– Se pare că lady Flavel nu este de acord cu căsătoria asta.

– A, superstițiile ei! Horoscoape, topaze, nenoroc...

– Inelul este foarte frumos.

– Da, așa este încuviință ea.

– Te-ai schimbat; nu mai ești fata care a venit la Honeyhaye, cu mersul sprinten și lumini în priviri. Ești fericită?

– Nu mă împac cu ideea că trebuie să plec de la Honeyhaye, se confesă brusc, cuprinsă de emoție. Mă leg de locuri mai mult ca de oameni!

– Dar ai ales de un bărbat care locuiește în Africa de sud!

Lady Flavel se întoarse cu fotografiile întrerupându-le discuția.

– Am primit vești de la fiul meu, Piers, se întoarce acasă.

– Acel fiu care a fost logodit cu Dulcie Dean? întrebă Linda.

Lady Flavel încuviință.

– Acum este văduv...

– O, lady Flavel, n-ar fi frumos să fie împreună după atâția ani? exclamă Linda fericită.

– Cei doi s-au schimbat mult în timpul care a trecut. Dulcie s-a cam trecut, iar bărbații au obiceiul de a-și lua o soție mai tânără... Sau poate Piers nici nu se mai gândește la căsătorie.

De la lady Flavel, Linda se duse s-o vadă pe Dulcie Dean.

Imediat ce o văzură, Dulcie îi ieși în întâmpinare.

– Cred că-i duci dorul lui Mostyn, probabil numeri orele până la întoarcerea lui.

– Mai sunt doar zece zile, o liniști Linda. Abia aștept să-l revăd.

– Știu, încuviință Dulcie. Știu ce înseamnă să nu-ți mai ai iubitul aproape. Am fost și eu îndrăgostită cândva și trebuia să mă mărit, dar n-am făcut-o pentru că era nevoie de mine acasă.

– Ce comportament nobil, draga mea!

– O, nu spune asta, uneori cred că m-am comportat prostește.

Linda o privi lung.

– Ai aflat de întoarcerea lui Piers Flavel?

Dulcie roși.

– Vrei să spui că revine aici, la Honeyhaye?

– Da, vrea să stea cu lady Flavel la South Lodge.

– O, exclamă Dulcie. Mi se pare incredibil! O, dar ce va crede despre mine? Sunt o fată bătrână....trecută înainte de vreme... Așa că nu mai trebuie să discutăm nimic despre o eventuală revedere romantică între noi doi, nu este și nu va fi cazul.

– Nu înțeleg de ce respingi ideea chiar din start! exclamă Linda. Încercă s-o vadă pe Dulcie cu ochii unui străin: părul îi era grizonant, ochii cândva albaștri erau înfundați în orbite, lipsiți de expresie.

– Frumusețea stă în ochii privitorului, o încurajă Linda; poate Piers nu te-a uitat.

Dulcie începu să râdă.

– Draga mea, Piers a fost însurat douăzeci de ani. Nu se mai poate gândi la mine!

– De unde știi? Soția i-a murit recent.

– Este văduv?

– N-ai știut?

– N-am mai vorbit cu nimeni despre el. Nici măcar cu lady Flavel.

Capitolul 11

Moartea neașteptată a doamnei Dean a fost o lovitură pentru fiica ei, din care aceasta însă și-a revenit după un timp oarecare. Dulcie a închis școala pe timpul funeraliilor; lady Flavel a sosit în mașina ei demodată și a insistat s-o ajute pe cea care ar fi putut să-i fie noră. Insistă ca Dulcie să stea o vreme în casa ei.

– Sunt atâtea de făcut aici... începu Dulcie, încercând să evite.

– Nimic din ce-mi spui nu poate să nu fie aranjat din casa mea, replică lady Flavel cu fermitate. Nu te las singură aici draga mea, până nu-ți revii din șoc.

Supusă ca întotdeauna, Dulcie se lăsă convinsă. Se simțea oarecum bine să fie în centrul atenției, acum când voia să se obișnuiască fără tirania doamnei Dean.

Fără mama pe care s-o consulte la fiecare pas, biata Dulcie se simțea în derivă. Avea remușcări pentru zilele în care

fusese rebelă sau nesupusă și-și reproșa că toate acestea grăbiseră moartea mamei.

– N-ar fi trebuit să părăsească patul. În ultimul timp s-a simțit mai bine și a insistat să coboare, dar ar fi trebuit s-o opresc. Mă simt răspunzătoare. Am avut intenții bune, dar...

– Fii serioasă, draga mea, știi prea bine că n-ai fi putut s-o împiedici pe mama ta să facă ce voia, așa că nu te mai lamenta. Doctorul a spus că mersul pe jos nu i-a grăbit moartea. Era bătrână și-i sosise momentul. Sper doar să mă duc și eu la fel de ușor ca ea. Ai fost o fiică bună, ți-ai făcut datoria, așa că revino și începe să trăiești viața care ți-a mai rămas.

Lady Flavel o îmbrățișă pe Dulcie cu drag și vorbele ei o făcură să se pună pe picioare, să conceapă planuri de viitor.

Familia Lorrimer avusese, ca întotdeauna bunătatea de a-i oferi ajutor și ospitalitate.

Sheila Martin veni să-și ofere și ea ajutorul și de fapt toată lumea din sat a fost atât de binevoitoare cu biata Dulcie, care a fost impresionată profund de câți prieteni avea.

Până să poată afla cum stă din punct de vedere financiar, Dulcie Dean s-a gândit să trăiască așa ca de obicei, și la scurt timp după funeraliile mamei, s-a întors la Crumps Cottage, deschizând școala ca în fiecare an.

– Îmi place să fiu înconjurată de copii, îi spuse ea Lindei. Oricum, voi trăi singură, așa că trebuie să mă obișnuiesc și cu asta. Voi fi bine, nu vă faceți probleme din cauza mea.

Imediat, Dulcie se apucă de probleme practice curățind casa și spălând perdelele.

Ori de câte ori Dulcie se afla în clipe de restriște știa că trebuie să fie permanent ocupată.

Îi fusese recunoscătoare ladyei Flavel pentru înțelegere, dar nu voia ca Piers Flavel s-o găsească acolo la întoarcerea sa apropiată.

Se temea mai mult decât se bucura de întoarcerea fostului ei logodnic, conștientă că puținele clipe frumoase și amintiri împărțite cu el vor fi întinate, acum când el o va vedea din nou. Trecutul era plin de romantism.

Dragostea lor nefericită nu mai avea efecte și acum; rămăsese doar o amintire nostalgică.

Dulcie se temea că revederea ar distruge chiar și acea veche romanță, lăsând un gol imens în loc.

Se ascunse la Crumps Cottage, și acum când era liberă să renunțe la toată mobila aceea inutilă, simți dintr-o dată că nu vrea să renunțe la lucrurile care fuseseră ale mamei.

Între timp, începu să învețe să trăiască această viață nouă.

Linda deveni tot mai conștientă de o anume neliniște care nu-i dădea pace. Tânjea după Mostyn imaginându-și că absența lui era cauza.

Gândul că se vor muta de la Honeyhaye îi umbrea viața de zi cu zi cu toate că tânjea să plece din această casă direct la bărbatul pe care-l iubea, căruia îi dăruise inima și visurile ei fără ca acesta să i le ceară.

Nu că i-ar mai fi păsat prea mult de Ian acum; ar fi vrut să-l scoată definitiv din mintea ei, dar atâta timp cât exista posibilitatea să se vadă zilnic cu el, asta era cam greu de realizat.

Mostyn fiind plecat începu să se simtă nesigură, șovăitoare, numărând zilele până la întoarcerea lui.

Nu-l mai întâlnise pe Ian din ziua în care o condusese la lady Flavel și avea grijă să-l evite cât mai mult. Nu se mai uita acum la ghirlandele și jardinierele lui, reducând astfel tot mai mult riscul de a se întâlni cu el.

Totul se va lămuri când se va întoarce Mostyn, își repeta întruna.

El cu modul lui necomplicat de a vedea viața îi va alunga toate temerile.

Numai că acum se simțea foarte singură; mama și tata își făceau planurile pentru noul lor bungalou, iar Sheila îl aștepta pe Robert.

– După ce ne mutăm, vom pune la cale nunta ta, draga mea, zise mama într-o dimineață când Linda părea că umblă cu capul în nori fără rost.

– Aș vrea să plec mireasă de la Honeyhaye, oftă Linda.

– Asta n-ar însemna să grăbim lucrurile? Am crezut că în luna de miere vrei să pleci în voiaj!

– Da, este adevărat.

– Ce mai contează unde te măriți, dacă o faci cu bărbatul potrivit? insistă mama. Apoi tonul ei se modifică. Linda, sper că nu te mai gândești la doctor, nu?

– Nu, mamă, sigur că nu. Nu! Nu!

Linda ieși în grabă din cameră, cu lacrimi pe obraz, trântind ușa în urma ei, spre consternarea părinților.

Doamna Lorrimer își privi soțul care studia un catalog cu bulbi de lalele.

– Copila asta este prea nervoasă în ultimul timp.

Se va simți mai bine când se va întoarce acel tânăr al ei...

Domnul Lorrimer puse un semn în colecția de lalele, apoi continuă să privească fotografiile pline de culoare ale unor grădini de lalele care-i inspirau optimism. Apoi lăsă deoparte cataloagele și se duse să-și caute fiica. O găsi în seră, așa cum se așteptase.

Imediat ce-și văzu tatăl, Linda se prefăcu ocupată.

– Ce făceai acolo, draga mea?

– Nu prea știu. M-am gândit să plantez niște răsaduri, dar totul mi se pare fără sens acum. Nu din punctul tău de vedere, pentru că vei avea bungaloul...

Domnul Lorrimer se apropie.

– Minunatele noastre planuri de a face aici paturi de răsaduri, de a avea toate aparatele necesare s-au spulberat, zise el. Nu ne-am intuit corect limitele, nu-i așa, fiica mea?Tu ești prea tânără, iar eu prea bătrân pentru aventură. Mama ta are dreptate. Ne va fi mai bine la Green Shutters. Mama se simte grozav la gândul că ne vom muta acolo. Este o bucurie s-o vezi!

– Știu asta.

– Linda, și eu sunt îndrăgostit de casa asta; este o construcție veche, încântătoare, îmi pare rău să plec de aici.

Linda îi evită privirea.

– Nu mai fi atât de impresionabil, tată, altfel voi izbucni în lacrimi!

Domnul Lorrimer trase din țigară.

– Dacă te-ai gândi mai bine, n-ar trebui să te măriți cu bărbatul acesta, draga mea, zise el cu blândețe.

– O, tată, ce te face să spui asta?

– Mă tot întrebam dacă vei duce această idee până la capăt.

– Sigur că da, tată.

– Este foarte bine, atunci.

Sigur că trebuie să materializez acest gând, își spuse Linda. Robert urma să se întoarcă la Honeyhaye, destul de repede. Dacă ea nu s-ar fi logodit cu Mostyn, gelozia lui Robert ar fi izbucnit din nou; nu mai putea da înapoi acum, chiar dacă ar fi vrut.

Pentru a se convinge, Linda decise să se ducă la gara Victoria să-l întâmpine pe Mostyn. Îi spusese data la care se întorcea familia lui; urma s-o sune de la Honeyhurst imediat ce ajungea. Dar ea simți dintr-o dată că nu mai poate aștepta.

Simțea nevoia să fie îmbrățișată, să i se spună „iubita mea"; voia să se simtă sigură de el, să discute cu el despre viitor și căminul pe care-l vor avea în Africa de sud.

Împrumutase cărți de la bibliotecă pentru a studia țara în toate etapele prin care trecuse; încercase să afle despre horticultură în zona aceea.

Azaleele înfloreau superb, dar cultivate afară, îi spusese Mostyn. Cât despre margarete, acestea aveau două nuanțe superbe, roșu și galben.

Admiră și casele în stil olandez cu verandele mari și abia aștepta să ajungă să trăiască acolo.

În clipa în care văzuse Honeyhaye pentru prima oară, simțise că ajunsese acasă, că acolo avea să trăiască.

– Aici voi rămâne pentru tot restul vieții! exclamse atunci.

Și cât se înșelase!

Totul se încheiase după doar opt luni.

Simțind că alunecase pe o pantă nepotrivită, Linda decise să-și cumpere o rochie nouă pentru ca Mostyn s-o admire. Vorbise mult cu Sheila despre îmbrăcăminte și imediat ce doamna Lorrimer acceptase să stea cu copiii, cele două plecaseră la Londra pentru o zi, să-și cumpere lucruri.

Sheilei îi plăcea să-i dea sfaturi, iar când Linda o anunță că este gata să se ducă la familia Fairbrother, Sheila se anunță mulțumită de rezultatul cumpărăturilor.

– Arăți minunat, declară ea. Verdele acesta blând ți se potrivește, ca și pălărioara asta modernă. Mostyn va fi vrăjit…

Chiar și doamna Lorrimer îi spuse Lindei că arată foarte bine, așa că porni în prima parte a călătoriei sale cu mult optimism. Domnul Lorrimer o conduse la gară.

– Te vei întoarce cu familia Fairbrother, zise el, așa că nu voi fi aici să vă iau. Mostyn te va aduce de la Honeyhurst Hall.

Linda își strânse ușor tatăl de braț. Pe platformă însă îl văzu cu surprindere pe Ian.

– Oh! exclamă ea și tu mergi la Londra să-i întâmpini pe Fairbrother?

El spuse că avea alte probleme acolo, iar Linda își dori să nu fi fost atât de impetuoasă. Răsuflă ușurată la sosirea

trenului, iar Ian după ce o conduse într-un compartiment de nefumători, se duse să-și ocupe locul într-altul mai depărtat.

Linda încercă să-l dea uitării, iar trenul începu să prindă viteză. Voia să se gândească exclusiv la întâlnirea cu Mostyn, dar nici întâlnirea cu Ian n-o lăsase indiferentă. Oricât ar fi încercat, nu putea să-l scoată din viața ei.

La Charing Cross se îndreptă spre locul de întâlnire fără a se uita în urmă.

Intră în stația de metrou.

Patrice dorise să vină cu avionul, dar doamna Fairbrother nu suporta acest mijloc de transport, așa că familia hotărâse să se întoarcă acasă cu vaporul.

Linda aștepta călătorii cu nerăbdare ca și ceilalți, și inima îi bătea destul de tare. Spera doar că sosirea ei neanunțată nu se va dovedi o proastă inspirație.

Mostyn va fi fericit desigur, dar despre familia lui...

Linda nu se simțea prea bine în prezența familiei Fairbrother. Oricum era prea târziu să se mai răzgândească; trenul intrase deja în gară.

O văzu prima pe Patrice; înaltă, blondă, elegantă aranjată de parcă ar fi ieșit din cutie.

Patrice o privi uimită și veni spre ea.

– Nu ne așteptam la o astfel de onoare. Unde este Mostyn? Lui nu-i place să fie așteptat la gară. Tu ce mai faci, Linda?

– Bine, mulțumesc. Cum a fost călătoria? Arăți minunat, Patrice... dar...

Doamna Fairbrother veni spre ele.

– Linda, nu ne așteptam să te vedem aici…

– Mostyn, începu Linda, dar apoi se opri pentru că realiză că nu se afla cu familia. Unde este Mostyn?

Patrice o privi ciudat.

– Nu este cu tine?

– Cu mine? Sigur că nu! Cum să fie cu mine? Eu am venit să-l întâmpin!

Mama și fiica schimbară priviri.

– Mi se pare ciudat, zise Patrice. Mostyn a plecat din Spania cu patru zile înaintea noastră. Nu te-ai întâlnit cu el?

– Nu, zise Linda. N-am știut nici că a plecat din Spania. Nu.. nu înțeleg….

Linda își simți buzele uscate și inima începu să-i bată necontrolat. Domnul Fairbrother se apropie de grupul lor, privind-o ciudat.

– Desigur, începu doamna Fairbrother, trebuie să existe o explicație logică. La începutul săptămânii trecute, Mostyn a primit o scrisoare importantă și ne-a spus că se întoarce imediat în Anglia.

– Iar noi ne-am imaginat că scrisoarea este de la tine și de aceea se grăbește să se întoarcă în Anglia, așa că n-am spus nimic, adăugă Patrice.

– Mi-a spus că era ceva legat de afacerile lui Africa de Sud, interveni domnul Fairbrother. Cu toate acestea, atunci am crezut că a fost un pretext pentru a fi aproape de tine.

– Dar Linda nu l-a văzut, zise Patrice, n-a luat legătura cu ea.

Doamna Fairbrother luă un aer dramatic.

– Ce s-a întâmplat? Vreun accident? Nu-mi place! Ce să facem? Anunțăm poliția?

– Nu te agita, draga mea. Ce aranjamente ați făcut la întoarcerea lui, Linda?

Linda le povesti cum Mostyn îi promisese c-o va suna imediat ce va ajunge la Honeyhurst Hall.

– A fost ideea mea să vin la gară, să-i facă o surpriză plăcută, spuse ea tremurând.

– Cred că se află deja la Hayehurst și ne așteaptă acolo, le liniști domnul Fairbrother. Poate și-a rezolvat problemele la Londra; se poate să-ți fi telefonat la Honeyhaye dar a aflat că ai plecat deja.

– Oh, zise Linda mult mai veselă acum. Credeți? N-ar fi trebuit să vin!

– De unde să fi știut? interveni și Patrice cu amabilitate falsă. O să apară și el, vei vedea.

– Mașina ne așteaptă, zise domnul Fairbrother. Briggs ne va aduce lucrurile și mergem mai întâi pe la Honeyhurts.

Linda îi urmă la mașină, a cărui șofer o salută cu politețe. Își dorea să nu fi venit. Poate Mostyn o căuta la Honeyhaye. De ce plecase din Spania cu patru zile înaintea familiei?

Abia putu să închege o conversație pe drumul de întoarcere. Nu se putea concentra; era prea afectată de cele petrecute.

***

La Hayehurst Hall, nu se știa nimic de Mostyn. Dintr-o dată, domnul Fairbrother se întunecă la față, iar soția lui căpătă o mină speriată.

– O, Charles, ce s-a întâmplat oare?

– Poate s-a dus direct la club, fără să mai treacă pe aici. Mă duc să sun acolo. Ce a putut să ne facă! Nici până acum nu s-a maturizat!

– Mă tem de vreun accident, zise doamna Fairbrother, cu un tremur în glas.

Patrice încercă să-și calmeze mama, dar Linda asista la toată scena fără a avea puterea să calmeze pe cineva.

Era acum convinsă că planul ei inocent de a-i face o surpriză lui Mostyn precipitase o criză.

Linda rămăsese în holul mare, la picioarele scărilor unde îl întâlnise pe Ian la petrecerea organizată de Patrice, când ea voia să plece dar de dragul lui rămăsese și dansaseră spre ciuda Patricei.

Ce mult trecuse de atunci! Sau cel puțin așa i se părea ei.

Domnul Fairbrother telefona la Londra în timp ce soția sa și Patrice căzuseră în câte un fotoliu.

Ascultau cu toții conversația domnului Fairbrother cu cei de la club.

– Îmi puteți spune dacă Mostyn Fairbrother se află acolo? întrebă acesta. A, stă la club, dar momentan nu este acolo? zise acesta răsuflând ușurat. Cele trei femei ridicară ochii spre slava cerului. Vă rog, transmiteți-i să telefoneze imediat tatălui său, este urgent. Vă mulțumesc.

Domnul Fairbrother întoarse spre cele trei femei un chip radios.

– Ei bine, dacă n-a avut nici un accident, n-a fost răpit sau ucis îmi puteți oferi un ceai?

– Sper că rămâi să bem ceaiul împreună, Linda, zise doamna Fairbrother văzând că Linda se ridicase să plece.

– Mostyn ar putea suna la Honeyhaye, ar fi bine să mă găsească acolo. Îmi pare rău că am fost cauza acestei neînțelegeri. Dacă n-aș fi apărut la gara Victoria, nu v-ați fi făcut probleme deloc pentru Mostyn.

– Nu mai contează acum. Cred că ești dezamăgită, Linda, dar te rog să nu-l judeci pe Mostyn până nu-i auzi explicațiile.

Doamna Fairbrother urcă în camera sa, iar Patrice o conduse pe Linda spre ieșire.

– Tata a spus că te va ducce Briggs acasă.

Astfel că Linda se întoarse la Honeyhaye într-o limuzină; mama o privi surprinsă iar Sheila mirată.

În pofida întrebărilor mamei și comentariilor Sheilei, Linda continua să se culpabilizeze.

– A fost doar vina mea! El nu se aștepta să mă găsească la gara Victoria. Sigur îmi va telefona aici.

– Dar nu înțeleg cum se face că a sosit deja de patru zile în Anglia și n-a luat legătura cu tine, zise doamna Lorrimer.

– Mostyn o să apară cu zâmbetul lui frumos, interveni Sheila, mirându-se că ne-am făcut probleme pentru el.

– Trebuie să așteptăm și părerea lui, se trezi și domnul Lorrimer.

Linda urcă în camera sa, scoțându-și jacheta și pălăria. Voia să fie singură, să se gândească la cele petrecute. Dar telefonul din camera ei sună chiar în acel moment; desigur, era pentru ea.

– Linda! o auzi pe Sheila strigând-o, este pentru tine!

Linda ridică receptorul.

– Tu ești iubito? auzi glasul lui Mostyn.

Toate îndoielile ei se risipiră în clipa aceea ca prin farmec.

– Mostyn! Bine că m-ai sunat! Am fost foarte îngrijorată când nu te-am întâlnit în gara Victoria.

– De ce te-ai dus acolo iubito, nu ți-am promis că te sun direct de acasă?

– Știu; am realizat că n-a fost bine ce am făcut, dar am vrut să-ți fac o bucurie.

– Niște afaceri urgente m-au chemat la Londra cu câteva zile de întoarcerea familiei mele. Nu înțeleg de ce ați fost atât de îngrijorați ba chiar tata mi-a lăsat un mesaj sumbru la club de parcă aș fi fost în cine știe ce primejdie... Linda am fost foarte ocupat, nu pot să-ți spun cu ce.

– Îmi pare rău că totul a ieșit așa, intențiile mele au fost bune.

– Sunt sigur că așa a fost. Tu ce faci, iubito?

– Bine, dar tu?

– Și mie mi-a mers destul de bine.

Apoi, în mod ciudat, conversația stagnă; nu așa își imaginase Linda reîntâlnirea cu Mostyn după atâta vreme. Cât timp Mostyn fusese departe, păstrase imaginea lui în suflet și

încercase să se îndrăgostească de acea imagine atribuindu-i iubitului ei calități pe care acesta nu le avea. Probabil, construise această imagine pentru a compensa iluziile pierdute în privința lui Ian. Dar acum și acest vis se destrăma fără să știe de ce și se confrunta cu realitatea nu prea plăcută. Realiza că acel Mostyn pe care-l închipuise inima ei, nu exista în realitate.

Dar nu voia să renunțe. Deocamdată.

Mostyn își recăpătase suflul.

– Vin în seara asta la Hayehurst, dar probabil voi ajunge târziu; vin să te văd mâine dimneață.

– Te aștept.

– Linda...?

– Poftim?

– Am atâtea să-ți spun, că nici nu știu cu ce să încep.

– Bine c-ai spus asta! Începusem să mă tem că nu te bucuri de revederea noastră!

– Pe mâine, draga mea.

Nu fusese o discuție ca între îndrăgostiți. Ce nu mergea între ei? se întrebă Linda.

Mostyn fusese la început foarte entuziasmat de logodna lor, dar acum era diferit și această reacție nu se putea datora faptului că ea îl întâmpinase în gara Victoria.

Fără să vrea, privi inelul oferit de el, amintindu-și vorbele ladyei Flavel că perlele aduc lacrimi.

***

Când se revăzură a doua zi, Mostyn o prinse în brațe, o sărută, apoi îi întoarse brusc spatele îndreptându-se spre fereastră. Afară ploua des, era o zi posomorâtă ca de toamnă.

– Ce deosebire de însorita Australie, zise el. Abia aștept să mă întorc la Cape Town. Clima de aici nu-mi priește, mă deprimă.

– De ce trebuie să vorbim despre vreme?

Mostyn se întoarse spre ea.

– Despre ce vrei să vorbim, Linda? Spune-mi tu ceva!

– Să vorbim despre noi. Spuneai că abia aștepți să ne vedem, să vorbim... Mostyn, ce s-a întâmplat, dragul meu?

– Linda, mai vrei să te măriți cu mine? Să plecăm departe de aceste meleaguri de părinți... să lăsăm totul în urmă? Să începem o viață nouă?

– Desigur, dragul meu.

Linda văzu în clipa aceea mașina doctorului Gordon pe fereastră și aceasta o hotărî și mai tare să vrea să se mărite cu el. Va avea o căsătorie fericită cu Mostyn, îl va face pe doctor să regrete spusele sale.

– Voi fi o soție bună, Mostyn. Dacă ești îngrijorat, dacă ai pierdut bani, nu-mi voi face probleme. Sunt obișnuită să muncesc.

Ușa se deschise larg și Sheila apăru cu o telegramă în mână fără să se mai obosească să bată.

– Mâine dimineață sosește Robert! Vrea să îl întâmpinăm cu toții! Linda draga mea, te-aș putea ruga....

– Sigur că voi avea grijă de copii, Sheila!

Mostyn o privi lung.

– Asta înseamnă că ți-ai făcut deja program pentru următoarele douăzeci și patru de ore!

– Da, se pare că da; dar asta nu înseamnă că nu vom putea fi împreună! Vei sta aici cu noi.

– Linda, te superi dacă nu ne vedem mâine? Am ceva de rezolvat la Londra...

– Tot afaceri?

– Da, un fel de... oricum, ceva important.

– Foarte bine, Mostyn, dacă simți că trebuie să te duci la Londra, te rog să te duci.

– Linda, te rog să nu te superi; știu că ești o fată foarte sensibilă. Înțelege că am nevoie de o zi sau două pentru a-mi sorta gândurile, apoi vom discuta clar.

Mostyn plecă aproape fericit, iar Linda încercă să nu-și facă probleme, deși nu mai înțelegea nimic.

A doua zi, Sheila se duse să-și întâmpine soțul, iar Linda avu grijă de copiii ei; seara după ce-i culcă și coborî în salon văzu o străină, o femeie frumoasă, elegantă, care coborî dintr-un taxi și veni spre ea.

– Ești Linda Lorrimer?

– Da, răspunse Linda cu o strângere de inimă.

– Eu sunt Betty Spear. Nu mă cunoști, dar este timpul s-o faci. Mă voi căsători cu Mostyn Fairbrother.

Capitolul 12

Linda rămase privind-o pe străină cu ochii ei mari.

– Spui că te vei mărita cu Mostyn Fairbrother! Dar este logodit cu mine!

– Știu și tocmai de asta am venit. Mostyn n-a avut curajul să-ți spună. Pot intra?

– Te rog. Din cauza ta s-a întors Mostyn cu patru zile mai devreme din Spania? o întrebă Linda.

– Exact.

– Am intuit că s-a întâmplat ceva.

– Uite ce este, draga mea, îmi pare rău de încurcătura asta. Am simțit că trebuie să-ți spun.

– Mostyn știe c-ai venit?

– Nu. Mi se pare mie sau primești vestea cu prea mare ușurință, Linda? Venisem pregătită pentru o scenă de isterie, lacrimi…

– Povestește-mi cum s-a întâmplat, zise Linda la fel de calmă ca întotdeauna.

– Știi, Linda, ar fi trebuit să ne căsătorim înainte de plecarea lui Mostyn de la Cape Town. Trebuia să mă aducă aici ca mireasă. Dar cu o seară înainte ne-am certat, iar eu am refuzat să mă mai mărit cu el. El a plecat spre Anglia fără să ne mai vedem, apoi nu mi-a mai dat nici un semn de viață. Știi că Mostyn lucrează la firma tatălui meu? Am aflat apoi că se căsătorește în Anglia și am văzut roșu în fața ochilor. Am venit în Anglia după el, dar din nefericire el plecase în Spania cu părinții.

Imediat ce a primit scrisoarea mea, Mostyn a venit. Am înțeles atunci că ne iubim mult, că ar fi fost o prostie să se însoare cu tine.

Tânăra se opri, văzând că Linda nu reacționa.

– Mă asculți?

Linda deschise ochii.

– Sigur că da. Continuă.

Linda își scoase inelul cu perle și opal de pe deget. Îi adusese nefericire, așa cum prezisese lady Flavel. Perlele aduseseră lacrimi; numai că ei nu-i venea deloc să plângă. O extraordinară senzație de ușurare o cuprinse brusc. Simți că este fericită să scape de această logodnă. Încercase să se convingă că este îndrăgostită de Mostyn, numai pentru că Ian o jignise, dar și pentru că astfel i-ar fi fost de ajutor Sheilei și dintr-o mie de alte motive, dar nu din dragoste.

Nu fusese nici un moment îndrăgostită de el. Iar acum înțelese că nici el n-o iubise. Îl prinsese într-un moment de slăbiciune, când fusese vulnerabil și i se păruse că s-a îndrăgostit de ea.

Îi întinse inelul lui Betty.

– Te rog, ia-l!

– I-l voi înapoia lui Mostyn. Am și eu inel de logodnă, n-am apucat să i-l înapoiez când a plecat.

Betty întinse mâna pe care se afla un diamant superb, apoi se ridică.

– Îmi pare rău, Linda, n-ar fi trebuit să vorbesc atât despre succesul meu. Ne pare rău că te-am pus în situația asta și mie și lui Mostyn. Dar ai primit informația cu destulă tărie, te admir.

Linda se ridică.

– Nu vă faceți probleme din cauza mea. A fost un șoc desigur, dar nu sunt nefericită. Te rog să-i spui lui Mostyn că ar fi fost o greșeală să ne căsătorim, așa cum i-am mai spus.Am fost întotdeauna nesigură pe sentimentele mele, mă temeam de clipa în care trebuia să ne căsătorim.

– Linda, îți mulțumesc mult! Mi-ai luat o piatră de pe inimă!Felul minunat în care ai primit vestea m-a impresionat!

– Te rog să-i spui lui Mostyn să nu-și facă probleme din cauza mea.

– Linda, înainte de a pleca, îmi dai voie să te sărut?

După plecarea lui Betty sosiră Sheila și Robert Martin, apoi Dulcie Dean care-i făcu o propunere:

– Draga mea, mi-ai spus că ai tăi vor să se mute de aici. Ce zici, n-ai vrea să vii să stai cu mine la Crump Cottage?

Ideea i se păru grozavă Lindei.

– Nu cred că ai mei ar avea ceva de obiectat. Acceptaseră că mă mărit cu Mostyn, că plec în străinătate. Fiind aici aproape m-aș putea duce la ei în week-end.

Astfel, lucrurile se aranjaseră: Dulcie era încântată, iar Linda își găsise un scop nou în viață.

***

Într-una din zile, înainte ca familia Lorrimer să se mute în bungalou, doamna Lorrimer îi spuse Lindei că era căutată de doctorul Gordon.

– Ți-a spus ce vrea? întrebă Linda.

– Nu, și-a cerut scuze că ne deranjează în aceste condiții și că nu te va reține mult.

Linda scoase un pieptene din buzunarul pantalonilor și-l trecu prin păr.

– Bună ziua, Ian. Ai vrut să mă vezi.

-Am aflat că nu pleci de pe aceste meleaguri, că vei locui cu Dulcie Dean, că te vei ocupa în continuare de grădinărit.

– Așa este.

– Am venit să te rog să mă treci din nou pe lista celor de ale căror grădini te ocupi.

– Bine, o voi face.

– M-ai evitat în ultimul timp, sau a fost doar o impresie? o întrebă Ian. Nu te învinuiesc și am venit să aflu pe ce poziții

ne aflăm acum. Aș vrea să organizez o petrecere înainte de plecarea părinților tăi și a Sheilei și am vrut să te invit personal. Ce zici, Linda, vrei să vii?

Linda îi evită privirea.

– Aș fi foarte încântată să vin, Ian. Vor veni și frații Fairbrother?

– Aș vrea să invit familia și desigur pe Patrice. Mostyn este în luna de miere. Linda, ai trecut prin momente destul de dificile, nu știu ce ar trebui să spun...

– Mă simt cu inima foarte ușoară, Ian. Căsătoria cu el ar fi fost o greșeală.

– Adevărat? Dar de ce ai făcut-o, Linda? Am fost aproape de a-mi pierde mințile...

– Tu m-ai făcut să-mi pierd mințile, ripostă ea, apoi fără să-și dea seama, ajunse în brațele lui.

– Linda, am fost un neghiob. Aveam pretenția că știu totul. De fapt, am încercat să te ajut cu Fairbrother pentru că mi s-a părut c-ai fi îndrăgostită de el. Numai când te-ai logodit cu el am realizat că te iubesc.

– O, Ian, cum ai fost atât de orb? Tot timpul doar pe tine te-am iubit! Mama mi-a spus de la început asta, dar pe atunci credeam că Patrice este iubita ta, iar apoi am încercat s-o ajut pe Sheila și tu m-ai acuzat că vreau să supun toți bărbații...

– Și uite că ai reușit, în ceea ce mă privește! spuse Ian prinzând-o în brațe, sărutând-o cu patimă. Vrei să te măriți cu mine, Linda? Doamna Mac spune că este timpul să mă însor, am întârziat cam mult!

Ușa se deschise și doamna Lorrimer se ivi în prag.

– Mamă, mă voi căsători cu Ian!

Doamna Lorrimer îi privi pe amândoi.

– Este cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

***

Petrecerea organizată de Ian Gordon era în plină desfășurare.

– Nici nu știți ce mult mă bucur că veți fi soția domnului doctor! spuse doamna Mac.

La petrecere sosi și lady Flavel, însoțită de fiul său, Piers.

Dulcie Dean îl privea lung din cealaltă parte a încăperii, deși el nu părea s-o recunoască. În cele din urmă o făcu.

– Dulcie? Dulcie Dean?Au trecut atâția ani... Îmi pare rău de mama ta...

– Și mie de pierderea soției tale, zise Dulcie.

Nu mai schimbară nici o vorbă pentru că atenția le fu atrasă de Patrice Fairbrother îmbrăcată într-o superbă rochie de seară din mătase și catifea cu un umăr dezgolit provocator. Piers Flavel o remarcă imediat și se îndreptă spre ea.

Linda, care observase scena, se îndreptă spre prietena ei, căreia dezamăgirea i se citea pe chip.

– Te simți bine, Dulcie? Dorești ceva de băut? Fiul ladyei Flavel a înțeles cine ești?

– Da, sigur, mi-a spus chiar că dacă nu i-aș fi fost prezentată nu m-ar fi recunoscut! Nu mă surprinde! Știu că arăt ca o fată bătrână, iar Piers este un bărbat încă tânăr. Mi se pare normal să fie atras de Patrice.

– O, Dulcie, este nedrept! zise Linda.

– Linda, nu sunt sigură că-mi doresc acum un soț! Căsătoria te lasă fără libertate, iar eu asta îmi doresc cel mai mult. Abia acum pot să-mi satisfac dorința de libertate. Cred că voi vinde casa și voi face un voiaj în jurul lumii, sau mă voi stabili în Elveția unde să mă ocup de copiii orfani.

Doamna Mac se apropie de ele.

– Este cineva în hol care vrea să vă vorbească, miss.

Linda păru surprinsă.

– Mie?

Ieșind în hol, îl văzu pe Ian.

– Sunt cel căruia i-ai promis să te măriți într-o bună zi. Îți amintești?

– De parcă aș fi uitat vreun moment!

Ian o prinse în brațe, sărutând-o.

– Ian, ne poate surprinde cineva aici! exclamă ea.

– Iubito, vorbești prea mult! o opri el, sărutând-o din nou.

Sfârșit